

ДЖОАНА ЛИНДЗИ ЛЮБОВТА Е ПРИКАЗКА

Превод от английски: Нина Рашкова, 2014

chitanka.info

ПРОЛОГ

Леонард Кастнер обмисляше да се оттегли от занаята. Трябваше да направи нещо повече, отколкото само да обмисля. Моментът беше подходящ. Натрупа повече пари, отколкото си бе представял, че е възможно, възползвайки се единствено от своите дарби. Беше на върха на кариерата си, успехите му се радваха на неопетнена слава и никога не отказваше поръчка. Този факт бе известен на клиентите. Подробностите не бяха важни. Почти никога не му ги съобщаваха, преди да се нагърби със съответната задача. Но започна да се отвращава все повече от професията си и проникателността му се притъпяваше.

Състоянието му отдавна надмина необходимостта за насъщния, нямаше причина повече да рискува и със сигурност не бе от жизнена необходимост да приема тази специална работа. Но му бяха предложени повече пари, отколкото бе спечелил през последните три години, като половината получи предварително. Нищо чудно, че хонорарът беше направо чудовищен. Това бе от онези редки назначения, за което лакеят, който го нае, настоя за безусловно съгласие, преди да му бъде казано какво се изисква от него.

Никога не бе наеман да убие жена. Но щеше да приключи кариерата си с много по-ужасяващо престъпление — убийството на пеленаче. И не кое да е пеленаче, а наследник на короната. Политическо убийство! Отмъщение на крал Фредерик! На Леонард не му бе казано, пък и никак не го интересуваше. Някъде по пътя на живота си бе изгубил своята човечност. Беше само поредната поръчка. Трябваше постоянно да си го напомня. Не възнамеряваше да завърши кариерата си с поражение. И ако работата му се струваше отвратителна, то беше само защото харесваше своя крал и обичаше своята родина. Но кралят щеше да даде живот и на други наследници, след като скръбта му се уталожил и се ожени повторно. Беше още млад мъж.

Да се влезе в двореца на крал Фредерик през деня не беше трудно. Вратите на двореца, разположен в двора на стара крепост, издигаща се над столицата на Ливания, рядко оставаха затворени. Входът безспорно се пазеше, но на малко хора се отказваше достъп, дори когато кралят пребиваваше там. Обаче преди четири месеца беше се оттеглил в зимната си хижа в планините веднага след погребението на кралицата, за да скърби необезпокояван от никого. Тя издъхна само няколко дни след като го дари с наследница, която някой искаше да бъде убита.

Щяха да заловят Леонард на входа, ако беше дал и най-незначителен повод да се досетят кой е, но това не се случи. Славеше се като престъпник, но с името Растибон. Беше обявена награда за главата му в неговата държава и в няколко съседни. Но никой не знаеше как изглежда Растибон. Много внимаваше, винаги ходеше с качулка, срещаше се с лицата за връзка в сенчестите странични улички, преправяше си гласа, както можеше да се очаква. Открай време възнамеряваше да остане в своята родина, когато се оттегли, при положение че никой не подозираше как е натрупал богатството си.

Живееше в процъфтяващ район на столицата. Неговият хазяин и съседите не бяха прекалено любопитни и когато го питаха с какво се занимава, намекваше за износ на вино, което обясняваше честите му пътувания извън страната. Виното бе позната територия. Виното, за което можеше да говори свободно. Но даваше да се разбере недвусмислено, че няма време за празни приказки, тъй че, общо взето, минаваше за недружелюбен тип и обикновено го оставяха на мира, което го задоволяваше напълно. За човек с неговата професия приятелствата бяха немислими, освен ако лицето не упражняваше същото занятие. Но дори тогава съперничеството можеше да попречи.

Не беше така лесно да се добере до крилото, където се намираще детската стая, но Леонард беше изобретателен. Научи коя жена кърми наследницата на Фредерик и взе на прицел нощната дойка.

Казваше се Хелга. Безлична млада вдовица с пеленаче на ръце, което още кърмеше, и по тази причина бе наета на работа в двореца. Отне му само седмица да я придума да сподели неговата постеля, когато отиваше за кратко при семейството си в града. Но пък той беше представителен млад мъж към трийсетте, доста красив с тъмнокестенявата коса и сините очи и дори съумя да покаже

някагашния чар от дните, когато не беше хладнокръвен убиец. Също така трябваше да убие Хелга, ако искаше да живее в родината си, след като се оттегли. Ако я пощадеше, тя можеше да установи самоличността му.

На Леонард му отне още три седмици да си уговори среща в стаята на Хелга в крилото с детската стая в нощта, когато другата дойка имаше почивен ден. Макар Хелга да го увери, че никой не навестява това крило на двореца през нощта, освен двамата войници на стража, които правеха обиколките си два пъти по това време, тя все пак се страхуваше да не загуби работата си, ако по някакъв начин го открият вътре. Преди всичко през нощта стражата в двореца се удвояваше. Но в края на краищата страстта победи и най-подходящата врата беше оставена отворена.

Само трябваше да се спотаи, докато двамата стражи напуснат крилото на престолонаследника. Не уби жената, макар че беше разумно да го направи. Все пак се бе представил с фалшиво име пред Хелга, не за да прикрие замисленото престъпление, но за да попречи на нея... или на който и да е друг... да уличи Леонард Кастнер или Растибон. Нямаше намерение да прикрие своето престъпление. Онзи, който го бе наел, трябваше да чуе за него. Но пък и нямаше причина да убива дойката, след като можеше да я упои, като сипе сънотворно във виното ѝ. Изпита моментно угризение дори и за това.

През този един месец беше започнал да харесва Хелга. Това промени драстично първоначалния му план. Подразбираше се, че ще бъде невъзможно да живее в страната си, когато се оттегли от занаята, понеже тя можеше да го разкрие. Взе необмисленото решение именно днес и единственото сънотворно, което успя да намери бързо, не му бе известно, така че не знаеше колко време действа, затова бе принуден да избърза. Взе още едно внезапно решение — да завърже ръцете ѝ, за да не си помисли някой, че е съучастница в неговото престъпление. Но най-лошото бе, че не можеше да се реши да убие бебето в детската стая, където жената ще го види, след като се събуди. Дойката обожаваше детето на краля, твърдеше, че го обича като свое.

Леонард бе планирал да свърши цялата работа на място. Рискът беше значително по-малък. Но след като хвърли поглед на Хелга, просната на леглото, с признаци, че скоро ще се събуди, се заоглежда за някаква торба. Не намери в стаята на детето. Кралското бебе се

отглеждаше в разкош, хранеха го със златни лъжички, кошчето му, драпирано с коприна и най-фина дантела, обточено със скъпоценни камъни, струваше цяло състояние. На една полица бяха наредени безброй фантастични играчки, за които бебето беше прекалено малко. Покрай едната стена имаше скринове, натъпкани с толкова много дрешки, че нямаше дори по веднъж да му ги облекат, преди да му омалаят.

За дойките нямаше легло в детската стая. Не им се разрешаваше да спят, докато са дежурни, ето защо принцесата имаше две дойки. Всяка от тях разполагаше с малка стая, свързана с детската, където спяха и се грижеха за своите бебета в свободното си време. В един ъгъл забеляза куп възглавници във всички възможни размери, които навярно се използваша, когато бебето играеше на пода. Издърпа най-голямата отдолу, разпра единия шев и извади възглавницата от кальфката. След това проби три дупчици да влиза въздух. Щеше да му свърши работа.

Не се забави, докато пъхаше бебето в импровизираната торба, макар че внимаваше много да не го събуди. Детето беше на четири месеца. Ако се събудеше, сигурно щеше да се разплаче. Предстоеше му да мине по един дълъг коридор, после по един тесен, за да стигне до стълбището към страничната врата, откъдето влезе, имаше и двама стражи, които трябваше да избегне. Лесна работа, стига бебето да не се разплачеше.

Предната нощ си осигури въже за задната стена на крепостта, която не бе обърната към града. Тази вечер беше оставил коня си в една горичка. Подготовката му бе необходима, защото нощем портите на крепостта се залостваха и се пазеха усилено, затова му трябваше друг начин за бягство. Но стените на крепостта представляваха още едно затруднение. Въпреки че Ливания не беше във война, няколко стражи все пак обикаляха укрепленията нощем.

За негов късмет нощта беше безлунна. Дворът се осветяваше от фенери, но те му даваха предимство, понеже сенките извън светлите кръгове бяха по-плътни и можеше да се притаи, докато се измъкваше от двора. Стигна до крепостната стена без произшествия и се изкачи по тесните стълби. Бебето спеше; стражите в момента се намираха откъм фасадата. Само след броени минути Леонард щеше да бъде извън крепостта. Трябваше да привърже импровизираната торба за

колана си, защото трябваше да се спусне по въжето. Торбата се полюляваше, докато се спускаше, веднъж се удари в стената. Дочу се тихо проплакване, но освен него никой друг не би го чул.

Най-накрая беше в безопасност на коня си. Скри торбата отпред под жакета си. Повече не се чу никакъв звук. Препусна през алпийските стръмнини и язди, докато се зазори. Тогава спря на една поляна, далеч от всякакви градове, от неочаквани срещи, от преследване. Времето бе назряло. Щеше да свърши бързо. Всеки ден, откакто му казаха каква е задачата, си бе острил ножа, който възнамеряваше да използва.

Извади вързопа изпод жакета си, махна калъфа и го пусна на земята. Държеше спящото бебе на едната си ръка, с другата издърпа ножа от ботуша и опря острието до мъничкото вратле. Това невинно пеленаче не заслужаваше да умре; смърт заслужаваше онзи, който плащаше. Но Леонард нямаше право на избор. Беше само нечие оръдие. Ако не той, някой друг щеше да извърши деянието. Поне можеше да го направи по най-безболезнения начин.

Поколеба се за миг, но се оказа прекалено дълго.

Пеленачето, гушнато в едната му ръка, се бе събудило. Гледаше право в него... и се усмихваше.

ПЪРВА ГЛАВА

Дългото острие на рапирата се огъна, щом Алана притисна силно върха ѝ в гърдите на мъжа пред нея. Пробождането щеше да бъде смъртоносно, ако и двамата не носеха предпазни, дебело подплатени куртки.

— Трябваше да изпълниш този ход преди три минути — наставляваше я Папи, сваляйки маската си, така че тя видя неодобрението в изразителните му сини очи. — Какво те разсея днес, Алана?

„Решения — помисли си тя, — три ми идват в повече!“ Естествено, че беше разсеяна. Как да се концентрира върху урока, след като толкова грижи ѝ тежаха? Трябваше да вземе решение, което щеше да преобърне живота ѝ. И трите свършено различни посоки, по които можеше да поеме, притежаваха специфична привлекателност, а времето не чакаше. Днес навършваше осемнайсет. Повече не биваше да отлага решението.

Чичо ѝ винаги се отнасяше толкова сериозно към уроците по фехтовка. Моментът не беше подходящ да му каже пред каква дилема е изправена. Но чувстваше необходимост да я обсъди с него и щеше да го направи отдавна, ако той не изглеждаше толкова погълнат от някакви свои мисли през последните два-три месеца. Това не беше характерно за него. Когато го питаше какво има, се усмихваше и казваше, че няма нищо.

Успя да скрие своето голямо притеснение... до днес. Но пък той я бе научил как да прикрива емоциите си. Той не беше англичанин. Нейните приятелки не се опитваха да го сравняват с англичаните. Дори загуби няколко заради доброто образование, което Папи държеше да получи, но тя не се трогна особено. Дъщерята на снобите, които се преместиха в съседство, самата тя сноб, беше първокласен пример за подобно тесногърдие. Когато се запознаха, Алана ѝ спомена някои от последните си учебни занимания и колко е запленена от математиката.

— Говориш като най-големия ми брат — отбеляза презрително девойката. — На мен и на теб за какво ни е да учим толкова много? Ние трябва да знаем само как се управлява едно домакинство. Ти знаеш ли?

— Не, но мога да понижа с шпага подхвърлена ябълка, преди да падне на земята.

Не станаха приятелки. Не беше кой знае каква загуба. Алана имаше много други, които се дивяха на нетипичното ѝ обучение, като си го обясняваха с чуждестранния ѝ произход като на Папи, въпреки че бе живяла в Англия през целия си живот и смяташе себе си за англичанка.

Папи не беше истинското име на чичо ѝ, а името, с което го нарече Алана в детството си, защото ѝ харесваше да се прави, че уж ѝ е баща, а не чичо. Тя имаше среден ръст, а той не беше много по-висок от нея. Макар че беше над четирийсет и петте, нямаше нито една бръчка за доказателство и тъмнокестенявата му коса си беше все същата както винаги.

Матю Фармър беше неговото истинско име, толкова по английски звучащо, което бе смехотворно заради подчертано чуждестранния му акцент. Той бе от многото европейски аристократи, избягали от Европа по време на Наполеоновите войни или веднага след това, за да започнат нов живот в Англия. Взел я със себе си, защото освен него други роднини не ѝ били останали.

Родителите ѝ починали, когато била бебе. Загинали трагично във война, в която дори не участвали.

Поели към Прусия при бабата на Алана по майчина линия, тъй като получили съобщение, че умира. Били застреляни от фанатизирани французи, които ги взели погрешно за врагове на Наполеон. Папи така си обясняваше нещастията, защото очевидно били аристократи, а простоватите пехотинци смятали всички аристократи за врагове на Франция. Не знаеше подробности и му бе тъжно да умува. Но толкова много ѝ бе разказвал за нейните родители, та ѝ се струваше, че има истински, лични спомени за тях.

От най-ранните ѝ спомени братът на баща ѝ беше неин опекун, учител, другар, приятел. Той ѝ даваше всичко като истински баща и тя го обичаше като баща. Случилото се с родителите ѝ беше ужасно, но

тя изпитваше дълбока благодарност, че Папи в края на краищата се грижеше за нея.

Заради богатството му животът ѝ с него беше низ от привилегии и неочаквани събития. Домашните ѝ учители бяха толкова много, че не смогваше да ги преброи. Всеки я учеше на нещо различно и не се задържаше повече от няколко месеца. Лейди Анет единствена остана с нея по-дълго. Разорена млада вдовица, принудена да търси работа, лейди Анет бе наета от Папи да научи Алана на всички тайни, присъщи на благородна дама, после я задържа като компаньонка, така че Анет беше член на семейството вече девет години.

Дните на Алана бяха станали още по-натоварени, когато навърши десет и започна военното ѝ обучение. Как да използва различните оръжия я учеше Папи. През деня, като я заведе в салона, от който бяха изнесени мебелите и чиито стени бяха отрупани с подредени в редици шпаги, ками и огнестрелни оръжия, си спомни нещо, което ѝ бе казал, когато беше по-малка, и вероятно си е мислел, че няма да го запомни: „Някога убивах хора. Вече не убивам.“

Знаеше, че се е бил във войните, водени от Наполеон из цяла Европа, същите войни, от които бе избягал в Англия, но коментарът му по този въпрос бе странен.

Тогавя бе сложил рапирата в ръката ѝ и тя го бе попитала:

— С такова оръжие ли си убивал?

— Не, но се обучавах да използвам всички оръжия, а точно това трябва да се упражнява най-много и изисква изключителна ловкост, бързина, пъргавина и хитрост, така че в умението да се използва се влага повече, отколкото човек извлича полза. Но теб по-специално ще възпита да избягваш ситуация, в каквата някой мъж непременно ще се опита да те въвлече, като си въобразява, че може да те подчини със сила, превъзхождаща твоята. Та значи рапирата ще те приучи да пазиш дистанция, без значение какво оръжие държиш.

— Но няма има вероятност някога да ми се наложи да го използвам, за да се защитя?

— Не, защото няма да носиш рапира, за да се защитаващ. За тази цел ще усвоиш стрелбата с пистолет.

Двубоят с шпаги бе само упражнение за поддържане на форма. Разбираше го. Започна да очаква с нетърпение часовете за тези тренировки с Папи като най-интересния промеждутък в нейното

всекидневие. За разлика от някои нейни учители той беше винаги спокоен и търпелив с нея.

Анет рискува да загуби работата си, като се опълчи на Папи по повод новия обрат, който взимаха учебните занимания на Алана. Тя подслуша само заключителната част на аргументите, докато минаваше покрай кабинета на Папи един ден.

— Оръжия ли? Боже мили, тя вече е прекалено дръзка и своеволна, та и оръжие ли ще сложите в ръцете ѝ? Дали сте ѝ образование на мъж. Как очаквате от мен да се противопоставя, не е ли твърде късно?

— Не очаквам да се противопоставяте — отговори ѝ спокойно Папи. — Очаквам да я научите, че ще трябва да преценява как да се държи с хората. Дързостта, на която гледате критично, дори мъжките качества, ще ѝ бъдат само от полза.

— Но това не са обноски, подобаващи на благородна дама, ни най-малко.

Той се подсмихна.

— Достатъчно е, че я учите на обноски и на всички други тънкости, които една дама трябва да владее. Помнете, че не създавате дама от нищо. Тя е дама от най-висок ранг. И нямам намерение да я лишавам от истинско образование само защото е жена.

— Но тя задава въпроси за всичко, на което я уча, също като мъж.

— Радвам се да го чуя. Научих я да разсъждава задълбочено и точно дори до дребнавост, когато анализира всяка дадена ситуация. Ако нещо ѝ се стори странно, тя не го пренебрегва, а открива защо. Имам ви пълно доверие, че ще постоянствате, без да разстройвате онова, на което е научена.

С тази забележка, която прозвуча като предупреждение, дискусиата приключи веднъж завинаги.

В момента Алана се отдръпна от Папи и отиде до стената да закачи шпагата си. Беше време да му каже какво я разсейва. Повече не можеше да отлага.

— Трябва да взема някои неочаквани решения, Папи. Може ли да ги обсъдим на вечеря, или като се върна от сиропиталището?

Знаеше, че той ще се намръщи. Не ѝ забраняваше, но и не му харесваше да ходи там, въпреки че беше неговото сиропиталище.

Когато миналата година разбра за съществуването на това заведение, което той бе основал веднага след пристигането си в Лондон и го издържаше, се отнесе скептично. Не разбираше защо никога не ѝ бе споменавал този факт. Защото в последно време образованието ѝ бе насочено към превръщането ѝ в дама ли? А дамите не биваше ли да общуват с хлапета от бордеите? Неговото обяснение беше просто.

— Даде ми се нов живот, втори шанс. Почувствах се недостоен за такава съдба. Трябваше да дам нещо за отплата, да се помъча да осигуря и на други същата възможност за нов живот, каквато получих аз. Отне ми няколко години да осъзная, че онези, които се нуждаят най-много от моята помощ, са бездомните улични хлапета, за които няма никаква надежда.

Достойна кауза. Приличаше ли ѝ да иска нещо по-малко? Струваше ѝ се съвсем естествено да преподава в сиропиталището. Нейното образование включваше толкова много дисциплини и умения, че беше далеч по-квалифицирана от всеки друг учител. Обичаше да преподава. Дали ще продължи да учи децата в сиропиталището беше едно от решенията, които трябваше да вземе, защото учителската професия беше абсолютно несъвместима с другите две поприща пред нея.

— Аз също взех решение — съобщи Папи, като застана зад нея. — Никога не съм мислил, че този ден ще бъде от толкова голямо значение за теб, но не мога повече да отлагам въпроса. Ела веднага в кабинета ми.

Господи, нима ще се сблъска с още трудни решения? Извърна се рязко и забеляза колко е неспокоен. Той не можеше да види мрачното предчувствие в сиво-сините ѝ очи през защитната маска, която не бе махнала. Ден от голямо значение ли? Това ѝ се стори много по-важно от нейната дилема.

Той тръгна към вратата, очаквайки тя да го последва.

— Моля те, Папи. Децата са подготвили празник по случай рождения ми ден. Ще се разочароват, ако днес не отида в сиропиталището.

Той не отговори веднага.

— Добре, но не се бави.

Папи излезе, преди тя да кимне колебливо. С привичен жест свали маската, подплатената куртка и панделката, с която бе прибрала

дългата си черна коса. Сега вече я обзе страх.

ВТОРА ГЛАВА

Празникът не помогна на Алана да се успокои или да престане да мисли за онова, което ѝ предстоеше. Ако не друго, детските дребни кавги я изкараха от търпение дотам, че се скара на Хенри Матюс:

— Да получиш шамар ли искаш?

Хенри беше един от любимците ѝ. Много деца в сиропиталището не знаеха истинските си имена и бяха приели фамилното име на Папи с негово разрешение. Но Хенри беше различен и си избра вместо фамилното малкото име на Папи.

Но Хенри беше различен и в други отношения. С необичайната си интелигентност не само схващаше веднага всичко, на което го учеха, но също така откри и разви у себе си талант, който щеше да му служи много добре, след като напусне сиропиталището. Умееше да прави чудна дърворезба с орнаменти, птици, животни. Подари на Алана неин дърворезбован портрет. Трогна се много, когато момчето го тикна в ръцете ѝ, смути се и избяга. Отплати се на Хенри, като го окуражи да вземе някои от дърворезбите си и го заведе един ден на разходка в Хайд Парк. Един от амбулантните търговци там плати на Хенри няколко фунта за тях — огромна сума, каквато никога не бе имал в джоба си. Тази случка най-накрая го убеди, че талантът му струва пари.

Току-що го залови да се бори с едно от по-малките момчета за една от дърворезбите. Но се огорчи, защото той само ѝ се захили най-нахално.

— Няма да ми шибнеш шамар. Ти си много добра.

Не, наистина нямаше да го удари. Щеше да използва по-ефикасно средство.

— Мислех си, че съм те научила да даваш от твоите дърворезби на другите, които не са такива късметлии като теб.

— Чак пък да не са...

— Ти се съгласи, че трябва да се правят добрини — напомни му тя.

Хенри наведе глава нацупено. Но подхвърли дървеното войниче на момчето и то побягна незабавно.

— А̀ го е счупил, а̀ съм му счупил проклетия врат — смотолеви той.

Алана въздъхна.

— Ще трябва да си поговорим сериозно. Щедростта ще стопли сърцето ти, а в случая можеш лесно да си направиш друга играчка.

Хенри я погледна сащисан.

— Четири часа я дялках. Стоях до късно да я направя, на другия ден заспах в час и ме наказаха. Взеха го от моя сандък. Що не научиш тях да не крадат, вместо да учиш мен да подарявам труда си?

Алана изпъшка и понечи да го задържи, но момчето побягна много бързо. Отнесе се твърде строго с него. Това, че бе разтревожена, не я оправдаваше. Щеше да му се извини утре, но сега трябваше да се прибере вкъщи.

Но Хенри я свари на вратата, когато обличаше пелерината си, и я прегърна през кръста.

— Не исках туй да кажа, ама наистина! — избъбри детето искрено.

Тя го погали по главата.

— Знам и искам да ти се извиня. Подаръкът не е подарък, ако не се даде доброволно. Утре ще ти върна играчката.

— Те ми я върнаха — рече той и я пусна. — Баламосаха ме, та да се ядосам. После отидоха в спалнята и я захвърлиха на леглото ми. Пък тя беше за теб, учителко, за твоя рожден ден.

Тя взе дървената фигурка, която детето ѝ подаде. Войничето беше издялвано с най-малки подробности.

— За войник ли ще ме сватосаш? — засмя се тя.

— Те са куражлии. На един мъж ще му трябва...

Тя разбра накъде бие и го прекъсна, размивайки се:

— Хайде, де, чак толкова ли съм страшна, че на един мъж да му трябва смелост да се ожени за мен?

— Не е туй, а туй дете е тука. — Хенри се потупа по главата. — На жените не им трябва да са умни като теб.

— Чичо ми няма да се съгласи. Той планира моето образование. Освен това живеем във века на просвещението, Хенри. Мъжете не са вече някогашните варвари. Отвориха им се очите.

Той се позамисли и каза:

— Щом Матю Фармър го е измъдрил, значи е тъй.

Тя вдигна вежда.

— Други аргументи в полза на твоето твърдение?

— Нямам, мадам.

Бързият му отговор я разсмя. Децата обожаваха нейния чичо. Естествено нямаше да изразят несъгласие каквото и да каже или да направи той.

Алана разроши косата на Хенри.

— Ще сложа войничето до другата дърворезба. Ще ѝ бъде страж. Тя много ще се зарадва.

Той засия от щастие, преди да избяга пак. Хрумна ѝ, че Хенри току-що взе решение вместо нея. Как да не продължи да преподава тук!

Излезе и забърза към очакващата я карета, студеният вятър едва не отвя бонето ѝ. Надяваше се Мери да е запалила мангала. Тя беше бавачка на Алана, преди да стане нейна камериерка, а понякога и компаньонка, но Мери остаря. Можеше да я чака в сиропиталището, но предпочиташе тишината в купето, където плетеше на спокойствие.

Според Алана беше глупаво кочияшът да я чака на капрата. Нищо не пречеше да се върне да я вземе в уречен час. Но каретата беше на разположение през цялото време по нареждане на Папи. Момичето никъде не чакаше и никога не излизаше от къщи без задължителния ескорт от двама лакеи и някоя жена от домакинството за компаньонка.

Като започна да преподава в сиропиталището, през първите шест месеца лейди Анет придружаваше момичето. Лейди Анет горещо подкрепяше благотворителността, но не одобряваше Алана да преподава всеки ден там, защото цялата работа намирисваше на „трудова заетост“. Но Анет също се привърза малко по малко към децата като Алана и започна да преподава на няколко класа. Изглежда го вършеше с удоволствие, докато един ден на излизане не попаднаха на лорд Адам Чапман.

— Алана?

Лакеят, който държеше отворена вратичката на каретата, за да се качи Алана, я затвори за радост на Мери, когато младата господарка се обърна да види кой я повика. „Говорим за вълка, а той в кошарата“ —

помисли си тя и я досмеша. Адам свали шапката си и ѝ се поклони. Тя му се усмихна сърдечно. В негово присъствие се чувстваше винаги спокойна и го отдаваше на неговата дружелюбност и великолепно чувство за хумор.

— Не съм забравил какъв ден сме днес — продължи лорд Чапман и ѝ подаде букет от жълти цветя. — Ден от голямо значение за повечето млади дами.

Да не беше изричал думите „голямо значение“. Напомниха ѝ какво я очаква вкъщи.

— Благодаря. Но къде, за бога, открихте цветя в тази късна есен.

— Тайна. — Захили се загадъчно, но след това се разсмя и си призна: — Моята майка има оранжерия, е, градинарят се грижи за насажденията. Не би се ровила в пръстта дори заради прелестните резултати.

Родителите му живееха в Мейфеър, но той ѝ бе казал, че има свое жилище недалеч по улицата, на която се намираще сиропиталището, и че веднъж или два пъти през седмицата ще се натъква на него, когато минава покрай заведението. Винаги се спираше да поговори с нея, слушаше с интерес нейните преживелици с децата и ѝ разказваше това-онова за своя живот.

Алана се запозна с Адам чрез Анет, която го познаваше от времето преди брака ѝ с лорд Хенсън. Един ден младият мъж минаваше покрай сиропиталището точно когато Алана и Анет си тръгнаха, и той я поздрави сърдечно. След това продължи да показва желание да подновят познанството си, но докато Анет беше учтива, той започна да се държи хладно и надменно. Тя не даде никакво обяснение, въпреки любопитството на Алана. Но престана да я придружава до сиропиталището. Но това не спря Адам да се появява от време на време.

Алана се бе почувствала поласкана, когато той започна да ѝ обръща внимание. И как да не се поласкае, след като беше толкова красив и очарователен! Беше на около трийсет и една-две, също като Анет, но изглеждаше много по-млад.

Алана си помисли да го покани отново на вечеря, за да се запознае с Папи, но се отказа, защото днес беше невъзможно. Беше го канила няколко пъти, но все не улучваше подходящ момент, тъй като се

оказваше, че той вече е приел друга покана. Но и това скоро щеше да се уреди.

Застудя и не беше приятно да бърбят отвън на тротоара, явно и Мери си помисли същото, защото отвори вратичката на каретата и подкани Алана:

— Време е да тръгваме, скъпа.

— Наистина — съгласи се Адам, взе ръката ѝ, за да ѝ помогне да се качи в купето, и прибави с усмивка: — До следващия път, когато пътищата ни се пресекат случайно.

Алана се разсмя, докато той затваряше вратата. Срещите им на пръв поглед сякаш бяха случайни, но това изобщо не беше така. Той знаеше отлично в колко часа тя излиза от сиропиталището и точно тогава минаваше оттам, за да побърбят на тротоара.

Син на граф, от богато семейство, Адам беше от онези млади мъже, каквито Папи положително би одобрил. А днес ѝ подари и цветя! Това несъмнено бе знак, че е готов да направи крачка в отношенията им. Дали бе чакал да навърши осемнайсет, за да започне да я ухажва? Твърде възможно. Миналия месец дори спомена думата „брак“, но доколкото разбра, Адам намекна, че му е време да се замисли. Не можеше дори да си спомни защо го спомена, но той всъщност стана нейният трети жизненоважен въпрос. Или щеше да стане, ако се представеше и започнеше да я ухажва, както си му е редът.

ТРЕТА ГЛАВА

Алана рядко беше нервна. Изнервяше се леко, когато очакваше нов домашен учител, но то бе нищо в сравнение с вълнението, което изпитваше, докато вървеше по коридора към кабинета на Папи. Ами ако той държеше да спази насоката, която лейди Анет ѝ подсказа преди две години? Анет подготвяше момичето за дебют в лондонското общество. Бе приела като даденост, че Алана копнее за същото, за което другите млади дами на нейната възраст са били предопределени и възпитани. Алана бе очаквала с нетърпение безкрайния водовъртеж от балове и приеми, където се създаваха запознанства с евентуални кандидати... преди да открие каква радост носи обучението на малките, което отваря умовете им за неподозирани възможности. Не можеше да си представи да напусне работата си в сиропиталището.

Но знаеше, че двата свята са несъвместими.

— Ще се наложи да се откажете от преподаването, нали знаете? — предупреди я наскоро Анет. — Прекарахте една година там, което е много благородно от ваша страна, но това няма нищо общо с вашето бъдеще.

И приятелката ѝ Хариет, по-малката сестра на един от старите приятели на Анет, повтори същото предупреждение:

— Не се надявай, че твоят съпруг ще ти разреши да си губиш времето с благотворителност. Той ще очаква от теб да си стоиш вкъщи и да отглеждаш деца.

В това беше дилемата на Алана. По тази причина се отнасяше към Адам благосклонно и ѝ се искаше да бъде по-ясен в намеренията си. Не защото го обичаше, а защото се възхищаваше на нейната преданост към децата, и именно това наклони везните. Беше го казвал много пъти. Нямахше да ѝ забрани да преподава, ако беше неин съпруг.

Още по-пъргаво забърза към кабинета на Папи. Хенри ѝ помогна да вземе решение. Нервна беше, да, но заради онова, което си бе намислил Папи, а не заради своето решение. Само се надяваше, че не възнамерява да ѝ съобщи, че посещенията ѝ в сиропиталището трябва

да приключат, след като дебютът ѝ вълнуваше всички, и сезонът щеше да започне всеки момент. Не ѝ минаваше през ум, че друго може да го накара да се умисли.

Неговият кабинет бе една от любимите ѝ стаи в голямата триетажна къща. Усещаше се уют, особено през зимата, когато камината гореше. Отвсякъде нахлуваше светлина, понеже беше ъглова, с прозорци и на двете стени, и с бледокремави тапети, които контрастираха с по-тъмната мебелировка. Беше прекарала много вечери тук с Папи. Двамата четяха, понякога на глас. Или просто разговаряха. Той винаги искаше да разбере как върви учението ѝ.

Папи остана мълчалив, като влезе. Не седеше на бюрото си, а на канапе до камината. Остана все така мълчалив и когато Алана седна на канапето срещу него. Щом го погледна, осъзна изведнъж, че е по-нервен и от нея. Никога не го бе виждала такъв. Кога този неин закрилник е бил неспокоен, за каквото и да е?

Беше стиснал здраво ръце в скута си. Доколкото схващаше, той не го съзнаваше. Нито я поглеждаше в очите; тъмносините му очи бяха вперени в килима. Такова напрежение се излъчваше от позата му и от лицето му! Виждаше, че стиска зъби. Вероятно се мъчеше да изглежда замислен, но тя не се лъжеше.

Понеже го обичаше, пренебрегна своите опасения и се опита да го успокои с най-незначителната си тревога:

— Има един млад мъж, когото харесвам и който може би в скоро време ще дойде да поиска твоето разрешение да ме ухажва. Това ще отмени необходимостта от дебюта, за който ме подготвя Анет. Не знаех как да постъпя и се опитвах да разреша логично това положение, но... — Внезапно замълча.

Сега той впи очи в нея, присви ги, но не заради причината, която тя предполагаше.

— Кой се е осмелил да те приближи без мое разрешение дори преди да навършиш възраст?

— Съвсем невинно е — увери го веднага тя. — Срецахме се случайно толкова често пред сиропиталището, че се сприятелихме... наречи го, ако щещ, улично приятелство. Но той спомена наскоро, че най-накрая е узрял да помисли за брак, и аз имам усещането, как да кажа, може би по-скоро надежда, че е имал предвид мен.

— А ти имаш ли чувства към него?

— Не още — призна тя. — Да, харесвам го и бих се отнесла към него благосклонно, защото е английски благородник, въпреки това няма да има нищо против, ако продължа да преподавам. Той дори се възхищава на моята преданост. Искам да продължа да уча децата, Папи.

Ето, каза го. Затаи дъх в очакване на мнението му. Но той само въздъхна дълбоко, преди да промърмори:

— Би могла да ги учиш.

Тя подметна подигравателно:

— Анет каза и през ум да не ми минава; един съпруг никога няма да го разреши. При тези обстоятелства просто няма да се омъжа.

Олекна ѝ, като чу, че се подсмивва тихичко.

— Упорита си, нали, принцесо? За тези незначителни неща, а?

Радваше се, когато я наричаше по този галювен начин. Тогава винаги се чувстваше единствена и обичана. Беше доволна, че в поведението му вече не се долавя странната напрегнатост, и все пак в никакъв случай не смяташе за „незначително“ което и да е от своите намерения.

Но той не бе свършил:

— Предполагам, че трябваше да се изразя по-ясно, вместо да споменавам само, че не е необходимо да подражаваш на тълпата. Алана, не искам да се омъжваш още. Не ме интересува, че социалната норма е такава. Млада си. Няма за къде да бързаш. Пък и аз не съм готов да...

— Да ме загубиш ли? — предположи тя. — Това няма да се случи. Но наистина искам да поговорим по въпроса в най-скоро време. Оставих всичко да се струпа наведнъж, сякаш е бил поставен фатален срок да взема решение... и той е днес.

Подсмихна се успокоена, но съвсем за кратко. Папи отново се напрегна. Тя осъзна две други подробности, които възбудиха отново страха ѝ. Той каза, че „би могла“ да продължи да преподава, а не че „може“ да продължи. И току-що изрече предположение, докато той я бе учил никога да не го допуска, и премълча само защото по този начин отлагаше онова, което трябваше да ѝ каже. Неговото изключително важно решение.

Неуверено, с надеждата, че той ще отрече, тя попита:

— Сега всичко това няма никакво значение, така ли е?

— Да.

— Защо?

— Знаех, че ще дойде денят, когато ще се наложи да ти разкрия истината. Мислех си, че ще имам повече време, поне още няколко години. Мислех си, че ще имаш възможността да се порадваш с приятелките си на това представяне в обществото, просто да се забавляваш, без да се чувстваш принудена да се омъжваш. Ти положи толкова много старание, за да се образоваш, и на мен ми се искаше да се отдадеш на малко развлечения и лекомислие. Заслужаваше го. Но поех риск, като го разреших.

— Риск, че ще се забавлявам ли? Това няма...

— Не, риск, че въпреки моето убеждение, че не е необходимо да се омъжваш още, все пак може да харесаш някой млад мъж по време на многобройните приеми, на които ще ходиш. Това ще ме принуди да действам прибързано, защото твоят брак е прекалено важен, за да се проиграва тук.

— Тук ли? Но ти обичаш Англия! Възпита ме като англичанка. Прекарала съм целия си живот тук, тъй че къде другаде да се... — Не се доизказа и въздъхна. — Положително не и в Ливания!? — Той не отрече, което я накара да му припомни: — Когато те разпитвах за нашата родина, твърдеше, че е изостанала страна, едва ли не средновековна, и че сме имали щастието да избягаме оттам. Предупреждаваше ме пред никого да не споменавам по никакъв повод, че сме родени там, а да казвам, че сме от Австрия, защото ако знаят, че сме ливанинци, ще ни гледат отвисоко. На никого не съм казвала истината, защото дори един от моите частни учители, който бе включил в учебната ми програма Ливания, не опроверга думите ти. Той потвърди, че е изостанала страна, чието развитие се спъвало от нейната изолация. Невъзможно е да искаш да се омъжа там — завърши тя надменно.

Той ѝ се закани, но тя разбра веднага, че жестът му е продиктуван от неприязънта, която току-що демонстрира.

— Крайно съмнително е, че ще ти се наложи, но това не зависи от нас... — Не довърши мисълта си и обърна внимание на нейното поведение: — Изненадваш ме. Доколкото разбирам, започнала си да презираш родната си страна!

— Не е справедливо. Ти настояваше дори да забравя, че е моя родина. Какво друго трябваше да си мисля?

— Има причина за това и тя не е онази, която ти изтъкнах. Но очаквам един ден сама да си съставиш мнение, когато ще разполагаш с повече факти, когато ще прочетеш за красотата на страната, за нейната култура, надхвърляща границите ѝ. Очевидно моя е грешката, че по-рано не съм ти вдъхнал поне малко гордост от нашата родна земя, а има много, с което да се гордеем.

— Може би... реагирах прекалено емоционално — отвърна тя засрамено.

Той ѝ се усмихна с лек укор.

— Да, при това заради предмет на спор, който дори не е изяснен още. Не бива да мислиш за брак, който изобщо не те застрашава. Само го споменах, за да обясня какво в края на краищата щеше да предизвика този разговор. Но нещо друго се случи наскоро и стана причина да се реша преждевременно да говоря с теб.

Не искаше да чува нищо повече, след като се досещаше инстинктивно защо е избързал да разговаря с нея, защото... са му казали, че умира. Никога не се обличаше достатъчно топло, когато излизаше, а излизаше много често — до сиропиталището, до магазина за вино, и поне веднъж седмично, независимо дали е топло или студено, непременно извеждаше един от сираците на специална разходка. О, господи, каква убийствена зараза е прихванал? Обаче не изглеждаше болен...

— Обичам те, принцесо. Не се съмнявай никога в това. Но с теб не сме от една фамилия. Даже изобщо не сме роднини.

Паниката ѝ премина моментално. Тази новина беше... тъжна, поразителна. Но положително не беше чак толкова лоша, както си мислеше. Да не би да е първото сираче, на което е помогнал? Помогнал е на толкова много и не е изненадващо, че е започнал, като е осиновил едно, за да го отгледа.

— Трябва ли наистина да знам този факт? — попита тя.

— Този факт е най-незначителният от всичко, което ще ти кажа.

О, господи, още ли имаше?

— Нека първо да вечеряме — предложи Алана.

Той ѝ хвърли многозначителен поглед.

— Успокой се и не прави прибързани заключения. Бъди по-разумна.

Тя се изчерви. Беше я научил първо да преценява фактите. Да се осланя на интуицията само в краен случай. А той ѝ събщи факти. Само че тя не искаше да ги чуе!

Очевидно той така и си помисли, защото подхвърли:

— Преди да се установим тук, всъщност мислех да се заловя с фермерство.

Това беше толкова извън контекста, че тя примигна. Опитваше се да я разсее, за да се успокои ли? Този подход въздейства... донякъде. И тогава стана ясно изведнъж.

— Фармър не е твоето истинско име.

— Не е. Но когато дойдохме в този оживен град, осъзнах, че най-сигурният начин да се скрием, е като живеем открито в града, тъй че се отказах от всякакви идеи за фермерство. Все пак името беше хубаво, солидно и не звучеше екзотично. Прилегна ни, точно както и ние му прилегнахме. — Усмихна се, като прибави: — Все пак се опитах да градинарствам. Даже за няколко месеца ми се стори, че въздейства изключително благотворно, но след това се отказах.

— Твърде отегчително ли ти се стори в сравнение с това, с което си бил свикнал преди?

Имаше предвид войните, в които бе участвал на Континента. Беше чела за толкова много войни, когато изучаваше историята на Европа.

— Заради твоето бъдеще. Заради едно добро бъдеще. — Умълча се за известно време, дори заби отново поглед в пода. — Веднъж ти казах, че убивах хора. Беше много малка. Може би не си спомняш, а пък не е нещо, което ми се иска да повтарям.

— Спомням си. Защо изобщо го споменавах?

— Ти беше очарователно дете, красиво, любознателно, и аз все повече се привързвах към теб. Подхвърлих го, за да те отблъсна, за да се замислиш, и евентуално да се страхуваш от мен. Но не се получи. Никакви бариери не се издигнаха помежду ни. Ти беше много доверчива, аз — много привързан. Обичам те, все едно си дъщерята, която така и не можах да имам.

— Чувствам се по същия начин, Папи. Знаеш го.

— Да, но днес това ще се промени.

Обзе я отново мрачно предчувствие, сто пъти по-непоносимо. Боже мили, какво ли чак толкова ще ѝ каже, което да убие обичта ѝ към него? Не можеше да изрече въпроса си, мислеше трескаво, но абсолютно нищо не ѝ хрумваше, което да обясни онова, което той каза току-що.

А и той не обясни. Вместо това се замисли.

— Нямах намерение да те отгледам и възпитам по този начин, разбираш ли? Представях си, че ще живеем в уединение заради твоята сигурност и за да се научиш да не разчиташ на другите. Но пък не можех да те лиша от нормален живот. Това може би бе грешка, за която тепърва ще плащам. Но докато не се установиш, не бива на никого да вярваш.

— Дори на теб ли?

— Аз съм единственото изключение. Не мога да ти сторя зло, принцесо. Затова си тук.

— Какво искаш да кажеш?

Той затвори очи за миг. Напомни ѝ, че не е искал да казва тези неща, но нещо друго налагаше това самопризнание.

Погледна я право в очите.

— Казах ти, че някога убивах хора. Бях...

— Току-що отрече, било лъжа — прекъсна го тя рязко. — Казал си го само за да не се привързваме, но останало без последствия.

— Не, не казах, че е било лъжа, но на теб ти харесва тази интерпретация. Истината е, че убивах хора за пари. Беше доходно занятие и бях добър, защото не ме бе грижа за собствения ми живот. Бях оръдие за смърт в изгода на други хора и никога не съм претърпявал неуспех в работата, за която ме наемаха. Репутацията ми бе безупречна. Нямах много наемни убийци, на които да се разчита, както на мен.

Умът ѝ изобщо не възприемаше смисъла на разказа. Папи описваше някой друг човек. Да не би да си е ударил главата? Не можеше да си спомни своето минало ли?

— По каквато и причина да си внушаваш, че едно време си вършил всичко това, то не е вярно!

— Защо?

— Защото си мил, грижовен човек. Приютил си в своя дом едно сираче и си го отгледал. На други си дал възможност за приличен

живот, какъвто те нямаше да имат без твоята помощ. Ти не си убиец. Само защото си вещ в използването на оръжия, не те прави убиец!

Той възрази:

— Използвай интелигентността, която шлифовахме. Бях. Сега не съм. Бих искал да не е така, но това са фактите. Да ме беше убил някой още преди години, но мен много ме биваше. Да можех да забравя миналото, но не го забравям.

— Наистина ли си го правил?

— Ако сега ме мразиш, не се притеснявай — изрече с огорчение той. — Очаквах го.

— Опитвам се да разбера как си могъл да вършиш подобна работа. Помогни ми!

Той въздъхна.

— Нямах намерение да го споделям, но може би трябва да разбереш как започна всичко. Истинското ми име е Леонард Кастнер. Моето семейство произвеждаше вино. Отглеждаше лозя в една плодородна планинска долина в Ливания. Семейството ни беше голямо, но повечето от неговите членове бяха на преклонна възраст и измряха, преди да порасна. След това и лавина затрупа баща ми, а майка ми се разболя и си отиде същата зима. И тъгувахме, и се отчайвахме, но с брат ми продължихме да живеем по същия начин, или поне се опитвахме. Той беше едва на пет, тъй че в действителност не ми беше от помощ. Пък и природата се обърна против нас отново. Изгубихме лозята през същата година, след това и нашия дом, понеже не можехме да плащаме рентата на благородника, който притежаваше земята. На баща ми би направил отстъпка, но не и на мен.

— Това, което описваш, предизвиква състрадание, но...

Той я почака да довърши мисълта си, но тя не можа. Не искаше да го осъжда веднага, пък и как да не го осъди? Облегна се и само каза:

— Моля те, продължавай.

Той кимна, но мълчеше. Сведе отново поглед; явно спомените му бяха толкова мъчителни, че Алана се просълзи.

Тя се изправи.

— Няма значение. Ще се постарая да...

— Седни — прекъсна я рязко той, без да я поглежда.

Тя остана права. Чудеше се как да избяга, защото знаеше какво следва. Ще ѝ разкаже, че е убил семейството ѝ, било му е платено за

деянието, и се страхуваше какво ще я помоли да направи. „Да ме беше убил някой още преди години.“ Затова ли я бе отгледал, затова ли я бе обучил да използва оръжия? За да отмъсти за честта на родителите си ли, за да бъде човекът, който ще го убие?

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Този път Папи повтори спокойно:

— Седни, Алана. Тази приказка е разказана само наполовина и повече никога няма да бъде разказвана. Ти ми помогна да я забравя. Ти премахна кошмарите ми. Ти ми върна човечността. Заслужаваш да узнаеш от какво ме спаси.

Тя отново седна бавно, но само защото се почувства като пред припадък. Повдигна ѝ се... о, боже! Надяваше се, че днес ще разреши своята дилема. И през ум не ѝ бе минало, че ще понесе такива удари за събития твърде ужасни, за да ги очаква.

— Като изгубихме дома си, в началото ни беше много трудно. Преместихме се в града, където имаше много работа, но разбрахме, че никой няма да ме наеме, тъй като още бях момче. Но успях да прехранвам оскъдно себе си и брат си със слугинска работа, докато един часовникар не ме взе да му чиракувам. Работата изискваше прецизност. Харесваше ми много повече от лозарството. И се издържахме съвсем задоволително. Той беше добър човек и живееше сам с единственото си дете — по-малка от мен дъщеря. Беше невъзможно да не се влюбя в нея. След няколко години тя се съгласи да стане моя жена. Почувствах се благословен. За мен беше най-красивата на света и ме дари със син. Те бяха всичко за мен, бяха моят живот. И тогава ми бяха отнети, брат ми също, при глупав, нещастен случай.

— Съжалявам! — ахна тя.

Той като че ли не я чу; бе потънал в спомените си.

— Разяждаше ме гняв... и вероятно някаква лудост заради мъчителната им смърт. Те изгоряха, затворени в купето на карета, блъсната в огън, запален, за да разтопят леда. Ако каретата е била покрила изцяло огъня, можела, е да го угаси. Ако каруцата, която ги е блъснала, не е била претоварена, било е възможно воловете да я изтеглят навреме, вместо да прегради пътя за спасение. Било е нещастен случай, но каруцарят е бил пиян, така че беше случайност,

която никога не биваше да се случва. Затова гневът ми не стихваше, затова най-накрая открих този стар пияница и го убих. Но гневът ми така и не се уталожил. Всичко, което имаше значение в живота ми, беше изтръгнато от мен. След като нямаше за какво да живея, исках да умра. Така че издебнах собственика на предприятието, в което бе работил пияницата, и убих и него. Надявах се да ме заловят, но това не стана. Не можех да понеса да видя отново своя тъст, защото ми напомняше за жена ми, затова повече не стъпих в ателието му. Оттогава престанах да чувствам и харчех всяка дребна монета, която ми бе останала, за да се напивам и да не си спомням какво съм изгубил. И тогава чух за човек, който ще ми плаща за онова, което правех.

„Така ли се е родил един наемен убиец?“ — зачуди се Алана. Но Папи не приличаше на наемен убиец. Живееше с него, откакто се помнеше. Нищо не я бе подготвило да осмисли тази легенда.

— Поне заслужаваха ли смъртта си тези, които е трябвало да убиеш?

— Някой заслужава ли в действителност?

— Говориш така сега, ами тогава?

— Тогава вършех работата, без да се замислям, и събирах пари. Нищо не ме засягаше. Но, да, някои заслужаваха смъртта си. От друга страна, онези, които ми плащаха, бяха истинските виновници. Те трябваше да умрат. Не ценях живота си повече от живота на тези, които бях пратен да убия. Имаше толкова много причини да се наемат мъже като мен, заради политически интриги, отмъщение или просто да се елиминира търговски конкурент или неприятел. И със сигурност не бях единственият с моята професия, тъкмо напротив. Ако не приемех работата, щяха да наемат друг.

— Това не е извинение. Съдбата можеше да е отредила друго.

— Така е — съгласи се той. — Все пак се оправдавах подсъзнателно по този начин. Бях много ловък. Биваше ме повече от касапин, който се наслаждава прекалено много на работата си. Бях познат под името Растибон, и като Растибон славата ми растеше бързо.

— Това още едно фалшиво име ли е?

— Да, име, което не бе свързано по никакъв начин с истинската ми самоличност. И в края на краищата се гордеех със своята репутация на наемник, който никога не се бе провалял. Дори не съм съвсем сигурен защо. Гордост заради някакъв талант предполагам, макар и

презрян. След седем години се замислих дали не е време да оттегля Растибон от занаята с тази безупречна репутация, преди някое поражение да я помрачи.

— Такава ли беше единствената причина да обмисляш оттеглянето си?

— Не, вече не изпитвах гняв, той не ме ръководеше. Желанието да ме заловят и някой друг да сложи край на живота ми също.

— Не можа ли сам да го направиш?

Той я погледна иронично-шеговито.

— Спомням си, че направих няколко опита през най-тежките си дни, но само разбрах, че инстинктът ми за самосъхранение не се е притъпил заедно с моя морал. Но съвестта ми взе да се обажда отново, принуждавайки ме да се питам какво правя, и щом няма справедливост в една работа, тя ме отвращаваше. Значи беше крайно време да се оттегля.

Тя трябваше на всяка цена да зададе един въпрос:

— Обучи ме, за да стана убиец като теб, нали? Защо иначе ще ме обучаваш да боравя с толкова много оръжия?

— Не ставай глупава. Тренирах те, за да се защитаваши и да използваш ефикасно тялото си за отбрана.

— Защо?

— Заради тази, която си, Алана.

— И коя съм?

— Ти си Стиндал.

Името ѝ се стори познато, но не можеше да си спомни къде го е чувала, а и в момента ужасът ѝ пречеше да мисли. Означаваше ли това, че имаше живи майка и баща, или...

— Как ме взе? И моля те, Папи, моля те, не ми казвай, че си убил родителите ми. Няма да го...

— Не, принцесо — прекъсна я бързо той. — Не бях нает за тяхното убийство. Никога не ми бяха поръчвали убийство на жена, но си мислех, че можех да го извърша. Дори си мислех, че мога и дете да убия.

Вече нищо не я изненадваше.

— Да убиеш мен ли те наеха? — досети се тя.

— Да.

— Тогава защо не съм умряла?

— Защото ми се усмихна. Бях опрял нож в гърлото ти, но ти се усмихна и аз не можах да го прережа. Реших да приключа безупречната си кариера с накърнена репутация в края на краищата, макар и до днес само още един човек да знае, че не съм те убил.

— Какво искаш да кажеш?

— Платиха ми да те разкарам и получих половината злато в предплата. „Да те разкарам“ означаваше само едно. Не се съмнявах каква е работата. И все пак имаше място за интерпретации. Не отидох да взема другата половина от възнаграждението, като оставих у поръчителите впечатлението, че съм загинал по време на операцията. Пък и твоето изчезване бе достатъчно красноречиво. Задачата беше изпълнена буквално, както бе поставена. Разкарах те. Убеждението на онези, които ме наеха, че си мъртва, нямаше последствия за мен, а за теб беше от полза. Означаваше, че няма да пратят друг да те убие.

— И моите родители ли остави да си мислят, че съм мъртва?

— Не, наистина не го допуснах. Ти ме учеше бързо на състрадание, върна ми за кратко време бащинското чувство. Не вярвах, че ще изпитам пак подобни чувства. Твоята майка беше починала от естествена смърт, но съчувствах на баща ти и му изпратих послание няколко месеца по-късно, за да го уверя, че ще те пазя, докато не открие кой е искал да те убие.

— Той жив ли е? — попита тя с тъничък гласец.

— Да.

— Той ли е другият човек, който знае, че си се провалил при изпълнението на тази работа?

— Да, той е единственият, на когото съм казал.

— Благодаря ти, че си го уведомих.

— Не ми благодари. Дори не знам дали е получил моето послание. А новината за изчезването ти се разпространи толкова светкавично, че я чух, преди да съм се отдалечил достатъчно от Ливания, понеже се забавих, докато търсех кърмачка, която да се съгласи да пътува с нас. Баща ти си е помислил само, че са те отвлекли. Не се съмнявам, че е очаквал да те върнат, след като задоволи искането за откуп. Възможно е да е понесъл по-тежко моето известие, защото то подсказва, че няма да бъдеш върната, преди да премахне враговете, които се опитаха да го наранят с убийството на дъщеря му.

— В такъв случай моята смърт само начин да го съсипят ли е била?

— Разбира се.

— Изминали са осемнайсет години, Папи. През всичкото това време не е ли открил кой стои зад този заговор?

— Той е добър човек, но в интригите е изключително невеж — отбеляза Папи с известно пренебрежение. — Трябваше да разбере кои са били негови врагове тогава, но до разкрития не се стигна.

— Откъде знаеш? Знаеш ли кой е бил заговорникът?

— Не, щях да го уведомя, ако знаех. Но аз рядко се срещах със своите работодатели. Типично за тях беше, че се страхуваха да не ги посочат с пръст заради наемането на професионален убиец. Някои от моите клиенти идваха загърнати с пелерина, с нахлупена качулка, с преправен глас. Повечето изпращаха лакеи да се договорят с мен и да ми платят. Понякога от сенките идваше шепнещ глас и кесия със злато тупваше в краката ми. Но мен никак не ме бе грижа. С това злато забогатявах, животът ми беше пуст, лишен от щастие, лишен от всичко, за което си струва да живееш... докато не се появи ти.

— Как се осведомяваше какво е направил или не е направил моят истински баща? А англичанин ли е? Не, въпросът беше глупав. Разбира се, че не съм англичанка. Не би ме скрил в страната, от която си ме отвлякъл.

Той вдигна вежда.

— Догадки, Алана!

Тя се изчерви.

— Не им обръщай внимание и отговори на първия ми въпрос, моля.

— Следях какво става в нашата родина. Станах член на аристократичен клуб, в който се числяха и европейски емигранти, и също така се посещаваше от служители на Министерството на външните работи на Нейно Величество, които са осведомени за най-последните събития в странство. Те са склонни да споделят информация, публично разпространена в тези страни.

— Това ли беше твоят източник на информация? — попита тя невярващо.

— Беше най-сигурният начин да научавам събитията, без да привличам внимание върху нас. И даде резултати. Изминаха четири

години, преди да се спомене името на баща ти, но не очаквах точно тази новина, новината, че най-после се е оженил повторно. Когато ти навърши седем години, се появи друга пикантна новина, че след като е изминало толкова много време от изчезването ти, те обявяват за мъртва.

Хрумнаха й веднага две неща. Папи в действителност не е искал да я отпрати, а нейният баща и неговата втора жена вероятно не са искали да се върне.

— Защо си бил толкова бездееен по отношение на сведенията от нашата родина? Защо си я напуснал и си рискувал по този начин? — възкликна тя. — Защо сам не си се върнал, за да разбереш със сигурност?

— Не бих те оставил сама за толкова дълго време и не бих те взел със себе си. Нашата родина не е никак близо до Англия.

— Не ти вярвам! Признай си. Обичаш ме прекалено много. Затова не си положил сериозни усилия да разбереш дали не е безопасно да ме върнеш на баща ми.

Той не се опита да я успокои.

— Вярно е, че те обичам прекалено много. Но не предполагах, че ще се наложи да се грижа за теб толкова дълго. Допусках най-много няколко години. След това очаквах, че всяка година е последната. Като изминаха десет години, започнах да те уча сериозно да се защитаваш сама, защото още вярвах, че няма да бъдеш дълго с мен. Но нямах намерение повече да го предоставям на случайността. Разтревожих се, когато баща ти прие, че си мъртва. Обмислях да му изпратя второ послание, за да го уверя, че си жива. Но пък не можех да съм сигурен, че ще стигне до него. Тъй че вместо това се придържах към старите си начини за сигурност и наех човек, който не знаеше кой съм, не видя лицето ми, не можеше изобщо да ме проследи и знаеше как да се добере до сведенията, които ме интересуваха.

— Той успя ли?

Папи кимна.

— Имало е мнимо погребение. Било е формалност, за да се почете паметта ти.

— Това е... болезнено!

— Все пак е ясно потвърждение, че всяка надежда за твоето завръщане е загубена. Но разследването не е приключило, подновено е

така енергично, като че ли току-що си убита. След като е изгубил всяка надежда, бащата ти най-последно търси отплата. Обяснимо е, макар и да е малко късно. Но ми казаха, че въпреки всичко са предприети действия да се открие кой е организиран този заговор.

— Могъл си просто да ме върнеш. Да оставиш баща ми да ме защитава. Трябваше, когато бях още дете, преди...

— Той не те защити от мен, Алана — прекъсна я Папи рязко, за да ѝ напомни. — Беше много лесно да те отвлека. Нямаше да поема този риск за живот, който ще ценя повече от моя.

Тонът му беше премерено отбранителен, което я накара да замълчи. Звучеше толкова искрено и все пак как да повярва на всичко това? Смъртоносни съзаклятия, убийци, отвлечени бебета. Ако тези врели-некипели бяха верни, осъзнаваше ли той, че бе чакал прекалено дълго, за да ѝ каже? Тя беше зряла личност. Тук беше нейният дом, а не някаква си чуждестранна земя, която нямаше никакво значение за нея. Не се интересуваше и от истинския си баща, когото Папи обяви пренебрежително за неспособен да я защити.

— Защо чак сега ми казваш всичко това? — попита.

— По-рано не можеш. Не исках да растеш със съзнанието за превъзходство, да си въобразяваш, че превъзхождаш другите и не е необходимо да учиш нещо от тях. Не бих ти го казал и сега, ако...

— Над другите ли? Коя съм аз?

— Казах ти, ти си Стиндал.

— Това име не ми говори нищо — отчая се тя. — Моля те, обясни ми.

Той поклати глава.

— Знаеш. Учението ти беше задълбочено. Баща ти е Фредерик Стиндал, кралят на Ливания.

След всички сътресения, които понесе, тези думи бяха като балсам, защото доказваха, че нищо от целия разказ не е истина. Тя дори започна да се смее.

— Беше глупава шега, нали? Моята сила на духа ли изпитваш, моето лековерие ли? Очевидно провалях на изпита, при това с гръм и трясък, царски... думата ми се изплъзна неволно. Боже мой, какво облекчение. Наистина ме... — Думите ѝ заглъхнаха.

Папи не се засмя и стана така сериозен, както никога не го бе виждала.

— Не взех лесно това решение. Със седмици ме измъчваше. Знаех, че един ден ще те върна, за да предявя рожденото ти право, но не и преди да бъде безопасно за теб. Бесен съм, че още не е безопасно! И въпреки това научих новини, които налагат да се върнем незабавно.

Тя скочи на крака.

— Не! Няма да се откажа от живота си тук, който обичам. Няма!

— Алана, най-ревностните поддръжници на стария режим на покойния крал Ернст се опитват да детронират баща ти. Възползват се от бунтовници, за да вдигнат народа на въстание, разпространяват лъжливи слухове, че кралят е болен и може скоро да умре, без да е оставил законен наследник. Ще избухне война, ако...

— Стига! — ядоса се тя и по страните ѝ рукнаха сълзи. — Не искам повече да слушам. Как е възможно да искаш това от мен, след като тази страна те интересува не повече от мен? Как да те интересува? Ти си... ти си убиец! О, божичко!

ПЕТА ГЛАВА

Тя избяга от кабинета на Папи и се заключи в своята стая. Той хукна след нея, но Алана плачеше толкова отчаяно, че не чу молбите му да отвори. Най-накрая ударите по врата престанаха.

Искаше само да се събуди, отново да няма нищо друго, за което да се тревожи, освен за лорд Адам Чапман и неговите намерения, за дебюта в обществото, който сега ѝ се струваше излишен, след като искаше да учи...

Сълзите нямаше да престанат. Също така нямаше да се събуди. Този кошмар беше реален.

Папи я бе лъгал цял живот. Как е възможно да си въобразява, че ще повярва дори на една негова дума, особено на подобни абсурдни твърдения? Принцеса ли? Трябваше да ѝ каже истината, вместо тези нелепи дрънканици. Но повярва, че е бил наемен убиец. Опита се да отхвърли и това твърдение. Много сериозно се опита! Но той не би ѝ казал нещо толкова ужасно, освен ако не е истина. Все пак сигурно имаше някаква друга причина, за да реши да я върне в Ливания. Навярно някакъв стар брачен договор и сега бъдещият ѝ съпруг е предявил претенции. А Папи е преиначил историята, когато тя показва своето презрение към тяхната родина и ужаса си да се омъжи за човек оттам. Но принцеса! Той трябваше да е наясно, че точно на това няма да повярва!

— Алана, отвори ми — извика Анет. — Донесох ти вечерята.

Момичето впи мрачно поглед във вратата, приближи се и притисна мократа си страна към нея.

— Сама ли си?

— Да, откъде ти хрумна, че не съм сама?

Алана обърса набързо страните си с ръкав и отвори. Моментално се отдръпна към бюрото. Още не беше прибрала пистолета си. Извади го от джоба и го пусна в едно чекмедже. Толкова глупаво беше от страна на Папи да настоява да го носи у себе си постоянно само защото знаеше как да го използва.

В джоба нещо още тежеше. Беше забравила за дървената фигурка, която Хенри ѝ подари... струваше ѝ се толкова отдавна, а не днес следобед. Подреди войничето на бюрото до младата дама. Хенри беше толкова талантлив, че младата дама приличаше на нея, облечена с една от нейните зимни рокли, и не носеше боне. Хенри. Очите ѝ отново се напълниха със сълзи. Ще види ли отново това мило дете? Или Папи ще ѝ забрани да ходи в сиропиталището?

— Вие двамата скарахте ли се? — обади се Анет зад нея, поставяйки табла на масичката пред дивана. — Никога не съм виждала чичо ти толкова смутен. Караницата навярно е била много сериозна.

Гласът ѝ прозвуча разтревожено. Но Алана замълча. Нямаше намерение да говори за тези ужасни разкрития пред когото и да било. Никога.

— Ела, донесох и моята вечеря, за да вечерям с теб. Ще държим чиниите си. Ще бъде полезно упражнение за приемите, на които ще те канят, когато домакинята поднася храна, но не те настанява на маса.

Безгрижно ли се стараеше да говори Анет в момента? Нямаше да има никакви приеми. На Алана вероятно щеше да се наложи също така да напусне тази къща. Не можеше да остане тук, като знаеше миналото на Папи. Ще потърси лорд Чапман. Ако не се лъжеше за неговите намерения, навярно ще успее да придаде на ухажването друг смисъл и ще съкрати периода преди сватбата. Положително ще може да измисли благовиден предлог да не я отлагат.

— Алана, моля те. Кажи какво има. Ще посреднича между теб и чичо ти, за да изгладите недоразуменията. После и двамата ще се смеете колко глупави сте били.

— Не вярвам, че някога ще се смея отново — изрече го на себе си. Дори не погледна Анет. По-възрастната жена едва ли чу нещо. Но чу стенанието.

— Не е заради Адам, нали?

Тя се извърна рязко.

— Защо предположи точно това?

Анет се изчерви. Изглеждаше много сладка. Някой е трябвало да я грабне веднага щом съпругът ѝ е починал... е, след благоприличен период на траур.

— Защото знам какво е намислил — призна Анет. — Искаше да се запознае с теб само да ме накара да ревнувам. Надявах се, че ще

престане с тази глупост, за да не се налага да ти казвам какво прави.

— Папи ли те помоли да говориш с мен? — попита подозрително момичето.

— Не. Но чичо ти е наясно със ситуацията. Бях принудена да му кажа каква е истината, което трябваше по-рано да споделя с теб. Седни, моля те. Нека да ти обясня.

Още ли разкрития, след като вече се давеше в тях? Но Алана седна до Анет. Дори взе чинията си. Храната беше нещо осезаемо, но едва ли ще успее да преглъща при цялото това вълнение. И лорд Чапман ли щеше да отпадне като възможност?

— Знаеш, че родителите ми починаха — започна Анет. — Моята братовчедка трябваше да ме приюти, но не й беше никак приятно, дори само за тези няколко години, докато навърших пълнолетие. Организира приеми, за да ме представи в обществото. Искаше да си намеря съпруг и веднага да се махна от дома й. Запознах се с Адам на един от тези приеми. Веднага се влюбих в него. Той също се влюби в мен.

— Тогава защо не се омъжи за него?

— Мислех си, че ще се оженим. Бях много щастлива. И тогава той призна, че се чувства много млад, за да се обвързва. Че още не е вкусил от живота, каквото и да означава това. Да разбие сърцето ми ли беше готов само защото не искаше да поеме все още отговорност? А пък аз не можех да го чакам, защото моята братовчедка настояваше да приема първото предложение.

— Така ли се омъжи за лорд Хенсън?

— Да, мъж, когото даже не харесвах. Но той поне беше мил и внимателен. Сама си причинявах страдание, защото все още обичах друг. Не мина и година от сватбата, и съпругът ми почина. Семейството му ме изгони, когато започна да разпределя имуществото. Моята братовчедка също нямаше да ме приеме отново. Бях принудена да си потърся работа, но никой не искаше да ме наеме. Смятаха, че съм или прекалено млада, или прекалено хубава. Продадох всичко, което имаше някаква стойност, само за да се храня. Чичо ти ме откри ридаеща в парка. Току-що бях продала последните си дрехи, освен онези, с които бях облечена. Бях изправена пред жестока бедност... или пред нещо още по-лошо. Заговори ме внимателно, за да разбере какво се е случило. Предложи ми тази работа. Върна ми достойнството

и душевното спокойствие. Той ме спаси и винаги ще бъда благодарна, повече отколкото можете да си представите.

Алана не искаше да слуша колко добър е бил Папи. Това беше само преструвка! Анет не е имала представа, нито пък тя самата. Алана не би казала никога пред никого, че е отгледана от убиец. Основателят на сиропиталище, спасителят на благородни дами, човекът, който бе променил живота си, за да я избави от хората, на които е била угодна нейната смърт... не! Лъжи, лъжи и пак лъжи. Сега на кого да вярва?

По страните ѝ отново се затъркаляха сълзи. Анет забеляза и разбра погрешно.

— О, мила моя, той си е играл с чувствата ти, така ли? Вината е моя. Трябваше...

— Моля? Всъщност не. Лорд Чапман се държеше много благовъзпитано и учтиво. Спомена, че вече е готов за брак, но навярно се е надявал, че ще споделя с теб. Защо предполагаш, че иска да те накара да ревнуваш?

— Защото ме посети у дома. Умоляваше ме да му простя за миналото прегрешение. Предложи ми да се омъжа за него. Но вече беше много късно, и аз му казах точно това. Не може да разбие сърцето ми, да се появи след години и да очаква, че ще бъде приет с отворени обятия. След което се запъти право при твоя чичо да го помоли за позволение да те ухажва. Аз го последвах. Опитваше се да ме принуди. Познаваше се по лицето му. И ме принуди, но не както се надяваше. Разказах на чичо ти историята също както на теб. Той показа на Адам вратата и го предупреди повече да не се вижда с теб. Но той не го послуша. Мери ми каза колко често те спира на улицата.

— А това подклажда ли ревността ти? — помъчи се да отгатне Алана. — А ядосва ли те?

— Не, аз... — Анет не се доизказа. Изглеждаше смутена и объркана, и разкаяна.

Алана осъзна, че лорд Чапман никога не я е ухажвал сериозно. В сравнение с всичко, което научи днес, този факт изобщо нямаше значение. Но ѝ стана ясно, че вълнуваше много Анет, която не беше някоя от домашните ѝ учители или компаньонка, а добра приятелка.

— Трябва да му простиш — каза Алана. — Той не е човекът, който някога е бил. Сега е готов да поеме отговорност. Готов е да те

направи щастлива, да се ожени за теб, както си мечтала. Не пропилявай тази възможност, след като той те обича и ти все така... го обичаш.

Алана пребледня. „Трябва да му простиш. Не е човекът, който някога е бил. Той те обича.“ О, господи, какво направи?

Излезе тичешком и хукна по стълбите. Папи беше още в кабинета си, но бе застанал прав наред саята. Изглеждаше толкова съкрушен, толкова наскърбен, като че ли бе загубил най-скъпото си на света. И го бе загубил наистина. Тя му го причини, като го осъди за миналите му грехове, вместо да си спомни човека, какъвто бе станал, човека, изкупил миналото си по толкова различни начини.

— Съжалявам! — извика тя, спускайки се към него право в прегръдките му. — Не биваше да реагирам толкова... толкова...

Не можа да продължи, защото се разрида. Анет, която бе изтичала разтревожена след нея, затвори тихичко вратата, а в това време Папи притискаше до себе си Алана и я успокояваше нежно, за да излее насъбралите се у нея емоции.

— Ш-ш-шт — прошепна най-накрая. — Вината, че ти казах всичко наведнъж, е моя. Прекалено беше. Пък и очаквах да ме намразиш.

— Не! Не те мразя. Обичам те, Папи. И винаги ще те обичам, каквото и да се случи.

Беше ѝ трудно да каже „прощавам ти“, но не и:

— Знам, че вече не си такъв. Ти си добър и мил и си помогнал на толкова много хора.

Тя усети как му олекна, докато я прегръщаше още по-силно. Отдръпна се, за да види Папи, че е искрена. Неговите очи също бяха насълзени, докато избърсваше страните ѝ ласкаво. Тя все така изпитваше страх заради другата част от историята. И той трябваше да знае, че не е склонна да отиде в Ливания.

— Папи, моля те, признай си, че поне част от това, което ми каза, е лъжа — настоя умолително. — Моля те, нека да не съм дъщеря на крал.

— Не мога — отвърна тъжно той.

Алана затвори очи.

— Всичко, което обичам, е тук, в Лондон. Не искам да заминавам. Искам да стана учителка. Искам да помагам на хората като

теб.

— Тогава помогни на страната си да се избави от война, принцесо. Само ти можеш, разбираш ли? Не бих те завел там по друга причина, освен ако животът на толкова много хора не е заложен на карта, живот, който можеш да спасиш, като застанеш до баща си, за да докажеш, че той има наследник.

ШЕСТА ГЛАВА

Папи ще я отведе в нейната родина Ливания. Баща ѝ не е мъртъв. Беше се появявал много пъти на публични места за доказателство според информацията на Папи. Но без полза, тъй като неговите неприятели разпространяваха слухове, че страдал от сърдечно заболяване, което скоро щяло да го покоси. Някои хора дори бяха на мнение, че това заболяване е причина да не даде на страната си наследник за толкова много години. Граждани от по-нисшите съсловия, подбуждани към вълнения, бяха толкова невежи, че вярваха в тези лъжи. Така че само тя можеше да овладее тези настроения.

Разбира се, трябваше да се върне в Ливания, нямаше две мнения по въпроса. Нейните надежди и мечти бяха безпредметни в сравнение с това да се спасят много хора.

Но след като бунтовете се предотвратят и лъжите се разобличат, пак ще бъде длъжна да остане при баща, когото не искаше, и да живее по нов начин, какъвто още по-малко искаше.

Нищо не ги задържаше, за да отпътуват от Англия незабавно. Благодарение на усилията на Папи през годините сиропиталището имаше дълъг списък с благотетели, които щяха да продължат да го управляват. А пък Алана имаше нов гардероб за лондонския сезон, който подобаваше на една принцеса. Истинска принцеса. А не израз на любов. Пък и тя никога не се усъмни. Как би могла да си помисли, че думата е нещо повече от нежно обръщение, след като все още беше много трудно да възприеме истината?

Знаеше, че Папи не предвижда да заживее пак в Англия, защото според него тя никога нямаше да се върне, и възнамеряваше да остане близо до нея. Даде ясно да се разбере, че няма да се върнат, когато предостави къщата си на Анет да живее в нея или да я продаде, както ѝ хареса. Но когато прегръщаше приятелката си на прощаване, Алана прошепна:

— Ще се върна.

И наистина щеше да се върне. Ще изпълни дълга си, за да премахне заплахата от война, надвиснала над родната ѝ страна, но после ще каже на баща си да намери друг наследник. Не сподели тези храбри намерения с Папи и ги скъта дълбоко в сърцето и ума си. Иначе казано, беше ужасена от онова, което я очакваше, вместо да бъде само неспокойна.

Единственият светъл лъч в това заминаване от дома, който обичаше, беше Хенри Матюс. Той се промъкна в каретата сутринта точно преди да потеглят. Захилен по неговия приятен и дързък начин, ѝ каза:

— Идвам с теб! Видиш ли, а? Аз на проклетия Континент. И насън не ми е минавало през главата!

Само по един начин ѝ хрумна да отговори — да го прегърне, толкова се зарадва. След това на пристанището, като останаха за малко сами, Папи ѝ обясни:

— Знам колко си привързана към момчето. Помислих си, че това пътуване ще ти бъде по-леко с него. И като се събереш с баща си, по него с пълно доверие ще мога да ти изпращам писма.

Помисли си, че може би ще има и нещо повече, понеже Папи бе свикнал да се грижи за дете, и Хенри ще я замести идеално. Това я натъжи, но и я зарадва. Но Хенри ѝ помогна да не се тревожи постоянно за неизвестното бъдеще, особено по време на часовете, когато учеше с него, включително и езика на Ливания.

Беше научила двата езика, които се говореха на териториите, откъдето минаваха, и знаеше малко другите европейски езици. Откакто научи немски, разбираше Папи, щом ѝ заговореше на ливанински, понеже двата езика бяха много близки. Не бе осъзнала, че го прави умишлено, за да я подготви за това нежелано бъдеще.

Папи постоянно ѝ повтаряше, че я очаква необикновен живот, за да я накара да мисли по-добронамерено за страната, която обичаше.

— Ливания не е идеална, но може да бъде — говореше ѝ той. — А в един добре устроен свят ще имаш, каквото пожелаеш. Не виждам причина да не преподаваш в двореца. Ще довеждат децата при теб. Не виждам причина да не преподаваш и след като се омъжиш.

— Но в случая няма да имам думата, нали? — попита момичето с горчицина.

Той въздъхна, признавайки, че вече се е досетила.

— Понеже си кралска особа, твоят съпруг ще бъде избран и бракът ти ще бъде по всяка вероятност със съображения за политически съюз, който ще донесе облага на страната. Но ще се събереш с баща си. Той няма да е склонен веднага да се раздели с теб, за да се омъжиш. Докато повечето кралски особи израстват със съзнание за своите отговорности, за това какво ги очаква в бъдеще, при теб случаят е съвсем различен. Кралят сигурно ще се съобрази с този факт.

— И ще ме остави сама да решавам ли? — присмя се тя, без да го вярва и за миг.

— Долавям гняв. Наистина ли не искаш...

— Тук съм, нали? — прекъсна го тя, но после се помъчи да разсее тревогата му, признавайки как наистина се чувства: — Изнервена съм, изплашена, че няма да харесам баща си, или още по-лошо, че мога да го наскърбя с моето презрение.

— Вината е моя. Не се влияй от моето презрение. Заговорът за твоето отвличане и убийство е единственият случай на слабост в управлението му. Но съм сигурен, че има причини да остане неразкрит, и ние съвсем скоро ще ги научим. Той е добър човек, Алана. Бях по улиците в деня на твоето раждане, когато наследницата на Фредерик бе показана на тълпата. Нямахше значение, че е от женски пол, тълпата ликуваше до небесата. Баща ти бе обичан от народа си.

— Тогава защо искат да се отърват от него?

— От страх. Внушено им е, че скоро ще умре и страната ще остане без крал. Повечето хора са склонни да чакат, докато дойде този момент. Всъщност бунтовните настроения обземат по-младите, които не помнят защо бе свален старият режим. Но този заговор ще се обезсили веднага, щом ти се завърнеш. Но не се тревожи, ще обикнеш краля. И как да не го заобичаш? Той е твой баща.

Ами ако го заобича? Ако бъде така възхитена от него, че да изпълнява всичко, което поиска от нея, само за да му достави удоволствие? Това не е смисълът на надеждата, а дилема!

— Възпитах те с мисълта, че този ден ще дойде — продължи Папи, — когато ще заемеш полагащото ти се място и ще можеш да се защитиш. Но не знаех как да те подготвя да бъдеш кралица. Направих всичко възможно да имаш широко и разностранно образование, каквото получава един благородник.

— Даде ми повече от това. Дипломация, изкуство на преговорите, познания за всяка властваща династия в Европа... в това число и моята. Внимавах в уроците за Ливания. Династията Бруслан е управлявала векове, но последният Бруслан, заемал трона — крал Ернст, взимал толкова неблагоприятни решения, че избухнала гражданска война, която в края на краищата го погубила. Стиндал, баща и син, управляват след него. Правилно ли съм запомнила?

— Да, но не ти е казано защо Стиндал са избрани, вместо някой от наследниците на Бруслан, а те са многобройни. Ти всъщност се родееш с тях, въпреки че двата клона на рода са прекъснали връзки отдавна и никога след това не са се помирявали. Понеже родът Стиндал е със същото кралско потекло, бил предпочетен пред Бруслан, на когото народът не вярвал вече. Така Стиндал заели престола. И традицията била спазена, и хората се отървали от презрения род, властвал прекалено дълго.

— Струва ми се, че Бруслановци ще спечелят много, ако не остане нито един Стиндал.

— Точно така, а ти и баща ти сте последните. Но след като по логика стигаме до заключението, че Бруслановци са организирали заговора за твоето убийство, на баща ти едва ли е убягнало същото заключение, но не е предприел никакви действия срещу тях. Зная защо е постъпил по този начин, но идвам до извода, че сигурно има други врагове, които на мен не са ми известни. Хайде, достатъчно сме говорили за история. Имаш добро образование, и все пак недостатъчно. Но баща ти не е престарял. Имате пред вас още много години, през които да научиш всичко, което една кралска особа е редно да знае и което аз съм пропуснал.

Кралска особа. Как е възможно да си мисли, че ще пожелае този ранг? Все пак искаше да се запознае с баща си. Нямахме как да не изпитва любопитство, дори повече, отколкото беше склонна да си признае. Но отговорността, която щеше да последва тази среща, не я блазнеше. Мисълта, че един ден цяла една страна ще зависи от нейните решения, беше повече, отколкото можеше да понесе. Нито пък имаше желание да се съобразява с ограниченията. И със сигурност не желаше да се разделя завинаги с Папи, който нямаше да бъде посрещнат с отворени обятия, както тя щеше да бъде посрещната.

Тревожеше се и за Папи. Той щеше да се посвети изцяло на задачата, която баща ѝ би трябвало да е разрешил преди години — да открие човека или хората, които го бяха наели да я убие. Докато тези личности бяха неизвестни, животът ѝ бе в опасност.

— Убивал ли си, след като ме отведе в Англия? — попита го тя една вечер.

Отиваха на театър в Париж. Бяха пътували, без да спират, затова той разреши един ден почивка и отпусна малко време да поразгледат този знаменит, старинен град. Шокът коя е в действителност омокоти шока кой е бил Папи. Поне можеше сега да го обсъжда, без да ѝ прилошава.

— Не, макар че се случи веднъж да ме засърбят ръцете — призна Папи. — Беше няколко месеца, след като изпратих онова съобщение на баща ти. Чух, че са се появили двама мъже, очевидно чужденци, които обикаляли емигрантските свърталища и разпитвали за мъж от Ливания, пристигнал наскоро с едно или повече деца. Лондончани не са особено отзивчиви. Само дочух слуха, но никой не дойде у дома.

— Това означава ли, че не са търсели мен?

— Може и да не са имали нищо общо, но никога не съм се съмнявал, че ще те търсят, независимо от уверенията, които изпратих на баща ти. Възможно е да е вярвал, че може да те защити по-добре от мен.

Тя загледа смръщено Папи.

— В такъв случай съществувала ли е вероятност да убиеш пратениците на баща ми?

— Не разбирай погрешно ситуацията, Алана — отвърна той остро. — Докато бях толкова сигурен, колкото бе възможно при онези обстоятелства, че моят работодател повече няма да заговорничи, убеден, че си убита, нямах намерение да пренебрегвам вероятността, че греша.

Прекошиха половината Европа, а пък не беше най-благоприятният момент за подобно пътуване, понеже зимата скоро щеше да ги застигне. Ще завали сняг и колкото по-високо в планините достигаха, толкова по-обилен щеше да бъде снеговалежът. Беше учила за страните, през които минаваха — Франция, Рейнланд — земите западно от Рейн, където отседнаха във Великото херцогство Баден още веднъж за кратко, после минаха през Вюртемберг.

По средата на пътя през кралство Бавария спряха за последен път в Мюнхен. Там Папи предложи тя да се дегизира като момче за края на пътуването. В първия момент тя си помисли, че се шегува, но той бе абсолютно сериозен.

— Прекалено си хубава — обясни. — Привличаш внимание, което е нежелателно. Също така се тревожа дали не приличаш на майка си. Ще бъде цяло нещастие, ако те познаят, преди да се доберем до двореца.

— Ами ако не приличам на нея? Как ще докажа коя съм?

— С истината. И с това.

Папи извади миниатюрна гривничка от джоба си и я сложи в ръката ѝ. Беше златна с малко скъпоценни камъни и от вътрешната страна имаше надпис. Прочете само половината от него — своето име.

— Буквите са толкова малки, че не мога да прочета първата дума. Какво пише?

— „Принцеса“ на ливанински — „Принцеса Алана“.

Прибра дрънкулката в подплатената с коприна кутия за бижута, заключена и скрита в един от пътническите ѝ сандъци, където държеше и дърворезбите на Хенри. Това мъничко парченце от нейното минало напомняше за родината ѝ повече, от каквото и да е друго, че е Алана, дъщеря на Фредерик, сегашният владетел на Ливания. Тази нощ плака много. Вече нищо нямаше да е същото.

СЕДМА ГЛАВА

Днес щяха да пристигнат в Ливания. Въпреки че пътуването бе дълго, според Алана все пак беше твърде рано за крайната цел. Намираха се високо в планините, в сред девствено бяла природа. Тогава ги връхлетя яростна снежна буря. Черният път през планинския проход се стесняваше все повече, колкото по-нависоко се изкачваха. Толкова стръмен беше, че се наложи всички да слязат от каретата и да вървят пред нея. Заради внезапния снеговалеж и без друго хлъзгавият път ставаше още по-опасен.

— Това е стар път, който се използва рядко — надникваше се Папи с вятъра, който запращаше снега в лицата им. Вървеше начело, точно пред нея, обаче пак се чувстваше длъжен да обяснява. Зад тях кочияшът успяваше с много търпение да укротява конете и да ги води напред. — Малко пътници идват от тази посока — додаде Папи.

— Независимо от това може да се обезопаси — оплака се тя, като не се отделяше от скалите, извисяващи се от едната страна на пътя. — Поне някакво ограждение или...

— Ето какво ще заповядаш, като станеш кралица.

Момичето схвана шегата.

— Ще го спомена пред баща си — не му остана длъжна тя. Забележката ѝ разсмя Папи.

Беше доволна, че не носи рокля, която щеше да се окаже истинска беля в тази виелица. Косата ѝ бе сплетена здраво и плитката беше под наметалото, чиято яка бе вдигнала високо. Беше нахлупила вълнената шапка до веждите и косата ѝ не се виждаше. Но трябваше да вземе и шал от багажа, за да покрие лицето си. Усещаше как по страните ѝ се лепят снежинки, които бяха по-скоро ледени, отколкото пухкави. Слава богу, бричовете ѝ бяха точно за такова време — много дебели.

С едната си ръка с ръкавица постоянно опипваше скалистия склон, с другата стискаше ръката на Хенри. Стори ѝ се, че той си подсвирква, а може би вятърът си правеше шегата. Но знаеше, че за него

това бе приключение, глупавичкото момче. Пътешествието беше голяма радост за него, постоянно питаше и се удивляваше на всичко, което виждаха. С Папи му казаха каква е причината за пътуването, но опростена версия, която не включваше кралските работи. Споделиха само, че Алана ще се събере с баща си, когото не познава.

На Хенри също му бяха купили нови зимни дрехи в Мюнхен. Нито нейните, нито неговите бяха луксозни. Двамата изглеждаха като две селянчета и тя го взе на подбив по този повод малко по-рано.

Тъкмо когато бяха преодолели най-стръмните и остри завои, едва не паднаха в урвата. Заради силния снеговалеж и поривите на вятъра, които ги заслепяваха, идващи насреща коне се изправиха на задните си крака, като се озоваха пред карета, препречваща им пътя. Един едва не се подхлъзна в пропастта. Алана се разкрещя, като го гледаше как се мъчи да се задържи, докато друг кон не я притисна към скалите и тя не можа да си поеме дъх. И други коне се изправиха на задните си крака, когато ги дръпнаха назад, за да не се сблъскат, защото понесени от инерцията, не можеха да спрат.

Обхвана я паника, като изпусна ръката на Хенри, но той се бе добрал до една по-висока скала встрани от пътя, за да огледа. Не че можеше да види кой знае какво през пелената от сняг. Но пък тя не виждаше изобщо нищо, притисната от коня до склона. Успя да се измъкне и да се провре до конете, впрегнати в каретата, където все още имаше малко място. Папи я последва и я прегърна през раменете, за да я пази.

— Мълчи — предупреди я той. — Гласът ти ще те издаде.

Заради внезапното спиране конете се скупчиха на тесния път. Алана затаи дъх. Човек или животно все още можеше да се подхлъзне по този опасен склон.

Конете бяха толкова много, че не успяваше да ги преброи, както и ездачите, всичките с военни шинели, подплатени с кожа шапки, и шарфове, така увити, че се виждаха само очите на мъжете. Имаха вид на разбойници, такава бе първото й впечатление, макар че разбойници нямаше да бъдат облечени с еднакви униформи като тези. Войници ли бяха? Или бунтовници?

После видя, че мъжете насочиха пушките си към нея, Папи и техния кочияш. Плъзна инстинктивно ръката си в джоба на плаща и стисна револвера. В действителност не би могла да стреля с дебелите

си ръкавици. Нито пък да се осмели да ги свали. Сигурно щяха да я застрелят на място.

Някои от мъжете слязоха от конете и ги дръпнаха назад. Един се приближи до каретата и погледна в купето. Тя не забеляза, че я е заобиколил, и изведнъж той се появи откъм гърба ѝ. Спря се и хвана брадичката ѝ, но я пусна, преди тя да отметне главата си.

Огледа по същия начин Хенри, който се бе приближил до нея.

После докладва на мъж, който бе начело на колоната и тъкмо слизаше от коня.

— Двама възрастни мъже и две деца. Няма други хора в каретата.

Още от конете се отдръпнаха назад по пътя, откъдето бяха дошли. Освободи се малко пространство, но мъжът, който току-що бе слязъл от коня, сякаш го изпълваше от край до край. Беше висок, широкоплещест, с военна стойка. Лицето му почти не се виждаше. Все едно го гледаше през воал заради снежната пелена. Мерна само светла коса с полепнали снежинки по нея и внимателни очи под кожената шапка. Той свали ръкавицата от дясната си ръка и шарфа от лицето си. Носът му бе правилен, устата — решителна, изразът — сериозен, когато присви очи към Папи.

— Ако вие, бунтовници, набирате новобранци, ще ви застрелям на място.

Алана пое дъх изненадано, но Папи се разсмя на това обвинение.

— Не сме бунтовници.

— Тогава какво, по дяволите, правите тук, високо в планината посред зима, ако не сте от лагера, за който се шушука, че е точно преди прохода. Бунтовнически лагер. Този път е твърде опасен, за да се използва, по каквата и да е смислена причина.

— Опитваме се да пристигнем при семейството на нашата господарка преди нея. Тя потегли със своя конвой по дългия път през североизточния проход. Беше нетърпелива да ни изчака, когато се счупи едното колело на каретата с багажа. Но аз не прецених правилно. Казаха ми, че този път е кратък, но не ме предупредиха за опасностите.

Войникът не каза нищо в първия момент, изнизаха няколко ужасно напрегнати секунди, после изсумтя:

— По това време на годината тук винаги вали. Коя е вашата господарка?

— От фамилията Науман.

Като чу името, веднага се смръщи.

— Единствената жена от тази фамилия е престаряла жена, на твърде много години, за да пътува. Лъжеш.

О, боже, трябваше ли Папи да избере име, което бе известно на мъжа. Поне пет пушки се прицелиха отново в тях при това обвинение, но на Папи не му оставаше друго, освен да се придържа към тази измислица, изпълнен с възмущение.

— Не, милостиви господарю, тя не е единствената дама от фамилията. Нашата господарка е втора братовчедка, която от трийсет години не живее тук. Доколкото знам, сега за втори път се връща в Ливания, за да посети роднините си тук.

— Значи сте слуги, а? И децата ли? — добави командващият с презрение. Все пак издаде заповед незабавно: — Претърсете багажа за оръжия!

Този мъж не повярва ли на Папи? Или е просто усърден? Войниците стояха готови за стрелба.

Алана следеше зорко войника, който се покатери ма покрива на каретата, отвори пътническите ѝ сандъци и се зарови в тях, но Папи отклони вниманието и, като каза:

— Моите племенници не работят при господарката, но тя разреши най-благородно да живеят с мен в дома ѝ.

Командващият тези войници, от когото Хенри не сваляше възхитен поглед, стоеше до него, вдигна брадичката му и отбеляза:

— Не приличаш много-много на чичо си.

Тя не вярваше, че Хенри е напреднал достатъчно в изучаването на езика, за да разбере цялото изречение, но той все пак измънка:

— Приличам, как не.

Тъй като беше до Хенри, Алана го чу ясно. Отвърна на английски! Но очевидно командващият не го чу заради свистенето на вятъра, понеже бутна от пътя си детето и застана пред нея. Както посягаше към нея, тя замръзна и вирна глава, за да не се налага да я попипва както Хенри. Сега виждаше цялото му лице. Имаше поразителни сини очи, волеви устни и се подсмиваше.

— На този тук май ще му отива повече пола, а? Твърде хубавичък е за момче?

Войниците зад него избухнаха в смях, но той не бе приключил. Завъртя я и преди тя да се усети, сложи ръка на задните ѝ части. Тя изпадна в такъв шок, че почти не почувства, когато той я стисна от едната страна.

— Толкова малък, да не би пък да се е сгърчил от студа?

Папи я дръпна, преди тя да му зашлеви плесница.

Момчето нямаше представа какво намеква той, но той и неговите хора се смееха гръмогласно на непонятната шега.

— Какво, по дяволите, искаше да каже за мен този простак, с думите, че съм сгърчена? — изсъска на Папи, докато той я буташе към скалите.

— Нищо, така укротява хората си.

Това наистина им подейства, така се смееха, докато тя кипеше от гняв. Той я бе шляпнал! Алана не можеше да повярва!

— Стой настрана от него — предупреди я Папи, преди да се обърне пак към командващия.

Дори се захили, уж оценил чувството за хумор, от което Алана настръхна.

— Момчето ли не знае, то гори от нетърпение да му поникне брада.

— Нима? — отвърна командващият, но вече бе загубил интерес.

Войникът, който претърсваше нейния багаж, скочи от каретата и докладва:

— Главно модни женски дрехи, господин началник. Оръжие няма.

Разбира се, че нямаше, Папи държеше оръжието у себе си, както и тя, и никога не ѝ се бе искало да го използва повече, отколкото в този момент. Но войниците очевидно търсеха главно пушки, иначе щяха и тях да претърсят за по-малки оръжия.

Тя се извърна, преди този брутален мъж да я хване, че го изпепелява с поглед, и тогава той изрева друга заповед:

— Ти! Разкарай каретата от пътя към онова по-широко място и внимавай. Само да блъснеш някого от скалите, отиваш след него. — След това се обърна пак към Папи: — Видя ли лагер на бунтовници по пътя насам?

— Не видях никъде никого близо до прохода, а не валеше, когато се заизкачвахме. Ако наблизко имаше лагер, щеше да се вижда от пътя.

— Все пак трябва да проверим слуховете. Продължавайте по пътя си. Скоро ще излезете от зоната на снеговалежа.

По този бърз начин бяха освободени и всички тръгнаха след каретата. Алана би трябвало да се успокои, но беше дълбоко възмутена от това, че стана обект на шегата на някакъв си грубиян, която тя дори не разбра. Войници в дълга редица по един минаха покрай тях, докато те продължаваха пътя си. Нямахте как да не забележи, че всички бяха високи, което я накара да се пита дали ръстът е изискване в армията на Ливания, или още по-лошо... дали нейната родина не е населена с великани.

ОСМА ГЛАВА

Преодоляха сблъсъка с военните, но снегът продължаваше да вали. Щом и последният войник се изгуби в този бял, вихрещ се воал, Алана дръпна встрани Папи и го попита:

— Защо се обърна към този простак е „милостиви господарю“?

— Няма друга причина, освен да придам автентичност на ролята на слуга, която играех.

— Той блъфираше ли, или семейства Науман съществуват наистина и има вероятност да ги познава?

— Те са земевладелци — отговори Папи. — На това богато семейство едно време бяхме арендатори и тяхното име беше първото на аристократична фамилия, което ми дойде наум.

— Ах! — само промълви тя, но всъщност ѝ се искаше да попита: „Военните в тази страна такива простаци ли са?“

— Ливания е твърде малка държава, за да издържа професионална армия, но дворцовата стража е многобройна, пък и не се съмнявам, че имат и други начини за набиране на войска, за да се справят с бунтовниците.

— Тези от дворцовата стража ли бяха? — ахна тя. — Още по-зле! Като че ли бяха от миналия век, даже и от по-миналия. Колко по-точно е изостанала нашата страна?

— В столицата не се издаваше нито един вестник, когато я напуснах — призна той.

Този факт беше много красноречив. Прекалено красноречив. И нейният баща ли беше такъв грубиян?

Но Папи добави:

— Където има военни, там има и грубост, Алана, навсякъде по света. Но повечето от тези войници вероятно са набрани направо от простолюдието. Те са обикновени хора, които не приемат лесно промените. За повечето от тях образованието е загуба на скъпоценно време, помисли все пак. И в Англия образованието не е задължително,

и там бедните гледат на него по същия начин. Но тук някои аристократични семейства са много изтънчени.

— Това не се ли отнася за всички?

Отговори ѝ с рязко поклащане на главата. Но ѝ даде тема за размисъл. Тя сравни тези войници с англичаните, възпитани като нея в привилегирования свят на лондонския елит, където се ценяха финесът и изисканите маниери. Трябваше да престане да робува на презрението към своята родна страна, което Папи бе възпитал у нея. Той ѝ призна, че е било умишлено, за да не споменава пред никого откъде са.

Снегът престана да вали така внезапно, както беше започнал, и пред тях се разкри красива гледка. Зелени, незаснежени долини, с разпръснати чифлици и селца. А в далечината Алана за пръв път зърна столицата, която носеше същото име като това малко планинско кралство.

Папи го потвърди, когато я прегърна през раменете и каза с щастлива усмивка:

— Там е столицата на твоето кралство, принцесо. Ти си у дома.

„Неговият дом“ — помисли си Алана. Самата тя не го чувстваше като свой и беше сигурна, че никога няма да го почувства.

Пристигнаха в града точно преди да мръкне, твърде късен час, за да отидат направо в двореца. На Алана ѝ олекна, дори заради тази кратка отсрочка. Сега, когато срещата с баща ѝ предстоеше съвсем наскоро, отново я обзе мрачно предчувствие.

Наеха стаи в една странноприемница в покрайнините на града. Без да споменава подробности, Папи обясни на Хенри, че в града той трябва да се раздели с Папи. Хенри като че ли схвана необходимостта да пази тайна и че може би ще го следят, когато носи писма на Алана, щом тя се установи в двореца. Папи дори го заведе в града, за да намерят някое оживено място, където ще се срещат тайно, все едно не се познават. Хенри беше очарован от авантюрата.

Пътническите сандъци на Алана бяха пренесени в странноприемницата и щяха да останат там, докато бъде определено къде ще живее в двореца. Понеже Папи държеше тя да изглежда превъзходно на сутринта, я накара да си легне рано. Сън ли? При нейната възбуда! Все пак някак си заспа.

Но утрото настъпи прекалено бързо. Ръцете ѝ трепереха, докато се обличаше с топла, светлосиня кадифена рокля. Вместо дебела

връхна дреха избра синя пелерина, поръбена с пухкава бяла кожа и съчетана с шапката. Поне ще може да смъкне от раменете пелерината, ако ѝ стане топло, като отиде в двореца. Дори успя да събере дългата си черна коса в някакво подобие на прическа. Не можеше да се сравнява с изящната работа на Мери, но с шапката това не личеше.

— Алана?

Отвори вратата на Папи и той ѝ заръча:

— Не забравяй гривната. — Замълча, оглеждайки я. — Красива... както винаги. Днес баща ти ще бъде много горд да предяви твоите претенции като законни.

— Бих искала да съм твоя дъщеря.

Така силно я прегърна, сякаш за последен път имаше тази възможност.

— Едва ли повече от мен, принцесо, но никога не се съмнявай, че си дъщерята, която нося в сърцето си. А сега да вървим. — Отдръпна я от себе си. — Вземи гривната. Отсега нататък я носи в дамската си чанта. И може би трябва да завършиш тоалета си с перлената брошка, която ти подарих миналата година.

Тя кимна и отиде до пътническият сандък. Чантичката ѝ вече тежеше от парите, които ѝ даде Папи, и от пистолета, но гривната никак не тежеше, беше толкова миниатюрна. Извади кутийката за бижута и тогава ахна, забелязвайки веднага, че ключалката е огъната и изтръгната от дървото.

Извърна се сепнато.

— Мисля... мисля, че са ме ограбили.

Папи застана до нея.

— Ограбили? Кога?

— Сигурно вчера. Преглеждах бижутата си всяка сутрин, преди да натоварят багажа ми в каретата. Съдържанието е много ценно, затова проверявах. Ти погледни — предложи тя, изплашена да отвори сама кутията.

Той я отвори. Когато видя как се намръщи, грабна я от ръцете му. Освен двете дърворезби на Хенри, беше празна. Войникът, който претърси багажа ѝ вчера! Беше откраднал всичките ѝ бижута. Добре че е бил глупав и не е откраднал и фигурките, които е преценил, че не струват нищо.

И Папи си помисли същото.

— Онзи мъж се задържа твърде дълго на покрива на каретата. Трябваше да се досетя, трябваше да те накарам да провериш вещите си, преди войниците да се отдалечат. Онзи командир изглежда стягаше здраво хората си, колкото и глупаво да се държеше. Бързо щеше да ти върне бижутата.

— Освен ако ние не сме били глупаците, а те — до един крадци.

Папи се подсмихна.

— Всички гледни точки! Превъзходно, Алана. На мен нямаше да ми хрумне. Съмнително, но все пак възможно. Да не се отчайваме, тъй като твоят баща ще проучи веднага кои от неговите хора са били изпратени през онзи проход да проверят слуховете, и може да ти върне бижутата веднага. Не е толкова трудно да се открие шайка крадци. Сега ми идва наум, че ако бяха крадци, сигурно щяхме да сме мъртви. В онзи проход лесно може да се прикрие престъпление, урвата от едната страна на пътя е стръмна и дълбока. Но и в двата случая на никого няма да му стане ясно какво представлява гривната.

Започна да я хваща яд не само заради гривната, но и заради всяко едно бижу, което Папи ѝ бе подарявал през годините.

— От най-обикновена глупост ли?

— Не, защото човекът и да е умен, ако подобно на повечето ливанинци не знае да чете и да забележи надписа, няма да разбере какво означава. Също така едва ли ще продаде веднага бижутата. Той ще се подсигури, за да не го посочим, когато нашата „господарка“ открие кражбата.

— Естествено, че ще бъде посочен. Знаем точно кой е престъпникът.

— Да — съгласи се Папи. — Но той ще бъде сигурен, че неговата дума ще натежи пред нашата, защото се представихме като слуги, а слуги без господарка понякога се изкушават... схващаш ли идеята.

Тя изпухтя, прибра почти празната кутия в сандъка и захлопна капака.

— Гривната беше доказателство за истинската ми самоличност.

— Принцесо, ти си доказателството. Запозната си с фактите и можеш да опишеш в детайли гривната. Такава скъпа дрънкулка вероятно ти е подарена от твоя баща, преди да се усамоти, за да оплаква смъртта на майка ти, и ще си спомни. Също така възможно е

да приличаш на майка си. Запомни, не споменавай моето истинско име, а кажи, че те е отвлякъл Растибон — име, което им е известно, и ще допринесе за автентичността на разказа ти. Съсредоточи се върху факта, че кралят и неговите съветници ще бъдат склонни да ти повярват, защото ще сложиш край на тези бунтовни настроения, които те явно не успяват да усмирят.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Докато яздеха към двореца, минаха по главната улица, значително по-широка от всички странични улички, от двете ѝ страни с магазини и едноетажни или двуетажни къщи, от които нямаше две еднакви. Магазините не изглеждаха благоденстващи или изискани, както повечето в другите градове, през които минаха, и къщите по никакъв начин не бяха толкова големи. Но поне столицата не беше толкова примитивна, колкото Алана очакваше.

Когато видя огънове, горящи отстрани на пътя в каменни огнища, покрити с метални решетки, си спомни трагичната история на Папи. Сякаш видя как се случва онзи инцидент, който бе променил живота му така драстично и в края на краищата беше повлиял и на нейния.

— Сега са обезопасени по-добре и не са така близо до пътя — чу Папи да изрича глухо, като забеляза, че тя се взира в огньовете. — Преди не ги покриваха с метални решетки.

Тя се разплака заради страданието, което оттогава го измъчваше, но извърна глава, докато сълзите ѝ не пресекнаха. Те облекчиха донякъде изопнатите ѝ нерви... и междувременно каретата спря. И тогава Папи я разсея още малко, защото усети неговото неспокойствие.

— Изглеждам ли... естествено? — попита я той.

„А не като убиец?“ — беше същинският въпрос, осъзна тя.

— Много си елегантен — усмихна се тя. — Като английски аристократ.

— Да не би да бия на очи?

— Не, никак. Не забеляза ли по време на пътуването ни, че модата в Европа е много сходна с тази, с която сме свикнали.

Алана не му помогна да се успокои, пък и не смяташе, че това е възможно. Нейното напрежение не се дължеше на страх за живота ѝ. Докато при него беше точно така. Той се излагаше на голяма опасност, придружавайки я в двореца, и тя не бе в състояние да го разубеди да не идва с нея. Но всеки придружаващ я мъж щеше да бъде арестуван като

неин похитител веднага щом се разбереше коя е. Понеже той възнамеряваше да се измъкне точно преди нейната аудиенция при баща ѝ, лесно можеше нещо да се обърка. Тя знаеше. И той знаеше. Искаше ѝ се да намери начин да го вразуми, но той отказваше да я остави сама, преди да стане абсолютно наложително.

Хора и най-различни превозни средства се бяха наредили пред вратите. Скоро стана ясно, че никой не е влизал още. Някои взеха да се разпръсват, когато войник от стражата тръгна покрай събралите се.

Когато стигна до тяхната карета, заяви най-безцеремонно:

— Днес се допускат само управниците на града.

— Ами ако нашите дела не се отнасят до краля?

— Елате другата седмица. Тази седмица всички придворни и градски първенци са заети с приемите за чуждите дипломати.

Той отказа да отговаря повече на въпроси и продължи огледа.

Алана изрече:

— Трябва ли да споделим тайните си с градските първенци, ако само тях допускат в момента?

— Не, само с благородниците от двора, и само при положение, че няма друг изход, както вече го обсъдихме — отговори Папи. — Никой не бива да знае коя си, преди да си на сигурно място зад тези порти.

Това отлагане на срещата поуспокои Алана, но оказа точно обратният ефект върху Папи. По пътя към странноприемницата той ѝ обясни каква е опасността, ако останат в града повече, отколкото бяха предвидили. Някогашни съседи биха могли да го познаят и да си спомнят, че е изчезнал същата нощ, когато е отвлечена принцесата. Биха могли да познаят и нея, ако прилича на майка си. Приликата ще бъде от полза, но не и преди тя да се озове на сигурно място зад стените на двореца.

— Ти имаш намерение да останеш в града след това — напомни му тя.

— Да, но не мога да се държа както някога и да се крия в сенките с променена външност, когато до мен има красива, млада жена. С мен всичко ще бъде наред, щом се събереш с баща си. До тогава никой от нас не е в безопасност.

Това означаваше, че тя няма да излиза от странноприемницата. Но Папи няколко пъти излиза в града през нощта, обаче ѝ казваше за това едва като се връщаше и тя спеше спокойно.

При едно от излизанията си провери укрепленията на двореца и сподели с нея:

— Пазят се много по-внимателно, отколкото някога. Може да е заради дипломатическите пратеници в момента или заради заплахата от бунт, а може и да има нови нареждания след твоето отвличане.

— Щеше да се вмъкнеш в двореца, ако не беше така, нали? — укори го тя.

Той не отрече.

— Щях да спестя толкова много време, ако можех да се добера до покоите на Фредерик, за да го уведомя, че съм те върнал в родината, но не беше възможно.

Една друга вечер се върна и ѝ каза:

— Посетих моя тъст. Останах изненадан колко сърдечно ме прие, след като аз отказвах абсолютно всякакви срещи с него през годините на безумната ми скръб. Съгласи се Хенри да остане при него. Ще го заведе вечерта, преди да отворят отново двореца за посещения.

За Алана тази седмица беше безгрижна и тя си почина. Папи ѝ намери книги, за да има какво да чете. Играеха на игри, както бяха свикнали в Лондон. Хенри беше с тях, така че продължиха с уроците. Времето не минаваше бавно и дори работеше в нейна полза, защото най-накрая успя да убеди Папи, че ако я придружи в самия дворец, поема ненужен риск.

Все пак я отведе до вратите на двореца в деня, след като дипломатите си заминаха. Вероятно щеше да се наложи да почакат още ден или два. Беше проверил по-рано същата сутрин и опашката беше дори по-дълга отколкото преди, след като всички дворцови дела са били временно прекратени тази седмица, така че не тръгнаха преди пладне. Хора наистина нямаше вече и Алана се надяваше, че не всички събрали се сутринта са чакали за аудиенция при краля.

Папи сложи ръка върху нейната и каза нежно:

— Разделяме се тук, както предложи.

Като се осланяше на нейното образование, най-накрая отстъпи пред настойчивите ѝ молби, защото знаеше, че може и сама да се справи. И защото щеше да има други, които да я защитават, щом влезе зад тези стени.

— Опитай се да получиш аудиенция, без да казваш коя си — продължи Папи. — Помни моето предупреждение. Не вярвай на

никого.

Повтаряше все едни и същи неща. За толкова безмозъчна ли я смяташе, та да не запомни какво я е предупредил безброй пъти?

— И ако не ми разрешат да се срещна с него, без да съобщя коя съм, трябва да намеря някой висш служител, с когото да споделя тайната, за да ми уреди частна среща — завърши тя вместо Папи.

— Или да подкупиш някого. Чантичката ти е пълна със злато, използвай го по твоя преценка.

Тя кимна. Раздялата с Папи беше по-тежка, отколкото очакваше. Тя настоя, че така е по-безопасно, и въпреки това вълнението я задуши.

— Кога ще те видя отново?

— Никога няма да бъда далеч. Ако... когато се събереш благополучно с баща си, прати този часовник за поправка. — Подаде ѝ един счупен часовник. — Има само един часовникар в града. Този часовник ще бъде знак, че си успяла. А пък ако аз открия нещо, което трябва да знаеш, ще изпратя Хенри при теб.

Прегърна я поривисто.

— Гордея се много с теб, принцесо. Ти надмина всичките ми очаквания. Бъди самоуверена. Твоята кръв е кралска. Никога не го забравяй.

След това си отиде, оставяйки я сама в каретата. Разполагаше с няколко минути да си поплаче заради тяхната раздяла, преди кочияшът да потегли през портите на крепостта към двореца... и нейното бъдеще.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Кристоф Бекер беше забил поглед в огъня в камината, който почти не топлеше дневната. Щеше да запали мангалите в другия край на стаята, ако не искаше неговата гостенка да си отиде. Тя беше още тук и крачеше ядосано зад гърба му. Заради някогашните им взаимоотношения той се въздържаше да я изхвърли през вратата, както заслужаваше заради безумните ѝ увещания.

Кристоф ѝ отказа за пореден път. Това упорство го ядосваше. Не за пръв път Надя Браун се опитваше да поднови тяхното детско познанство и да го убеди да се оженят. Каквато беше разглезена, си позволяваше да го обижда. Сега той ѝ обърна гръб, за да ѝ подсказе, че трябва да си тръгне. Пренебрежението обикновено я разгневяваше дотам, че започваше да тропа с крак. Но още не бе стигнала до този момент.

— Защо не напуснеш тази работа и не си живееш живота? — присмя му се тя. — Постигна, каквото искаше. Доказа колко лоялни сте вие от рода Бекер.

— Никога ли не ти е идвало наум, че харесвам работата си? — отвърна той.

— Не ставай смешен! Всеки от простолюдието може да върши това, с което се занимаваш ти.

Той все пак беше достатъчно търпелив, за да не обръща внимание на обидата, и ѝ напомни:

— Имаш безброй предложения. Запознат съм с повечето. Приеми някое и както ме съветваше, живей живота си.

— Никой от кандидатите не е така красив като теб.

— Жените се омъжват обикновено за богатство, имения, име в обществото. Не си в положение да постъпваш по друг начин. Всички мъже, които са ти предложили, притежават поне две от изредените три предимства, защото преди всичко те няма да посмеят да те приближат по своя воля. Искаш ли да ти помогна в избора? Ще се радвам да го

направя, ако това ще означава, че повече няма да страдам от тези визити.

Всъщност тя се помъчи да изглежда съкрушена, когато каза:

— Държиш се ужасно, а знаеш, че те обичам.

— Не чувстваш нищо подобно. Просто не искаш да се спреш на два критерия от трите, изисквани от твоето семейство. Но те предупреждавам, че няма да обвиняваш мен след десет години, ако не си омъжена и повече никой не ти предлага. Или трябва да се ожения за друга, за да ти докажа, че ти никога няма да станеш моя жена?

— Не би се осмелил!

— Отивай си, Надя.

Тя нямаше да е толкова самоуверена, че ще промени мнението му, ако не ѝ бе внушено, че в годината на нейното раждане двата рода обсъждали колко идеално си подхождат двамата и трябва да се сгодят. Гражданската война в Ливания обаче бе сложила край на всякакви подобни уговорки и той бе свободен сам да си избере съпруга. Нейното семейство не се ползваше повече с благосклонност след войната заради връзките си със стария режим. Именно те били от онзи кръг, който подтиквавал предишния крал да взима толкова неблагоприятни решения, че най-накрая народът му се разбунтувал.

Родът на Кристоф също бил лоялен на короната, въпреки че изразявали гласно несъгласие си с мерките, които крал Ернст въвел и които едва не унищожили държавата. По тази причина фамилията Бекер се радваше на благосклонност. И по тази причина той се чувстваше длъжен да служи още по-усърдно, за да запази името си.

Но Надя знаеше, че е била на крачка от годеж с Кристоф, и отказваше да приеме, че това все още не е факт. Докато растяха, и той беше склонен да се оженият, понеже тя беше много красива. Имаше руса коса, кафяви очи, с безупречна кожа, малко по-тъмна от неговата, наследена от източните ѝ прародители.

Да, беше започнал да се убеждава, че един ден може би ще се оженият. Сподели с баща си и тогава откри защо бракът вече не е благоприятен за него. Като знаеше това и като виждаше колко дълбоко засяга баща му, той реши да спечели пълното доверие на краля. Пък и по времето, когато напусна дома си, беше започнал да не харесва дразнещата арогантност на Надя, която ставаше все по-нетърпима. На шестнайсет години тази нейна черта помрачаваше красотата ѝ и той от

все сърце се радваше, че политическите обстоятелства го бяха предпазили от изкушението да капитулира пред нея. Сега вече дори не я харесваше, тя беше направо непоносима.

— Очакването да промениш намерението си ме изморява, разбираш ли? — каза тя заядливо.

— Престани да чакаш.

— Този месец ще стана на двайсет и две! Коя друга наследница от аристократичните семейства ще те иска и ще ти прости, че заемаш длъжност, подходяща за човек от простолудието? Коя друга ти е по мярка повече от мен? Не че има много благородни семейства, от които да избираш, Кристоф.

Той стисна зъби, ядосвайки се все повече.

— Кой е казал, че трябва да се оженя непременно в Ливания? Или изобщо да се женя?

Тя въздъхна.

— Защо си такъв инат?

Той се извърна, за да разбере Надя, че прекалява.

— Изживяхме заедно радостно детство. Бяхме съседи и се сприятелихме, но нищо повече. А ти помрачаваш дори тези спомени със своите безпочвени обвинения.

Младата камериерка на Надя се помъчи да стане невидима в ъгъла, където се бе свряла. Той не я забелязваше, но заради работата си би трябвало да се научи да бъде по-наблюдателен.

— Не са безпочвени. Ако не беше се преместил тук, знаеш, че нашето приятелство щеше да прерасне в брак. Върни се веднага вкъщи, Кристоф. Ще видиш. Твоето семейство си върна всичките земи и права на собственост. Какво още искаш да докажеш, като стоиш в столицата?

Тя никога нямаше да разбере, защото в действителност не я интересуваше. Нейното семейство бе загубило по-голямата част от земите си, но все пак бяха богати. Така че бе възпитана точно по същия начин, както ако не бяха изгубили правата си върху земите.

Но не възнамеряваше да излага на опасност благосклонността, на която се бе посветил заради семейството си, като се сроди с изпаднала в немилост фамилия Браун. И не се съмняваше, че бащата на Надя имаше не малко участие в нейното упорство, че я насърчаваше и дори ѝ даваше инструкции. Нейното семейство беше уреждало

бракове, за да подобри материалното си състояние, и тя беше последната, която трябваше да мине по същия път.

Веднъж спомена пред нея тази мисъл:

— Спасих честта на моето семейство, не очаквай да спасявам и вашето.

Тя нито отрече, нито се съгласи, но се възползва от възможността да го обиди отново с язвителния си отговор:

— Но ти си толкова непретенциозен.

Гражданската война беше избухнала след едно фиаско и промени живота на всички. Имаха и друга възможност, същата, която останалите малки страни и херцогства бяха предпочели, когато Наполеон бе поискал пари или войска за войните в Европа.

Ливания трябваше да даде пари. Държавата не поддържаше армия. Беше нелепо тепърва да се организира военна структура. Но аристокрацията не желаше да дава от своите пари, за да подпомага един французин, който се стремеше да завладее цяла Европа. А бащата на Надя беше от най-яроствните привърженици на идеята да се изпрати войска. Също така родът Браун беше единственият благороднически род, който все още се опитваше да получи опрощение за това решение. Но как се прощава подобна глупост, която едва не събори едно кралство?

Надя все така не желаше да се откаже. „По дяволите, миналото“ — реши Кристоф. Вече не са деца и тя заслужи неговото презрение.

— Засрами се, не чуваш изобщо какво ти говоря. Ясно се изразих, че не те искам. Още по-недвусмислено ли искаш да го кажа? Така да бъде. Никога няма да се оженим, защото само за месец или ще те убия, или ще изтръгна езика ти. Едното или другото ще бъдат неизбежни. А сега се махай.

Тя продължи да впира свиреп поглед в него. Пак ли не повярва? Търпението му се изчерпа. Направи крачка към нея, за да я изхвърли, но изведнъж се закова на място, забелязвайки тържествуващия блясък в очите ѝ. Нима искаше да я сграбчи вбесен? Разбира се, че това целеше. В нейните представи този жест щеше да ги отведе право в неговото легло, за да може след това тя да се върне у дома при баща си и да му разкаже случката, или по-скоро своята версия за нея. Тогава Браунови ще настояват за брак като естествена последица. Какви

глупаци са. Наистина ли си въобразяваха, че може да бъде воден за носа по този начин?

Кристоф напусна стаята, вместо да изхвърли Надя, и изпрати двама стражи да придружат натрапницата до входа на двореца. С тях тя нямаше да спори, те не заслужаваха нейното внимание. Напротив, ще твърди, че сама е пожелала ескорта.

ЕДИНАЙСЕТА ГЛАВА

Алана бе въведена в просторна чакалня в двореца, обзаведена само с няколко неудобни столове. Никой не седеше на тях и тя също остана права. Беше все още твърде неспокойна, направо ѝ се повдигаше. Днес ще се срещне с баща си — кралят на Ливания. Знаеше, че кралят ще бъде потресен, ще обезумее от радост, като разбере, че е жива и най-вече, че ще има законен наследник. Надяваше се да остане резервирана, за да се върне в Лондон, щом въстанието бъде потушено. Ами ако между нея и краля се породят веднага чувства като между баща и дъщеря? Ще бъде прекрасно... но той едва ли очаква от нея да заживее в това твърде изостанало планинско кралство.

Този дворец не можеше да се сравни с двореца, който бе посетила в Англия. Беше толкова по-малък, толкова по-екзотичен в архитектурата си. На покрива се издигаха великолепни златни кубета. Бели колони с орнаменти се редяха в коридорите, таваните бяха със сложни плетеници.

Стените бяха произведения на изкуството, някои с мозайки, в които проблясваше злато, други облицовани с розови и кобалтовосини керамични плочки и камъни. Както на повечето сгради, които видя в града, и архитектурата на двореца бе странна смесица от източни и западни влияния.

Като огледа салона, остана смаяна, че преди нея чакат двайсет души за среща с краля. Измори се да чака. Измори се да крие самоличността си. Искаше да бъде спасена от това мрачно предчувствие, което ѝ причиняваше гадене.

Кръстосваше нервно помещението. Това беше грешка. Приблужи се повече от допустимото до мъж, който разказваше пред група едри, грубовати на вид мъже някаква неприлична случка, на която те се смееха. Отдалечи се от тях и едва не се спъна в козар, седнал на пода с кръстосани крака. Ядеше кълка с ръце. И беше довел коза! Може би дар за краля, но все пак жива коза в двореца?!

Както кръстосваше, търсейки по-сигурно място, където да чака, Алана забеляза другите жени. Повечето от тях се държаха покорно към мъжете, които придружаваха, и бяха облечени съвсем различно от нея. Тя носеше тоалет по най-изисканата английска мода, с дълга, елегантна пелерина и шапка, подплатена с кожа. В ярък контраст една от ливанинските жени беше с рокля, наподобяваща расо, друга носеше жакет, като че ли ушит от необработена кожа. Една жена на средна възраст беше нагиздена донякъде по европейски, но роклята ѝ беше крещяща, от деколтето се показваха половината ѝ гърди, което очевидно наемкваше за разпуснат морал и за радостта да го подсказе на мъжете. Алана забеляза обаче, че не всички мъже бяха гиганти, както се опасяваше, след като тя, Папи и Хенри попаднаха на онзи отряд от грамадни, недодялани войници в планинския проход.

Тъй като стените бяха в ярки цветове, едва не подмина малък портрет на мъж с корона. Загледа го внимателно. Възможно ли бе? Попита колебливо мъжа до себе си и получи гордия отговор:

— Разбира се, това е нашият Фредерик.

Господи, нейният баща. Наистина ли беше толкова красив, или художникът го бе изобразил така, за да му достави удоволствие? Очарована, не можеше да откъсне очи от портрета. Нейният баща... но той още не знаеше, че е жива. Разочарова се, че изобщо не си приличат. Той беше рус със сини очи, а тя имаше катраненочерна коса и сиви очи. Липсата на прилика щеше ли да усложни задачата ѝ?

От време на време някакъв човек, очевидно от персонала, отваряше двойната врата в другия край на салона, която тя предположи, че води в залата за аудиенции, и съпровождаше просител или група просители. В чакалнята продължаваха да се тълпят хора.

Сега беше още по-нетърпелива да се запознае с баща си. Приблужи се до единия от двамата войници, застанали на стража от двете страни на вратата, и попита:

— Кога мога да очаквам срещата с краля? Тук съм вече от час.

Той не ѝ отговори. Дори не я погледна! Зададе на другия войник същия въпрос, попита го на всеки език, който знаеше, но той също се отнесе към нея, все едно беше невидима! Защото никой не я придружаваше ли, или защото имаше някакъв обичай, който тя не знаеше?

Ядоса се от това отношение... та тя беше тяхната престолонаследница! Седна на един стол. Грубият мъж, когото забеляза по-рано, се приближи след малко. Погледна я сякаш с очакване, но нищо не каза. Вместо това попипа най-безочливо кожата на пелерината ѝ. Вбесена, Алана скочи на крака, но той не се отдръпна. Само се разсмя, когато тя го погледна свирепо. Стражите, застанали наблизко, не помръднаха. За щастие една възрастна жена дойде и го прогони.

— Стой настрана от мъжете — едва промърмори на Алана.

Тя се изчерви, защото не беше дала никакъв повод на този простак, и започна отново да крачи напред-назад, убедена, че ливанинските мъже са нецивилизовани варвари.

След по-малко от час Алана забрави умората и глада, когато влезе друг от дворецовата стража. Смая се, че новодошлият се заговори с двамата пазачи, при положение че те не говореха помежду си, още по-малко с нея. Той беше облечен със същата униформа — стегнат, двуреден, черен жакет с къса до талията предница със златни копчета, откъм гърба с опашки като на фрак, стигащи почти до коленете. В контраст високата права яка и маншетите бяха чисто бели, бродирани със сърма. Плътно прилепналите панталони също бяха бели.

Заради еполетите със златни ресни новодошлият изглеждаше невероятно широкоплещест. Също така беше по-висок от другите двама, сигурно над метър и деветдесет. И още нещо го отличаваше. Беше красив. Като че ли това имаше някакво значение, но тя все пак го загледа по-дълго, отколкото трябваше. Продължаваше да го зяпа, когато единият от пазачите му я посочи. Изнерви се леко, когато хубавецът я погледна и се запъти веднага към нея. Най-разумно би било да не ѝ казва, че е време да си върви, особено след като прекара тук половин следобед, без да получи аудиенция от краля.

Мисълта предизвика у нея раздразнение, затова тя понечи да отвърне поглед и да се успокои. Но не можеше да откъсни очи от него. Толкова красив беше.

Имаше тъмnozлатиста коса, която падаше на челото на меки къдри, полуприкриващи очите му. Установи, че са тъмносини, когато той застана пред нея и ѝ се поклони отсечено като войник. Наложил се да погледне нагоре. Беше по-висок от метър и деветдесет, както ѝ стори отначало, беше млад, вероятно около двайсет и пет годишен.

Лицето му бе мъжествено, решително, носът — с идеални очертания. Погледнат отблизо, вече не приличаше на обикновен войник. Даже нещо повече — у него нищо не бе обикновено...

— Някакъв проблем ли има? — попита тя, след като той замълча. Щеше да заговори на английски, но в последния момент се усети и се обърна към него на ливанински.

— Не. — Той се ухилваше все повече, а очите му зашариха нахално по лицето ѝ... след което и по-надолу! — Въпреки че моите войници се чудят какво прави тук такава елегантна дама.

Нима той... флиртуваше? У нея се надигна вълнение, което в никакъв случай не бе неприятно. Почувства се толкова смутена, че трябваше да отмести поглед от него, за да се съсредоточи.

— Вашите войници ли? — попита тя.

Военната му стойка не беше вече така очебийна.

— Аз съм граф Бекер — техният капитан.

Алана се поуспокои. Този беше от хората, към които можеше да се отнесе — висш служител, но защо устните му бяха така здраво стиснати. И защо съвсем млад мъж внушаваше такъв авторитет? Само защото беше аристократ ли? А може би беше на повече години, отколкото предполагаше. Дълбокият тембър на гласа му допринасяше за това впечатление. Като че ли ѝ бе познат, макар че днес чу гласовете на много ливанинци. Това навярно бе обяснението.

— Аз също се чудя какво правите тук — прибави той със същия официален тон.

— Бях въведена в този салон от един от стражите при входа. А другите хора не чакат ли и те аудиенция при краля?

Той кимна.

— Да. Но има друг салон за аристократите. Там е по-спокойно. Външният ви вид на изискана дама показва, че е трябвало там да ви заведат. Какво сте казали на гвардееца, което го е заблудило и той ви е посочил чакалнята за престолюдието?

ДВАНАЙСЕТА ГЛАВА

„Проклятие!“ — изруга наум Алана. Наистина ли загуби толкова много време само заради своята предпазливост? А какво друго ѝ оставаше? Папи я предупреди да не казва на никого, освен на високопоставен служител, защо иска да се срещне с краля. Този капитан да беше се появил по-рано, тогава щеше да ускори процедурата, ако тя поне беше изявила правото си на аристократка.

— Не казах на стражата нищо друго, освен че искам да говоря с краля — отвърна засрамена. — Нямам намерение да обсъждам моите дела абсолютно с никого.

— Ах, много добре, мистерията е разплетена.

— Защо мистерия? Има ли нещо друго, заради което ме накараха да чакам?

— Ако не изложите естеството на вашите дела, няма да стигнете далеч — отговори той.

— Но на мен ми казаха, че крал Фредерик с благосклонност приема просители от своя народ.

— Вие не сте от неговия народ.

— Повече от това съм.

— Ах.

Като началник на дворцовите гвардейци и същевременно благородник, той ѝ се видя идеален, за да поиска помощ от него. Изпита желание да му се довери. Само се надяваше, че това не се дължи на неговата привлекателност, която може би пречеше на преценката ѝ. Но той беше висш дворецов служител и това наклони везната.

Склони глава към него, за да чуе молбата ѝ, която произнесе шепнешком:

— Има ли къде да поговорим насаме?

Поведението му отново се промени рязко. Златистите му вежди се вдигнаха, като че ли тя го изненада, и сините му очи се впиха в нея въодушевено. Когато решително стиснатите му устни се отпуснаха в

усмивка, тя почувства пак онова пърхане в стомаха си, но този път по-силно. Божичко, колко беше красив! И тя ли е за него така привлекателна, както той за нея? Или само се отпусна и престана да бъде толкова бдителен? Искаше ѝ се да не беше гледана като цвете в саксия в Лондон и да знаеше повече по тези въпроси.

— Елате с мен — покани я той.

Сграбчи ръката ѝ веднага, което я изненада и никак не ѝ хареса. Един англичанин никога не би се държал така при запознанство с дама. Но тук не беше Англия, напомни си тя. За ливанинците сигурно е обичайно да се отнасят с една жена по този начин. Може би дори е прието мъжете да постъпват като варвари и да дърпат дамите. Предположението я потисна. И все пак това дърпане може би се дължеше на факта, че за да върви редом с него, трябваше да подтичва.

Той я поведе вън от чакалнята, навътре в двореца, докато не стигнаха един страничен вход, от който излязоха в обширен двор. Не беше частен, а всъщност пространството между двореца и старите крепостни стени, които го заобикаляха. Войници и дори няколко пищно облечени придворни минаваха оттам. Продавач с малка количка предлагаше пай с месо на стражите.

Дневната светлина още не бе угаснала, въпреки че слънцето се беше скрило зад планинските вериги на запад. Алана се опита да забави стъпките си, но не успя. Къде по-точно я водеше капитанът?

Когато спря пред вратата на сграда, която приличаше на префърцунена градска къща, но беше залепена до старинните крепостни стени, Алана се възползва от възможността да освободи ръката си, но всъщност трябваше да я дръпне доста силно. Той я погледна и тъкмо взе да се подсмивва, когато някаква вбесена жена се спусна към капитана и го заудря с юмруци в гърдите.

Алана веднага се отмести. Капитанът не направи дори крачка. Жената — млада, руса, елегантна — го налагаше с все сила, но той не даде да се разбере по никакъв начин, че усеща ударите!

— Как се осмеляваш да ме изхвърлиш? — разкрещя се тя.

Той я стисна за китките, отдръпна я от себе си и я блъсна на двора. „Не особено джентълменски“ — помисли си Алана, но жената го бе нападнала и неговото раздражение сега бе очевидно.

Все пак гласът му остана абсолютно спокоен, когато попита:

— Защо си още тук, Надя?

— Скрих се от твоите хора — заяви тя едва ли не победоносно.

— Които ще бъдат наказани заради теб.

Той махна на двама минаващи стражи.

Надя хвърли поглед през рамо и видя, че се приближават бързо, тогава сякаш изпадна в паника и се разкрещя на граф Бекер:

— Не сме довършили нашия разговор!

— Само един глупак не знае кога да замълчи и в такъв случай твоята глупост докъде стига, а? — При тези думи русата жена ахна и остана с отворена уста, но това не му попречи да добави: — А сега би ли отворила най-последните очи, за да видиш, че миналото повече няма да те предпазва от моето презрение? — Обърна се към мъжете, които бяха дошли, и нареди: — Отведете госпожица Браун до портите. От днес нататък не ѝ се разрешава да влиза в двореца.

— Не можеш да ми забраниш, Кристоф!

— Току-що забраних.

Алана се почувства неловко — жената, която изхвърли най-безцеремонно, беше красавица — и попита:

— Дамата ваша бивша сърдечна приятелка ли е?

Той не отговори веднага, първо се отърси от раздражението си и тогава погледна Алана. Погледът му върху лицето ѝ се задържа още веднъж повече, отколкото допускаха добрите маниери. Но пък ѝ се усмихваше и дъхът ѝ секна, толкова я заслепи усмивката му.

— Не в смисъла, който влагате — отвърна.

След това хвана Алана за ръка, въведе я в сградата и затвори вратата. Сега беше внимателен с нея, а не груб, както с онази вилнееща вещица, даже не толкова уверен, както когато я дърпаше насам.

Тя се огледа и се ориентира.

Просторната стая беше обзаведена с два дивана, тапицирани с тъмен на цвят плюш, малки масички пред тях, стол, няколко библиотечни шкафа, изящен клавесин, малка маса за хранене — само за четирима души. Изглежда, помещението имаше много предназначения, но не мислеше, че заема целия първи етаж. Всъщност изобщо не можеше да мисли.

Не съзнаваше, че капитанът още държи ръката ѝ, докато той не я обърна към себе си. Пъхна другата си ръка зад тила ѝ и я притегли до гърдите си. После сведе глава и притисна устни към нейните.

Тя бе тренирана на самодисциплина, но тези тренировки по никакъв начин не бяха я подготвили за поразителното изживяване на първата целувка.

ТРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Алана можеше да се отдръпне във всеки един момент. Капитанът не я взе насила в прегръдките си. Той не бързаше. Беше мъж с вкус към насладата. Мъж, който придумваше с нежност. И от секундата, когато плъзна ръката си зад тила ѝ, настръхна в очакване.

Въпреки че реакциите ѝ бяха бързи, не мислеше, че точно тогава можеше да избегне близостта. Или просто не искаше. Макар и да ѝ бе обяснила лейди Анет, зачервена от неудобство, този аспект от живота, Алана не си беше представяла нищо дори относително близо до това...

Нежният допир на неговите устни до нейните завладя сетивата ѝ. Почувства как сърцето ѝ се разтуптя и как прелестното пърхане в стомаха ѝ сега се превърна в силен, шеметен вихър. Обгърна с топли длани страните ѝ, милваше я, което означаваше, че по свое желание тя се притискаше до него! Това беше лудост!

Опита се да се отдръпне. За миг почувства нещо много сходно с неудовлетворение, щом той я освободи. Като отвори очи, видя усмивката му. Видя само това, защото не можеше да откъсне очи от устните му, които току-що предизвикаха у нея толкова приятни изживявания.

С почуда докосна своите устни.

— Защо го направихте? — прошепна задъхано.

Вдигна поглед към сините му очи, преди той да отговори. И сгреши. Той беше твърде интересен така, с прелъстителна топлота в погледа, подсмивваш; се чаровно. Нещо смешно ли намери във въпроса ѝ?

Вдигна леко вежда, преди да отговори:

— Не сте ли тук да търсите покровител? Ще остана много разочарован, ако кажете „не“.

Гласът му не прозвуча разочаровано. Прозвуча самоуверено и насмешливо, сякаш се шегуваше с нея. Разбира се, че търси покровител. Нейният баща ще ѝ бъде покровител. Пропускаше ли

нещо? Друго ли имаше предвид? Как да съобрази, когато той беше толкова близо до нея?

— Да, но... — започна тя.

Той отново я целуваше и този път още по-пламенно. Възбудата ѝ стигна ново равнище, всяко необикновено усещане, което той предизвика преди малко, сега беше още по-бурно, дотам, че трябваше да се вкопчи в раменете му, за да не падне. Той я притисна силно до себе си, устните му търсеха нейните и като преодоляваше тяхната невинност, я зацелува, доставяйки ѝ прелестно удоволствие. По едно време момичето усети едната му ръка да се плъзга по крака ѝ.

Тя ахна, но звукът се изгуби до устните му. „О, боже мой, какво правя?!“

— Престанете!

Тя го отблъсна, едва поемайки си дъх, едва запазвайки равновесие, след като вече не се държеше за него. Беше потресена от онова, което току-що му разреши, от онова, което на себе си разреши!

Мъжът я наблюдаваше с нещо сродно със съмнение в очите си.

— Нямам нищо против малко игра, след като и двамата знаем къде е краят ѝ.

Тя нямаше представа дали я обвинява и обвинява ли я изобщо, но се овладя достатъчно, за да отвърне твърдо:

— Не съм сигурна къде грешите, но грешите.

Той се облегна на вратата и по този начин я затръшна силно.

— Едва ли говорите сериозно.

Погледна я отново в очакване на отговор. Тя не бе длъжна да казва повече каквото и да е. Укорителният ѝ поглед изглежда го убеди, че говори сериозно. Но вместо да се извини, той изруга тихичко и направи крачка към нея. В същата секунда тя загуби самообладание. Беше много едър и висок, за да допусне да застане съвсем близо до нея с тази гневна физиономия.

— Това някаква маневра ли е? — попита капитанът.

— Разтапайте се до мен, после се оплаквате.

Тя пое дълбоко дъх. Точно това дори не заслужаваше отговор. Шмугна се покрай него, за да стигне до вратата, вместо да обърне внимание на думите му. Той я хвана за китката, спря я и даже я дръпна до гърдите си. Цялата се разтрепери от тази толкова интимна прегръдка.

— Първо да поговорим ли искате? — попита нетърпеливо той.
— Добре, ето, говорихме. А сега се разтопете до мен пак.

Дрезгавият тон, с който завърши изречението, я накара да стисне здраво очи. Нямаше намерение да се оплита в тази паяжина отново. Измъкна се от обятията му с надеждата, че той ще бъде пак капитанът на стражата, с когото се запозна в началото, възпитаният, макар и склонен към флиртуване мъж, на когото би се доверила. Той я пусна, когато се обърна към него, вместо да се дърпа към вратата.

— Помолих ви да говорим насаме, за да не чуе никой тайната, която ще кажа. — Момичето въздъхна.

— Как ви хрумна, че имам друго предвид, освен да говорим?

Изразът му се промени няколко пъти — неудовлетвореност, разкаяние и най-накрая съжаление. Той се извърна, отбелязвайки:

— Вашият шепот намеква за нещо друго.

— Какво?

— Много чужденки — благородни дами, най-вече вдовици, идват в двора, за да си намерят покровител — обясни капитанът, поглеждайки я отново. — Нашият двор не е единствен в това отношение. Просто сме един от многото кралски двореци в Европа, които те посещават, за да намерят някой джентълмен с власт или богатство по техен вкус. Някои даже молеха за аудиенция, за да се представят на краля с надеждата да станат негови любовници, и все пак бяха твърде смутени, за да споменат на телохранителите...

— Разбрах! — прекъсна го бързо тя. — Взехте ме за една от тези жени. Едва ли бихте сгрешили повече. Аз съм негова дъщеря.

— Чия?

— На краля.

Последва мълчание.

— Нима?

Тонът му беше равен, поради което реши, че желанието ѝ се е сбъднало. Сега си имаше работа с капитана на дворцовата стража, който изпълняваше своя дълг, а не с чаровния прелъстител, слава богу. Все пак защо не остана особено изненадан от нейното разкритие? Толкова дисциплиниран ли беше, та да сдържа емоциите си, когато се налага? Самата тя беше възпитана по този начин, въпреки че през последния месец това нейно качество бе подложено на сериозно изпитание.

— Ще ви обясня — каза тя, — както на мен ми беше обяснено. Вие не се изненадахте, но аз със сигурност бях смаяна. Зная едва от един месец. Аз... — Алана замълча. Несвързано ли говореше? Все още беше във властта на много чувства, които ѝ бяха непонятни.

Приблужи се до единия диван, но не за да седне. Искаше между нея и капитана да има повече разстояние. Да намери предлог, за да откъсне очи от него.

Остави пелерината и чантичката си в края на дивана, а сърцето ѝ продължаваше да бие силно. Въздействието на този мъж върху нея беше поразително.

— Искате ли нещо за хапване или за пиене? — попита той зад нея.

Въпросът му я изненада, но тя бързо се окопити и се възползва от неговото гостоприемство.

— Да, благодаря. Всъщност много съм гладна.

Капитанът се провикна:

— Борис! — И след няколко секунди се появи един слуга. — Кажи на Франц да сервира вечерята по-рано и донеси веднага нещо за хапване на дамата.

И личен готвач ли имаше?

— Тук вашата квартира ли е? — попита Алана, насочвайки отново цялото си внимание към него. — Доста елегантна за един капитан, не намирате ли?

— Получих разрешение от краля да пристроя това крило. Квартирата ще бъде дадена на друг, когато напусна.

— Само временно ли изпълнявате тези задължения?

— Ще ги изпълнявам според моите желания и всъщност може никога да не напусна. За мен е изключително важно кралят и неговото семейство да са абсолютно защитени.

Тези думи ѝ прозвучаха успокоително, след като и тя беше член на това семейство. И като че ли нейните въпроси не му правеха впечатление. Изражението му оставаше каменно, откакто поведението му стана служебно. Би трябвало да го загложди любопитство по повод на нейното разкритие. Освен ако не ѝ вярваше...

Прогони тази мисъл. Не би се осмелил да не се отнесе сериозно към нейните претенции. Просто очакваше обяснението ѝ. Надяваше се, че няма да ѝ се наложи да говори, поне докато и баща ѝ не присъства,

за да чуе нейния разказ. Колкото по-малко споменава Папи, толкова по-добре.

Снажният капитан се приближи до запалената камина и застана с гръб към нея. Огънят гаснеше. Една цепеница щеше да го разгори, но той не сваляше очи от Алана и не забелязваше. Не свали поглед дори когато прекосяваше стаята с военна стъпка, изпънат като струна. Нямахше как да не забележи, че е в отлична форма. В действителност не си спомняше да е виждала до този момент мъж с такова превъзходно телосложение. Сигурно е виждала, но не ѝ е направило впечатление. До този момент. Забеляза, защото беше много красив ли?

В просторната стая беше доста хладно. Разбира се, че можеше да сподели топлината от загасващия огън с Бекер, но той вероятно ще бъде дързък и ще скъси разстоянието между тях. Не искаше да му внушава отново идеи за целувки.

— Защо всъщност ме принудиха да чакам днес? — попита тя. — Видях поне един човек, който дойде след мен, и беше повикан във вътрешното помещение.

— Бюрократия — отговори Бекер равнодушно. — Ако не изложите по какъв въпрос сте дошли, оставате в края на опашката.

— Трябваше ли да кажа на един обикновен страж коя съм? Трябваше ли, след като животът ми е в опасност, откакто съм родена? Бях предупредена да не говоря с никого по този начин.

Той сви рамене.

— Няма значение. И в двата случая резултатът щеше да бъде един и същ. Само щяхме да водим този разговор по-рано, тъй като вашият случай щеше да бъде оставен на моето внимание, не на краля.

Тя въздъхна. Каква загуба на време. Защо реши, че ще получи толкова лесно аудиенция при краля? Надеждата ѝ е била глупава, така се оказа сега. Но поне сега капитанът изглеждаше доста добронамерен като дворецов служител. А беше още по-добронамерен, когато предполагаше, че е вдовица, която си търси любовник. Все пак не нареди да я ескортират до входната порта, както постъпи със своята сърдечна приятелка. Тогава очевидно имаше намерение да я изслуша.

Той потвърди нейната преценка на ситуацията, като каза:

— Седнете. Настанете се удобно. Предполагам, че ще останете доста дълго.

— Само ако за днес е предвидено баща ми да излиза от двореца и се налага да чакам — възрази тя.

— Кралят няма да излиза.

— Тогава не бихте ли ме завели при него, за да не се налага да повтарям историята? Тя съвсем не е кратка.

— След като не сте първата принцеса, която се появява с подобни претенции! Едва ли.

ЧЕТИРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Поднесоха храната, преди Алана да каже нещо, и слава богу, защото едва ли можеше да отрони и дума, толкова беше смаяна. Някоя самозванка се бе опитала да се представи вместо нея.

Папи не я беше предупредил и сигурно е пазена тайна толкова строго, че дори платеният доносник не я беше разкрил. Папи би трябвало да се досети, даже и тя, че съществува такава възможност. Толкова голямо богатство, власт и привилегии се полагаха на претендентката. Разбира се, че някоя безскрупулна личност би се възползвала. „Когато беше на седем, се понесе още един слух, но след като бяха изминали толкова години, се прие, че си мъртва.“ Спомни си ясно думите на Папи. Дори е била отслужена тържествена погребална литургия. И тази новина е открила път за някоя самозванка. Кой би се осмелил да твърди подобно нещо, след като тя е била обявена за „изчезнала“ и можеше да се завърне по всяко време?

— Ужасно е, че някоя се опитва да се представи вместо мен. Но предполагам, че не е изненадващо, като се има предвид какъв е залогът — каза Алана с възмущение. Седна на дивана, облегна се и пое дълбоко дъх, преди да добави: — Може би очаквате, че ще оттегля претенциите си сега. Бих се отказала, ако животът на много хора не беше поставен на карта. Родена съм тук, но...

— Чий живот е поставен на карта? — развика се капитанът.

Тонът му я смути отново. Изпъна гръб и се приготви да побегне. Този мъж беше прекалено грамаден, за да ѝ крещи така.

Точно това му каза:

— Ако не можете да спазвате добрия тон, заведете ме при някой по-търпелив, за да ме изслуша.

Той избухна в смях, макар че на нея ѝ се стори, че никак не му е смешно.

— Идвате тук, представяте се за наследница на короната, но още не сте в затвора, нали? Ето колко съм търпелив, глупава девойко. А сега кажете чий живот е поставен на карта?

Вече говореше с нормален тон, но тя затвори очи, защото той току-що ѝ вдъхна нови опасения. Умишлено ли я плашеше? Надяваше се, че е така. Навън животът ѝ бе в опасност, но Папи я бе убедил, че в двореца ще бъде на сигурно място, или по-скоро, след като се събере с баща си. А този мъж ѝ пречеше да се срещнат.

Хвърли му отново поглед и събра кураж.

— Имам предвид хората, които ще бъдат погубени в предстоящата война, ако бунтовниците спечелят поддръжка.

— Ще се разправим с бунтовниците, щом ги открием.

— Като ги избие ли?

— Естествено — отвърна той. — Те са предатели.

Не можеше да спори по този въпрос, но той не схвана същността на въпроса.

— Бунтът на невинните ливанинци ме тревожи. В действителност не е необходимо никой да умира, след като претекстът за бунта е лъжлив. Кралят трябва да има наследник. Това съм аз. Моето присъствие ще сложи край на размириците.

— Една лъжа да замени друга ли предлагате?

Тя въздъхна.

— Не, аз съм дъщерята на Фредерик. Ще ми се да беше другояче. Допреди месец и аз не знаех. Повярвайте ми, никога не съм мечтала да бъда принцеса. Израснах в Лондон с мисълта, че някой ден ще се омъжа за английски лорд... е, докато не открих, че обичам много да уча деца, а пък аристократите у нас гледат неодобрително на съпругите си, ако те се занимават с нещо толкова простосмъртно като... — Замълча, осъзнавайки, че говори несвързано и нервно. — Мисълта ми е, че може и да съм родена тук, но не чувствам Ливания като моя родина, така че не искам да оставам тук повече, отколкото е необходимо, за да се предотврати една война.

— Ако бяхте принцесата, нямаше вие да решавате.

Тя стана възмутено.

— Мога да убедя моя баща...

— Седнете!

Алана не се подчини и погледна към вратата. Това го разсмя.

— Няма да ходите никъде, преди да реша какво да правя с вас. Може би сте го разбрали и сте чакали да си признаете, след като спя с вас...

Тя ахна:

— Млъкнете! Не говорете неща, за които ще трябва да се извините след време, когато разберете, че ви казвам истината.

Той се захили при тази заплаха.

— Да се извинявам заради един естествен порив! Принцеса или не, едва ли. Но ако повече няма да ме разсмивате, бихте ли ми казали какво ви кара да мислите, че сте член на кралското семейство? Защо не започнем с името ви?

Не ѝ вярваше, но, разбира се, как да ѝ повярва, след като не му бе казала всъщност нищо, с което да подкрепи твърдението си. Седна отново и обясни:

— Имах гривна за доказателство, но я откраднаха, когато...

Той я прекъсна със сумтене:

— Открадната, колко удобно, а?

Тя вирна брадичка.

— Знам кой я открадна — един от хората на баща ми.

Капитанът се свъси.

— Кога?

— В същия ден, когато пристигнахме в страната. Ние дойдохме...

Той я прекъсна грубо:

— Кой сте тези „ние“? С кого пътувахте?

— Това не ви засяга.

— Грешите. Онзи, който ви е предложил да се представите като наследница на короната и ви е довел тук, заговорничи против краля. И ме засяга съвсем пряко да се погрижа за неговата сигурност.

Тя вирна още повече брадичка.

— Няма нов заговор, само онзи много отдавнашен, отпреди осемнайсет години.

Той я изгледа намръщено, преди да каже:

— Много добре, ще разгледаме и този въпрос. Сега продължете историята за гривната.

Тя кимна.

— За да влезем в страната, минахме през рядко използван планински проход, където ни спряха много груби войници и ни обвиниха, че сме бунтовници. Претърсиха моите куфари за оръжие.

След това всичките ми бижута заедно с гривната изчезнаха. Открийте кой е техният недодялан главатар и той ще ви каже кой беше крадецът.

Капитанът я загледа още по-мрачно. Впи поглед в нея толкова дълго, че тя неминуемо усети колко е гневен. Защо? Защото нарече един от хората му недодялан ли?

— Опишете гривната, която според вас е толкова важна — сопна се той.

Алана веднага я описа и добави:

— Била е на ръката ми, когато са ме отвлекли оттук преди толкова години.

Мина ѝ през ума, че той започва да ѝ вярва, но тогава капитанът ѝ се подигра:

— Дрънкулка, която сигурно сте поръчали да изработят за вашите цели! Дрънкулка, подобна на истинската, известна на бог знае колко хора! Наистина ли сте си дали труда да ѝ направите копие или от самото начало сте решили да твърдите, че е открадната?

При тези негови заключения тя се отчая:

— Няма ли поне да се опитате да я намерите? Баща ми ще я познае.

— Трябва да сте много по-убедителна, за да ме принудите да обвиня кралски войник в кражба, след като имам само вашето твърдение срещу неговото. Не, няма да го търся.

Току-що отхвърли вещественото доказателство, от което тя зависеше. Изгуби всякакво желание да се съобразява с него и да му се доверява. Ако не я плашеше, щеше да му го каже. Божичко, едва ли можеше да избере по-неподходящо лице в целия дворец от началника на дворцовата стража, за да му се разкрие.

Вкопчи се в друго очевидно доказателство и попита:

— Приличам ли на моята майка?

— И коя е майка ви?

В тона ѝ се промъкна несигурност.

— Първата съпруга на Фредерик, кралица Авелина, разбира се.

— Не.

Той вложи нов смисъл в тази дума. Никога не я бе чувала да се произнася с тон, внушаващ нещо абсолютно безвъзвратно.

— Не, не приличам, или не, просто отхвърляте такава възможност?

— Кралят е рус. Другите самозванки са руси. Вие не сте. Нелогично е. Срещат се хора, които си приличат, без изобщо да са роднини. А сега...

— Един момент! Не казахте ли току-що „други самозванки“? Повече от една ли има?

— Всъщност твърде много. А сега да се върнем на името ви.

Господи, никога няма да повярват на нейната история, ако е само една от поредицата претендентки.

— Нима очаквате името ми да е различно от Алана Стиндал?

— Не отговаряйте на въпроса с въпрос — скастри я гой.

— Извинете, но съм възпитана да анализирам всяка ситуация и дори да предвиждам ходовете на евентуалния противник.

— Това навярно е първата истина, която изричате, а именно, че сте възпитана...

— Да бъда кралица — довърши тя неговото изречение. — Моят настойник е знаел, че един ден ще ме доведе тук, за да предявя наследственото си право. Затова се е посветил да бъда подготвена за короната, въпреки че никога не ми обясни защо моето образование е толкова необичайно.

— Кой е този ваш опекун и защо ви е подготвил да гледате на кралския телохранител като на противник?

Бекер подхващаше отново същата тема — интересуваше се главно от Папи, вероятно надявайки се, че в притеснението си тя ще разкрие нещо. Все пак осъзна, че по този начин само я принуждаваше да бъде още по-предпазлива.

Тя отговори съвсем просто:

— За мен сте противник, защото се държите като противник. Заставате между мен и моя баща, чието съществуване не подозирах до съвсем неотдавна. Дойдох, за да спася много хора. Това кажете на моя баща. Независимо дали вие или той ми вярвате, все пак може да се възползва от мен, за да предотврати една война. Щом бунтовниците се върнат в дупките, откъдето са изпъззели, тихо и мирно ще напусна страната, а моят баща може да положи по-сериозни усилия, за да произведе друг наследник... всъщност защо не се е погрижил през всичките тези години?

Точно за това не биваше да пита. Бунтовническата пропаганда беше съсредоточена в липсата на наследник на трона. Последното

нещо, което искаше, бе, този мъж да остане с впечатлението, че е свързана с бунтовниците, повдигайки спорния според тях въпрос. Но пребледня, наблюдавайки как изражението му се промени при тази мисъл.

Скочи на крака абсолютно паникьосана. Почти стигна до вратата, когато той хвана полата ѝ, но не успя да я спре. Все пак не разреши и да избяга. Ръката му се плъзна по кадифето точно до пистолета в джоба ѝ. Тя го чу как изруга и тъкмо натисна дръжката на вратата, и я отвори, когато той я затръшна под носа ѝ. Тя се извърна моментално, насочвайки юмрук към шията му — един от ударите, на които я бе научил Папи и който беше достатъчно отчаяна да се опита да нанесе, независимо от ръста на мъжа. За жалост изобщо нямаше шанс.

Той стисна юмука ѝ и започна да го извива зад гърба ѝ, при което тя щеше да се озове притисната до гърдите му. Осуети опита му, като се завъртя в същата посока и спечели малко време, за да дръпне ръката си. За нещастие изненадата не се оказа в нейна полза. Не беше сигурна кой загуби равновесие, но и двамата се стовариха на пода върху килима. В последната секунда той се претърколи, за да поеме тежестта от падането, и я хвана като в клещи върху себе си. От тази хватка нямаше как да се измъкне!

Първата му работа бе да извади пистолета, който напипа в джоба ѝ, и да го хвърли надалеч. За да се защити, преди той да си помисли най-лошото, тя възкликна:

— Някой тук се е опитал да ме убие! Трябват ми, за да защитя...

— Повече от едно оръжие ли криете? — беше единственото заключение, което той си извади от това обяснение. Но после най-неочаквано се подсмихна. — Като се замисля, ще трябва да ви претърся старателно, вероломна девойко. Да, дори бих казал, че е мой дълг да го направя.

По погледа в тъмносините му очи подразбра, че възнамерява да изпълни споменатия дълг с много по-голямо удоволствие от необходимото. И се хилеше, хвърляйки поглед към гърдите ѝ. Тя ахна. Не би се осмелил!

— Не! Ще съжалявате...

— Едва ли, съжаление е последното нещо, което ще изпитам в случая.

И наистина го направи. Постави решително ръка върху едната ѝ гърда и я стисна, за да се увери, че в тази зона няма оръжие. След това постъпи по същия начин с другата ѝ гърда! Разбираше, че е длъжен да провери, но не и така!

Тя се заизвива, за да го отблъсне от себе си. Знаеше, че няма да се получи. Затвори очи, безсилна да усеща каквото и да е друго, освен ярост, че не може да се противопостави на неговата животинска сила.

— Улесняваш ме, много добре, а?

Тя долови в тона му насмешка и изведнъж се ококори срещу него, изпепелявайки го с поглед.

— Това ли правя? Мога да се закълна, че казах „не“.

Той пренебрегна тази доста студена забележка и изрече:

— Чудя се къде ли още криете оръжия.

Тя се опита да му каже:

— В моя...

— Ш-ш-шт! — Сложи пръст на устните ѝ. — И да издадете всички тайни места, нали разбирате, че все пак сам трябва да проверя.

Да беше я нарекъл направо лъжкиня! Точно това намекваше, че не може да ѝ вярва. И дори имаше право... що се отнасяше до нейните оръжия. Но онова, което правеше, беше толкова скандално, че едва ли бе нормална процедура в ситуация като тази.

— Можехте да доведете някоя жена да ме претърси — отбеляза тя възмутено.

— И да се измъкна от отговорност ли?

Изразът му стана изведнъж сладострастен. Тя беше уловена като в примка, замря хипнотизирана за един съвсем кратък миг. Но после той се измести встрани, колкото да заметне полата и фустата ѝ толкова нагоре, че единият ѝ крак се оголи напълно. Тя нададе писък.

— Ах, ботинката, естествено — вторачи се той в едно от другите ѝ оръжия.

Притисна крака ѝ, за да бръкне в ботинката, без да се мести. Тя се опита да го блъсне с коляно. Но всъщност само го улесни да извади камата и да я хвърли встрани. След това опипа целия ѝ крак, макар и да се виждаше, че няма други оръжия.

— Ще се разкрещя и ще загубите работата си — заплаши го тя.

— Ако се разкрещите, ще бъда принуден да ви целуна, за да ви накарам да млъкнете. Не че някой ще се осмели да влезе в жилището

ми, за да види какво става, тъй че ще получите само целувка. Да ви целуна ли ме молите?

— Не!

— Сигурна ли сте?

— Презрян нахалник! — изсъска тя.

— На друго мнение бяхте, когато се разтопихте от удоволствие до мен.

Лицето ѝ пламна на мига и у нея избликна нещо нежно и сладостно при спомена за тази целувка, но бързо се вгорчи, когато той я обърна и заопипва гърба ѝ, талията, задните части и накрая бавно другия крак. Този поне не беше разголен. Подхили се, като стигна до ботинката.

— Още една ли? — Изхвърли и тази кама. — Има ли още? — Тя стисна устни, при което той добави: — Това вероятно означава „да“.

Ръцете ѝ бяха свободни. Тя дръпна нагоре ръкава си, измъкна камата, прикрепена за китката ѝ, и я подхвърли при другите оръжия.

— Сега доволен ли сте, презрян, брутален човече? — попита язвително. — Беше достатъчно само да ме помолите да ги извадя! Нямах да се опитвам да ги задържа, за да се защитавам, ако вместо това можех да разчитам на вашата защита. Но това, което се разиграва тук, не е моята представа за защита.

Той се изправи рязко, дръпна и нея заедно със себе си. Тя успя само да зърне вбесеното му изражение, преди да я метне на рамото си като чувал с картофи. Гневът му я плашеше повече, отколкото грубостта, и не можеше да проумее какво го прихвана така изведнъж. Болно място ли засегна? Или защото последното оръжие беше така добре скрито, че той вероятно нямаше да го открие? Но не искаше капитанът да разбере, че я плаши.

— Вече се държахте варварски. Необходимо ли е да го доказвате извън всякакво съмнение? Свалете ме на земята!

Той не я пусна. Понесе я така през гостната и през цялата къща. Минаха през две други стаи на по-новата пристройка, след това се озоваха в старата крепост, минаха през някакъв дълъг, правоъгълен склад, където имаше и няколко койки за спане. Слабата светлина идваше от многобройни, високо разположени прозорци на стената откъм вътрешния двор на замъка. На външните стени нямаше никакви врати или прозорци. Следващото помещение, в което влязоха, беше

също така продълговато, но от двете му страни се редяха врати с решетки. Място за затворници очевидно. Беше тихо, сигурно в момента нямаше задържани. А тя сглупи още повече, като си помисли, че само ще минат и през този район...

ПЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

Алана стъпи на земята в центъра на голяма килия. Широката врата с решетки беше отворена, но капитанът стоеше пред нея. Изглеждаше овладян, хладнокръвен, но тя не се съмняваше, че таеше още гняв. Защо иначе ще я затваря в затворническа килия?

— Времето за развлечения свърши, момиче. — Намекваше за случката преди малко, която за него положително бе забавна, но на нея не донесе друго, освен разочарование, понеже не успя да го спре. Той добави: — Съблечи си дрехите. Ако откажеш, аз ще ги съблека.

О, боже, не очакваше да чуе точно това!

— Защо?! Нямам повече оръжия, кълна се!

— Доказа, че си по-ловка в укриването, отколкото си мислех. Сега ще проверим, за да няма повече изненади. — Тя започна да отстъпва. — Много добре. Нямам нищо против да ти помогна.

В отчаянието си се помъчи да се шмугне покрай него към вратата, но така само попадна по-бързо в ръцете му. Когато той посегна да разкопчае роклята ѝ, тя се разбунтува. Копчетата бяха отпред, както и на повечето дрехи, които бе приготвила за пътуването, понеже не водеше със себе си камериерка. Той обгърна здраво талията ѝ, за да я задържи до себе си, така че я разкопчаваше само с една ръка, но тази ръка постоянно докосваше гърдите ѝ, съвсем умишлено, тя не се съмняваше. Вече не изпитваше страх, а оскърбление. Извиваше се и го блъскаше, за да се отскубне, удряше и дърпаше ръцете му, но той отново се залавяше търпеливо с копчетата. Не след дълго се задъха от безплодното усилие да му попречи и осъзна, че само отлага неизбежното. Още не го поглеждаше. Беше твърде заета да блъска ръцете му. Но и не ѝ се искаше да вижда неговата решителност, докато тя все още се надяваше, че унижението ще ѝ се размине и че той ще се вразуми, преди да я разсъблече напълно.

Когато най-сетне роклята ѝ беше разкопчана, тя започна да прихлупва ожесточено предниците, при което той отбеляза:

— Знаеш ли, вместо тук можехме да го направим в леглото.

Тя издаде звук като човек, който се дави.

— Не ли? Много лошо.

Тогава тя вдигна поглед към него. Дъхът ѝ секна. Очите му не се смееха, искряха така напрегнато, че кожата ѝ пламна. Той я желаше! Потръпна възбудено от глава до пети. Трябваше да събере целия си яд, за да го отблъсне, но накрая застина като статуя!

Ръкавите се плъзнаха по ръцете ѝ. Няколко подръпвания около талията ѝ освободиха фустите. Изведнъж и роклята, и фустата паднаха около краката ѝ.

— Много си красива — изрече възхитен той, докато я оглеждаше. Но после рязко се овладя и добави: — Какво чудесно хрумване са имали хората, които са те въвлекли в тази измама, избирайки те за самозванка. Неволно ли е било? Надявали ли са се да ме съблазниш и да ме отклониш от дълга ми?

Тя ли е съблазнителната? Той беше онзи, който прилагаше съблазняване! Но капитанът придоби отново гневен вид, като изрече гласно мисълта си. Вдигна я във въздуха и изрита встрани дрехите ѝ. След това взе единствения стол в килията, постави го в средата на помещението и я постави на него.

Седнала там по бельо, с чорапи и ботинки, тя се почувства унижена както никога през живота си. Това я вбеси наново. А поведението на капитана, застанал точно пред нея, все така зазяпан в своето дело, я разгневи още повече.

— Как се казва твоят настойник?

Тя стисна устни и го загледа свирепо. Наистина ли очакваше, че при това положение ще бъде отзивчива? Беше прекалено ядосана, за да се изплаши пак. Начинът, по който се отнесе с нея, беше крайно варварски и потвърди мнението ѝ за тази страна.

Но мълчанието ѝ го накара да се наведе, да приближи лицето си до нейното и да ѝ каже с измамно мек тон:

— Не си прави илюзии за онова, което се случва тук, момиче. Сега си затворничка и ще отговаряш на моите въпроси. Вече съжалявам, че оставих това на гърба ти. — Той подръпна връзките на долната ѝ риза. — Този пропуск може да бъде поправен.

Тя пое дъх. О, божичко, ще изпълни и тази заплаха! Не можеше да обуздава повече страха, който се опитваше да потуши с гняв.

Той се изправи, без да я изпуска от очи, наблюдаваше я изпитателно и не би пропуснал и най-леката промяна в израза ѝ. В погледа му нямаше и помен от чувственост. Мъчението все още минаваше за най-надеждния начин за изтръгване на информация от затворници в много страни, а тази беше доста по-изостанала от другите. Дали е бил прилаган същият метод на останалите самозванки? Не, баща ѝ положително не би го разрешил... ако го уведомят.

Попита рязко:

— Възнамерявате ли да уведомите баща ми за моето присъствие? Не е ли крайно време?

Капитанът не ѝ отговори, като даде да се разбере по-ясно от всякога, че в тази килия той задава въпросите. Все пак се премести зад нея. Това би трябвало да я успокои донякъде, защото нямаше да впива очи в оскъдното ѝ облекло, но тя стана още по-неспокойна. И тогава почувства пръстите му да ровят в косата ѝ.

— Какво... — Вдигна ръка, за да отблъсне неговата от главата си. — Престанете! Няма толкова малко оръжие, което да се скрие в косата ми.

Той държеше с два пръста дълъг, остър фуркет пред очите ѝ.

— Няма ли?

Тя не се смути, а настоя:

— Това за мен не е оръжие.

Но не направи опит да го спре, когато той започна да вади останалите фуркети. По-скоро се зарадва, че дългата ѝ коса покри гърдите ѝ, понеже долната риза беше съвсем тънка, почти прозрачна. Но той не махна ръцете си, когато разплете косата ѝ. Прекара пръсти в косата ѝ някак твърде сладно. Полазиха я тръпки, които нямаха нищо общо със студа в килията.

Това я накара да изрече внезапно:

— Моят настойник се казва... Матю Фармър. Наричах го Папи, защото ме отгледа. Мислех, че е мой чичо, че родителите ми са загинали във война и той е единственият ми близък човек. Мислех, че не сме по-различни от другите чуждестранни аристократи, избягали в Англия от погромите на Наполеон, и че Папи дори е участвал в тези войни. Знаех, че сме от Ливания, но никога не заподозрях, че всичко

друго в живота ми е лъжа. И когато навърших осемнайсет, той още не е имал намерение да ме връща тук.

Надяваше се, че тази информация ще отклони вниманието му към съществената тема и ръцете му от главата ѝ, но той продължи да поглажда косата ѝ, когато попита:

— После защо те доведе?

— Защото научил какво се случва тук. Това го принудило да избърза и да ми разкаже всичко, даже след като е бил убеден, че ще го намразя.

— За да се предотврати една война.

Защо просто не изсумтя, толкова подозрителен беше тонът му. Тя се опита да се извърне и да го погледне, но той я принуждаваше да гледа право напред, като я държеше за раменете и тила.

— Защо се съмнявате в такъв безкористен мотив? Той обича тази страна по причини, които аз още не проумявам. — По натиска върху раменете си подразбра, че думите ѝ се възприемат като обида. Добави за свое оправдание: — Не е моя вината, че не споделям тази любов. Когато бях малка, той ругаеше Ливания, каквото и да разправяше, излизаше, че това е една абсолютно варварска страна.

— Защо?

— За да се срамувам да казвам откъде сме в действителност.

— Защо?

— Ако се появи някой и започне да разпитва — като например приближени на баща ми или негови врагове.

— Значи и от краля те е скрил, така ли?

— Разбира се. Някой е искал смъртта ми. Папи не е разрешавал да се върна тук, докато е съществувала опасност за живота ми.

Бекер се разсмя.

— Нима е решил, че сега няма опасност?

— Не, не е. Но моето присъствие може да спаси много хора и този факт надделя пред всичко останало. А със заплахата към мен лично, от която ме е пазил цял живот, сам ще се справи, след като моят баща никога не го е правил.

Бекер се умълча за миг, после каза:

— И така миналия месец твоят настойник разбива живота ти, всичко, в което си вярвала за себе си, като ти е казал, че си кралска особа! И му повярва просто така! Защо?

— Не разбираш ли? — попита тя с болка. — Не повярвах на нито една дума. Беше толкова ужасно, толкова...

— Ужасно, че си принцеса ли? — подигра се той.

Тя затвори очи. Не искаше да му казва всичко това. Съмнението му я смазваше. Пък и все така не сваляше ръце от нея. Не би трябвало да се държи по този начин!

— Този път нямаш ли готов отговор, Алана... ако изобщо това е името ти.

Тонът, с който я попита, беше равен, а не грубият, с който я плашеше. И ръцете си отдръпна от раменете ѝ, макар че прекара нежно пръст по ръката ѝ, но някак объркано. Тя потръпна. Сигурно от студ. Едва ли бе от докосването.

— Мисли, каквото искаш — рече тя уморено. — Така или иначе сам ще решиш.

— И как възнамеряваш да спасяваш хората?

Отвори отведнъж очи. Беше прав. Не можеше да си позволи лукса да се откаже.

Тя въздъхна.

— Нека да ти обясня по друг начин, капитане. За твоето нежелание да ми повярваш, с което ме изтощаваш, ли става въпрос? Много добре, моето нежелание да повярвам, когато Папи ми каза, че съм принцеса с кралска кръв, беше сто пъти по-голямо, а мен много ме бива с математиката, така че не преувеличавам. Папи може и да ме е наричал цял живот принцеса, но аз си мислех, че е от обич. Естествено не повярвах, че съм дъщеря на краля на Ливания. Но има нещо, което трябва да знаеш. Папи ме обича. Заради мен е променил целия си живот. Никога не би признал каква е причината за тази промяна, ако не беше истина.

— Защо?

— Защото е бил сигурен, че ще го презирам заради това.

— Защото те е откраднал от този дворец преди осемнайсет години ли? Това ти е казал, нали правилно съм разбрал? Или всъщност не е участвал в кражбата? Този човек, който те е отгледал, само е познавал истинския крадец и те взел от него или от нея ли?

Изкушаваше се да го излъже, да прикрие първоначалното престъпление на Папи... и да не удовлетвори жадното любопитство на

капитана. Но Папи ѝ бе внушил да говори истината и тя трябваше да вярва, че само с истината ще се събере с баща си.

— Не, Папи ме е отвлякъл направо от детската стая в двореца, въпреки че не се е очаквало от него. Било му е платено да ме убие.

— Къде е той сега?

— Не знам.

— Къде е?

— Кълна се, не знам! Отседнахме в една странноприемница в края на града, но ме предупреди, че повече няма да го намеря там. Казах ти, че ще издири и проследи онзи, който преди осемнайсет години го е наел да ме убие.

— Кога ще проумееш, че не обичам да ме лъжат?

Той отново застана пред нея. Държи да види колко я плаши с тези светкавично един след друг въпроси ли? Или за да не си прави илюзии колко все още е ядосан?

— Казах ти самата истина и ще продължа по същия начин. Друга възможност нямам.

— Човек винаги има избор и трябва да избереш по-добрата възможност, ако се надяваш да излезеш оттук.

Тя пое дъх сепнато. Не можеше да я държи заключена тук. Не би се осмелил. Дъщеря е на неговия крал! Но се разтрепери и от студ, и от страх. Все пак той не бива да разбира колко се страхува. Страхът може да се изтълкува като вина. При това положение никога няма да ѝ повярва.

Как ли мисли една принцеса? Дали да не се възползва от оскърблението — единственото чувство, което би следвало да изпитва? Но успя само да промълви:

— Студено ми е.

— Твоето удобство не е...

— Студено ми е!

Отказа се от благоразумната предпазливост и вирна предизвикателно брадичка. Той взе да ругае и излезе от килията, после затръшна вратата с железни решетки. Също така последното нещо, което очакваше от него, бе, да превърти ключа в ключалката.

ШЕСТНАЙСЕТА ГЛАВА

— Как се осмеляваш да ме държиш тук? Няма да го забравя, капитане.

Кристоф все така кипеше от гняв. Откъде взимаше кураж да говори толкова властно? Не повишаваше глас. Само един хладнокръвен тон, звънтящ от лед. Но очите ѝ я издаваха, не с израза си, а с оттенъка. От буреносносиви изсветляваха до бледосиво, когато беше изплашена.

— Съчини цяла легенда за балами — изръмжа той през решетките. — Но ще науча истината, преди да приключим с теб.

— Няма да познаеш истината дори да те изрита по задника.

Изрече последното на английски. Той не се издаде, че е разбрал нещо, което тя не искаше, защото това положение можеше да се окаже полезно оръжие. Но не можеше да остане повече тук. Като потиска с огромно усилие и желанието, и гнева, най-накрая ще направи нещо, за което ще съжалява.

— Ще се отърва от гнева, преди да реша какво да правя с теб. Но те предупреждавам — махна с ръка към килията ѝ, — това е нищо в сравнение с неприятностите, които ще си навлечеш, ако не започнеш да говориш истината.

Дочу я как ахна, преди да му обърне гръб. Щом капитанът излезе от килията, тя взе дрехите си и ги стисна пред себе си като някаква върховна защита. Но той така я бе изплашил, че тя не съзнаваше каква прекрасна гледка му осигурява към стройните си крака. Тръгна рязко, преди да е отворил отново тази врата.

Нейният страх го укроти съвсем малко, но достатъчно, за да разбере, че отчасти възмуцението ѝ предизвиква гнева му. Нейното положение беше изключително сериозно. Ако я бяха излъгали толкова убедително, че наистина е повярвала в онова, което говори, тогава би могъл да прояви повече снизходителност. Въпросът бе как да го установи.

Ядосваше се и на себе си, че ѝ разреши да му отвлече вниманието, при което не взе предпазни мерки и не я претърси, щом предяви претенциите си. Претърсваха мъжете на входа, жените — не. От днес това щеше да се промени.

Желанието е нещо опасно. Ако не я бе усетил до себе си, сега то нямаше да е толкова силно. И наистина сгреши, когато тя се приближи толкова близо до него и помоли за среща насаме с такъв прелъстителен тон.

Точно преди месец му се наложи да се разправя с една вдовица на средна възраст, която пазеше тайна за работата си в двора, докато не застана пред него и не призна, че се надява да се вмъкне в леглото на краля. Дори му бе предложила своите прелести като възнаграждение, за да ѝ уреди среща с Фредерик. Кристоф не се изкуши. Вместо това ѝ показа вратата. Не беше първата, която идваше в двора, без да проучи по-внимателно своя обект. В Ливания беше добре известно, че Фредерик е имал щастието да срещне два пъти любовта и с двете свои кралици, и не е имал любовница, откакто се е оженил за втората си съпруга. С тази глупост от миналия месец не беше чудно, че се поддаде толкова лесно на съблазнителността на Алана... или си намираще извинение само защото тя беше млада и красива, и така желана. Проклятие, искаше да е прав. Искеше да е точно такава, за каквато я взе, когато я отведе в квартирата си.

След като даде на Борис нареждания и облече шинел, тъй като отново бе започнало да вали сняг, Кристоф отиде да разпита войника от стражата, когото Алана обвини, че е откраднал гривната ѝ. Нямаше да остави този въпрос, преди да говори с краля. Всъщност остана леко разочарован, когато мъжът отрече, затова нареди на друг от стражата да претърси неговия багаж. Не очакваше с гривната да бъде доказано друго, освен че момичето не лъже за всичко.

След това се запъти да поиска частен разговор с краля. Крачеше бързо. Надяваше се да стигне до неговите покои преди вечерята. Можеше да бъде обезпокоен по това време само с нещо неотложно, а неговата работа не беше неотложна... засега.

Техни кралски височества имаха гости и бяха в приемния салон. Кралят и кралицата го посрещнаха сърдечно, но Фредерик не стана веднага, за да разбере какво го води тук. Тъй че Кристоф поздрави гостите, които познаваше.

Не се изненада да види Оберта Бруслан. Норберт Струланд — старият, немощен придворен, който я придружаваше винаги, седеше до нея на брокатено-бежовата софа. Рядко можеше да се види единият без другия. Белокас като Оберта, Норберт би трябвало преди години да бъде освободен от длъжност, но Оберта бе прекалено добросърдечна, за да му разреши да се оттегли.

Често канеха бившата кралица в двореца на тържествени приеми или на вечеря в тесен кръг. И Фредерик, и Никол обичаха искрено старата дама — добродушна и с остро чувство за хумор. Също така бяха заинтересувани чрез нея да имат добри взаимоотношения с фамилията на бившия крал, колкото е възможно повече. Не всички от рода Бруслан бяха противници на въздигането на Стиндал на трона.

— Кристоф, как е дядо ти Хендрик? — попита сърдечно Оберта. — Не съм виждала стария си приятел от състезанията с шейни... трябва да има десет години оттогава!

Кристоф се усмихна. Беше чувал, че Хендрик е ухажвал Оберта, преди крал Ернст да я забележи, да спечели нейното благоволение и да я направи своя кралица.

— Не идва в града така често, както едно време — отговори той.

— Колко жалко. Липсва ми неговото чувство за хумор. Той винаги ме разсмива. А как е твоята прелестна съседка Надя Браун? Покори ли вече сърцето ѝ? Може би ще чуем сватбени камбани в близко бъдеще!

Кристоф усети, че ще направи гримаса, но прикри добре чувствата си. Без съмнение Оберта се интересуваше главно от клюката и все пак беше твърде скоро след неприятната визита на Надя днес, за да отговори по друг начин, освен искрено.

— С Надя сме само приятели от детството, нищо повече.

Оберта като че ли се изненада, а нейният придворен направо се намръщи. Кристоф допусна, че Норберт е много стар и умът му блуждае често, и дори едва ли е следил разговора. Старата дама веднага смени темата и заразправя за един от своите любимци, обръщайки се към Фредерик:

— Внукът ми Карстен ме накара отново да се гордея с него. Развива една от семейните дейности и даде работа на гражданите. Лоялен и предан е на Ливания, а не като безпътните си родители,

които, освен да обикалят Европа и да се радват на безгрижен живот, друго не правят. Поне оставиха Карстен под моя опека.

Тя рядко говореше нещо добро за дъщеря си — майката на Карстен, която се бе омъжила за някакъв французин против желанието на майка си. Но никога не се уморяваше да говори за любимия си внук. По-скоро явно се надяваше, че Фредерик, който все още нямаше наследник, ще го посочи за свой наследник.

— Какво те води насам, Кристоф? — попита най-последно Никол. Изглеждаше неспокойна.

Кристоф знаеше, че постоянно е нервна заради бунтовниците, затова я успокои:

— Няма причина за тревога. Трябва да се консултирам с Негово величество по един личен въпрос, който не търпи отлагане до сутринта.

Кралят не го накара да чака повече. Извини се и поведе Кристоф към кралските покои, където беше частният му кабинет и можеха да говорят необезпокоявани от никого.

Кралят приближаваше петдесетте и още беше енергичен и здрав. Рус и синеок, също като първата си съпруга, човек би помислил, че заговорниците ще намерят самозванка, която поне ще бъде с коси и очи като на краля и кралицата, за да претендират за прилика. Другите самозванки бяха точно такива. Както и половината Ливания, разбира се.

Щом вратата се затвори, Кристоф мина веднага на въпроса:

— Появи се още една самозванка, Ваше височество. Искате ли да я видите?

Фредерик дори не се поколеба да отговори:

— Защо? За да се възхищавам на нейното безочие ли? Имам ти пълно доверие, че ще се справиш с този въпрос. Открий кой е авторът на заговора и я отпрати.

— Тя спомена, че можете да се възползвате от нея, за да предотвратите избухването на война. Това показва, че е от лагера на Бруслан, че е изпратена да ви подтикне да направите грешка. Но показва и че сега имат по-умни съветници.

— Възможно е, но имай винаги едно наум, че тази голяма фамилия е трудно да се укроти. Толкова многобройни са и някои са мои далечни роднини. Повечето са свестни и почтени, дори приятели

като Оберта. Но някои от младоците вярват, че правото върху трона трябва да принадлежи на рода Бруслан. Негодуват, че прекият потомък от мъжки пол на крал Ернст Карстен не е избран за негов наследник.

— Карстен е бил съвсем малък, когато дядо му е починал — отбеляза Кристоф. — Народът нямаше да се разбунтува срещу крал Ернст само за да го замести с още един Бруслан.

— Но измина достатъчно време от тази гражданска война и младото поколение са забравили. Няма съмнение, че някои от тях финансират бунтовниците. Наблюдавай по-специално Карстен. Знам, че Оберта го превъзнася, но той е хитър и се страхувам, че мами баба си е този внезапен интерес към отговорностите на семейството.

Кристоф кимна.

— Цяло чудо е, ако се е променил така, след като единствените му интереси, откакто възмъжа, са пиенето и жените.

— Именно. Тя спомена, че Карстен възнамерява да участва утре в първите конни надбягвания. Това ще ти даде отлична възможност да провериш дали наистина се е променил за добро... или не е. Но също така искам да продължиш да наблюдаваш другите благороднически фамилии — Науман, Вайнщайн и Браун... да, знам, че са твои съседи, но не позволявай това да влияе на преценката ти.

— Разбира се, че няма да повлияе, Ваше величество. Те загубиха най-много със смяната на режима.

Фредерик кимна.

— Колкото до самозванката, предполагам, че може би е невинна, че са я подлъгали с приказки за героично спасение на народа.

— Имам предвид тази възможност, но има и друго необичайно обстоятелство. Тя е влязла в двореца въоръжена, като се е надявала да получи веднага аудиенция с вас заради нейната лична история.

— Още една жена убийца ли?

Кристоф знаеше, че някаква чужденка, метреса на краля, преди да се ожени повторно, се е опитала да му пререже гърлото. Понеже е било установено, че тя не е участвала в заговор, се приело като проява на ревност.

Кристоф поклати глава.

— Дълбоко се съмнявам, че е способна на убийство. Много е млада и изключително наивна. Освен това не носеше едно оръжие, а няколко, скрити у нея.

Това е прекалено, затова ги е носела по-скоро в подкрепа на твърдението си, че има човек, който иска да я убие, и се е подготвила да се защити.

— Не се съмнявай, Кристоф. Не обичам да хвърлям жени в затвора, още по-малко да ги екзекутирам. Възползвай се от това да я сплашиш и да изтръгнеш истината от нея.

— Да, Ваше величество, но има още. Тя е англичанка и предрешена е влязла тайно в страната.

— Призна ли си?

— Не, но се досетих, понеже попаднах на нея миналата седмица, когато тръгнах по следите на слуховете за бунтовнически лагер. Двама мъже, две момчета и много хубава карета. За съжаление снегът беше толкова обилен, че няма да позная никого от тях, ако ги срещна отново.

— Сега предполагаш, че тя е била едно от момчетата. Защо?

— Описа инцидента и обвини един от моите хора в кражба на бижутата ѝ същия ден. Вече говорих с мъжа. Отрича, но е нов. Още не му вярвам. Затова изпратих двама души да претърсят семейната му ферма. Днес е много късно да тръгнат, затова ще минат няколко дена, преди да се върнат.

— Усърден както обикновено — отбеляза Фредерик. — В лъжа ли се надяваш да я хванеш?

— Да, но тя описа детска гривна, която била сред бижутата ѝ и която трябвало да докаже нейната история.

Фредерик се умълча за малко.

— В деня, когато се роди, ѝ подарих гривна, изработена специално за нея, но имаше и други. Много дрънкулки ѝ бяха подарени тогава и много изчезнаха след смъртта на Авилена, когато дъщеря ми бе преместена от покоите на кралицата в новото детско крило. Не знам дали гривната не е от онези, които се изгубиха. Но ме тревожи, че врагът ми знае за нея и използва това срещу мен, а този факт е известен само на най-доверените ми съветници. Искам отговори, Кристоф. Използвай, каквито методи ти хрумнат, за да научиш истината, без да нараняваш момичето — изплаши го, дори го прелъсти, ако се наложи. Открий кой го е изпратил и може би най-накрая ще разберем кой е моят враг.

— На всяка цена, Ваше величество.

Кристоф размишляваше по същия начин. Неговият предшественик беше разобличил предишните три самозванки. Те били съвсем млади, едва ли не деца. Едната била доведена от мошеник от едно немско херцогство. Били прогонени от Ливания със заплаха от смъртно наказание, ако някога се върнат. Другата била доведена от алчен ливанинец. Измамата му лъснала бързо и бил затворен, а момичето изпратено в едно манастирско училище. Третата двойка била най-убедителна, но щом се натрупали прекалено много неясноти, те избягали, кралските стражи не открили кой стои зад този опит, макар че подозренията паднали върху Бруслановци.

Преди две години Кристоф разследва четвъртата. Случаят беше почти комичен. Тя твърдеше, че е на шестнайсет, а изглеждаше по-скоро на двайсет. Едва бе започнал да я разпитва и тя избухна в сълзи. Като видя как обезумя от страх, той я остави да си тръгне, но прати след нея хора да я проследят дискретно. Тя веднага се хвана на въдицата.

Отведе ги при една от бавачките, на която било отказано да се грижи за принцесата преди толкова години. Въпреки напредналата си възраст твърдеше, че още кърми своето дете, обаче след няколко въпроса станало ясно, че детето отдавна е умряло и може би това е размътило главата ѝ. След като отвличането на принцесата станало известно, хората я чули да злорадства, че само тя е могла да опази принцесата и че само тя би я отгледала както му е редът. Решила да го докаже, като откраднала дете от града и го отгледала, внушавайки му, че е кралска особа.

Но момиченцето имало тежко детство, старата жена го биела всеки път, щом попитало защо една принцеса живее в такава нищета. Самозванката нямала куража да изиграе докрай ролята си. Тя поне не бе участвала в заговор срещу фамилията Стиндал.

Но това момиче, което се появи днес, беше съвсем различно. Другите бяха или деца, или глупави. Тази не беше нито едното, нито другото. Той вече се опита да я сплаши, но явно недостатъчно, за да изтръгне признание от нея, затова смяташе да продължи в тази посока. Но прелъстяване! След като винаги се е държал недвусмислено с жените! Беше склонен да я отведе в леглото си все пак, при това с кралското разрешение! И ще бъде интересно как ще реагира тя при смяната на тактиката...

СЕДЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

Ако по този начин се отнасяха тук с изгубените дъщери, Алана можеше да си представи как се отнасят с враговете си. В действителност щеше да се наслаждава да бъде принцеса достатъчно дълго само за да сложи Кристоф Бекер на мястото му!

Презираше тази страна преди, но сега започваше да я мрази. Ако народът не беше в опасност, щеше да се откаже от претенциите си, преди капитанът и неговата дворцова стража да мигнат. Ограничен, примитивен простак, как се осмелява да се държи така с нея, след като не е направила нищо нередно? Е, трябваше да предаде доброволно оръжията си, допускаше тя, преди той да ги открие. Това сигурно се прие зле. Но той я изплаши толкова много, че не се досети!

Не беше възпитана да изпитва страх. Папи я бе научил как да се държи в опасни ситуации, но не и как да разбира това особено чувство. Естественото ѝ възмущение заедно с обноските ѝ бяха ужасна комбинация, от която изпитваше тежест в гърдите.

Смущаваше я предположението, че капитанът е провокирал умишлено този страх, за да му каже точно каквото искаше да чуе. Божичко, не биваше да разрешава това да се случи. Животът на много хора зависеше от нейната решителност. Трябваше да си върне самоувереността. Необходимо ѝ бе по-силно чувство, което да измести страха. Възмущението не беше достатъчно силно. „Трябва пак да се разгневя“ — помисли си тя, загледана в железните решетки на вратата. Забеляза, че не са нагъсто разположени. Мъж не можеше да се промъкне, но тя може би щеше да успее.

Обаче се появи слугата Борис, преди да опита.

— Нали няма да ме гръмнете? — провикна се той от вратата с шеговит тон.

Приблужи се захилен и първо ѝ даде малка лампа, вече запалена, като я мушна през решетките и я остави на пода в килията. Добре че я донесе, защото се свечери и от прозорците на другата стая не влизаше

вече светлина. Светлина идваше само от стенните свещници до вратата на ареста, която не беше далеч.

След това чу Борис да пъхти и след малко той се появи с грамаден мангал, който постави отвън, до решетките. Запали го и постави някакво приспособление като фуния, което отвеждаше топлината само в килията.

— Ако не бяхте разсърдили капитана толкова много, нямаше да ви заключи тук — каза ѝ слугата — и щях да поставя мангала във вашата стая.

„Та това е килия, а не стая!“ — искаше ѝ се да изкрещи, но премълча. Всъщност ако вратата не беше с решетки, можеше да мине за стая. Беше по-голяма от другите килии, покрай които минаха, и подредбата ѝ беше по-охолна, затова предположи, че е за специални затворници, с по-висш ранг или важни особи. Леглото беше тясно, без чаршафи и завивки, но дюшекът беше мек. Вече го бе изпробвала. На пода имаше овално килимче с масата по средата му и онзи омразен стол, който тя остави точно там, където капитанът го бе сложил, преди да я бутне на него.

Борис като че ли чакаше отговор на неговата забележка. Беше млад мъж, също така гладко избръснат като господаря си, с малко по-дълга чуплива, кестенява коса. Очите му бяха светлосини, светещи от интелигентност.

— Не очаквах толкова от един варварин — отвърна дръзко тя.

— Не бих говорил така с него, ако бях на ваше място.

— Защо? Той е сляп и тъп и не вижда истината, когато го цапва по главата.

Борис се разсмя и си отиде. Беше се облякла и успя да се предпази от студа, кръстосвайки килията. Зарадва се на топлината от мангала, но не за дълго.

В помещението бързо стана направо горещо. Нави ръкавите си, разкопча няколко копчета на роклята. Събу ботите, дори махна дебелата фуста. И пак ѝ беше горещо. Дойде ѝ наум, че тактиката е умишлена, за да бъдат изтръгнати самопризнания от нея, и тогава гневът ѝ се развихри заедно с температурата.

Този гняв се надигна съвсем навреме. Тя можеше да го контролира. Папи я бе научил да контролира всичките си емоции. И ето колко добре се справи с този възмутителен разпит. Бекер дори не

разбра колко е разгневена, така умело го прикри. Но тази жегга беше прекалена.

Помисли си да повика Борис, но той нямаше да дойде, ако горещината беше умишлена, а тя беше сигурна в това. Никой със здрав разум нямаше погрешка да я изложи на такава изтощителна горещина. Помисли си да бутне фунията, но щеше да се изгори. Така че застана в най-отдалеченото място с гръб към мангала и изтри потта от лицето и тила си с фустата.

За нещастие жегата скоро я изтощи и гневът и изчезна. Легна на леглото и не след дълго потта ѝ се смеси със сълзи. Независимо от онова, което капитанът каза, тя се страхуваше, че той няма намерение да я освободи от тази килия. След малко дори не можеше да събере сили, за да почувства жал към себе си. Усещаше, че става опасно апатична, но не можеше да се противопостави.

Унасяше се, когато дочу да се отваря вратата на арестантския блок и някой да се приближава с енергична стъпка. Помъчи се да седне, но не успя. Отвори едва-едва очи, колкото да се увери, че е капитанът. Той беше и изглеждаше още по-заплашителен с дългия си, безформен шинел.

Видя, че спря до мангала, и чу, че изруга, бутайки фунията на пода, където тя се разви, след което бутна с ботуша си мангала настрана.

Ругатните, които последваха, бяха толкова нецензурни, че Алана дори не ги разбра. Не че щеше да се изчерви, след като лицето ѝ вече пламтеше от жегата. Знаеше, че трябва да се стегне. Той отключваше вратата. Но тя беше съвсем отпаднала, за да я е грижа.

Той я вдигна и я понесе навън. Това беше достатъчно тревожно и тя се насили да проговори, макар че всъщност прошепна едва чуто:

— Пуснете ме.

— Ще те охладя.

— Значи не си имал намерение да ме разтопяваш?

— Не и по този начин.

Като си спомни предишната му забележка, че се топи като масло до него, разбра, че не говори за мангала. Свежият въздух в склада, откъдето той мина бързо, не я извади от вцепенението. Но снегът я съживи и тя ококори очи. Беше я изнесъл на двора точно пред неговата квартира. Нощта беше настъпила и с нея беше започнал изобилен

снеговалеж. Снегът се разтопяваше веднага върху нея, снежинките не полепваха дори както по неговите дрехи.

— До смърт ли искаш да ме простудиш? — изпъшка тя.

Той изсумтя.

— Ако не беше едва в началото на зимата, щеше да има преспи сняг, в които щях да те хвърля. Това е най-здравословният начин за охлаждане.

— Нищо подобно. А сега ме пусни на земята.

— С боси крака ли?

Едва сега си спомни, че не е с ботите, макар че беше по-прилично облечена, отколкото когато я видя за последен път. Но със снега, замрежващ лицето на Кристоф, си спомни онзи път, когато се намираха пак един срещу друг в снега. Боже мили, той беше онзи грубиян в планинския проход. Ето с кого си имаше работа! Човекът, който е готов да я шляпне само за да разсмее своите войници. Разбира се! Трябваше да се досети само от грубостта му към нея през целия ден! А той се бе досетил. Защо премълча, след като му описа тяхната среща и му каза, че един от неговите хора е откраднал гривната ѝ?

Той не дочака отговора ѝ или изобщо не го интересуваше и я внесе вътре, преди да се простуди наистина. Мина по коридора, без да влиза в гостната. Тя започна да настръхва, но той нямаше намерение да я връща в килията. Спря между две врати по средата на коридора, едната от които беше отворена. Момичето само надзърна в кухнята. Готвачът я видя и вдигна вежда. И Борис беше там, и се подпираше на масата. Нямаше време да го изгледа изпепеляващо заради онова, което направи, преди Кристоф да отвори вратата на другата стая и да я спусне на пода.

Намираше се в спалня, неговата спалня. Нищо в нея не беше спартанско или военно. Богато обзаведена, можеше да бъде спалня в имение. Това ѝ напомни, че той принадлежи към аристокрацията и очевидно е толкова богат, че може сам да си построи своя луксозна квартира в двореца, докато служи на краля. Жалко, че поведението му не отговаря на титлата му.

Въпреки че я бе видял разсъблечена, тя все пак отбеляза:

— Това е крайно неуместно!

— Кое? Че ти дадох стая да се оправиш ли? Или си мислиш, че ще стоя тук и ще те гледам?

Тя му обърна рязко гръб. Той изсумтя и добави:

— На умивалника има вода. Ела в гостната за вечеря, като свършиш.

В гостната за вечеря ли? А не заключена в килията? Много добре, това беше обнадеждаващо. И все пак беше принудена да признае:

— Нямам какво да облека. Роклята ми е мокра и трябва да се изпере. Имам нужда от баня. А ботите ми...

— Достатъчно. Намери си нещо в моя гардероб.

Тя се извърна, за да му каже, че няма да носи негови дрехи, но видя само вратата, която се затваряше. Чудесно, нямаше кой знае какъв избор. Вратата поне имаше резе и можеше да я заключи, за да не я безпокои никой.

Вече се чувстваше енергична, отиде пъргаво до умивалника, пусна дрехите си на пода и се наплиска със студена вода. Даже изля последната вода върху главата си, преди да се избърше.

Чу да пада нещо с трясък в съседната стая, но предположи, че готвачът е изпуснал някой съд в кухнята. Беше твърде заета да преглежда гардероба и дори не се стресна от шума. Униформи, ризи, панталони, твърде големи за нея, още един шинел, по-дебел от онзи, с който го видя, бял халат. Въздъхна пред тези възможности.

Пробва една от ризите му, която покри коленете ѝ. Трябваше ѝ нещо по-дълго, като нощна риза, но не намери в гардероба и в скрина до него. Бялата роба и една риза щяха да свършат работа. Закопча ризата до горе, нави маншетите няколко пъти. Кристоф ѝ бе взел всичките фуркети, затова нямаше как да си направи прическа. Намери на бюрото гребен и разреса сплетените кичури. Страхуваше се да се погледне на какво прилича и ако в тази спалня имаше огледало, не искаше да знае къде е.

Пое дълбоко дъх, преди да отвори вратата. Трябваше да се покаже пред този мъж самоуверена, иначе той никога нямаше да ѝ повярва. Трябваше да види у нея вродените черти, а не изплашената мишка, в каквата я превърна в килията. За съжаление неговите дрехи никак не допринасяха за кралски обноски. Но външната форма е привидна, напомни си. Тя знаеше коя е.

ОСЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

Когато Алана влезе в гостната, там нямаше никого.

— Мога да отрежа края на халата, ако искаш, та да не се влачи по пода — обади се Кристоф зад нея.

Тя се извърна сепнато и го видя, че се приближава към нея с ботите в ръка. Но се спря и плъзна поглед с интерес по тоалета ѝ. Шията и гърдите ѝ бяха скрити от неговата риза, но тя пак чувстваше необходимост да придържа робата върху тази част от рялото си. Той се подсмихна внезапно, сякаш знаеше как може да я изнерви само с поглед.

Излезе от спалнята му с чувството, че се владее напълно, само беше малко ядосана и притеснена заради облеклото. Все пак след неговия бавен и подробен оглед почувства и нещо друго. Той ли я очароваше? Или тя него? Ненадейно пространството натегна от това чувство, като се имаше предвид, че той изобщо не биваше да се появява.

— Не е необходимо — отговори тя сковано.

— Сигурна ли си? Не мисля, че ще имам нещо против да коленича пред теб... за да свърша тази работа.

Така ще види голите ѝ крака под халата, не се съмняваше, но му предрече:

— Един ден ще коленичиш пред мен... като пред твоя господарка... и ще съжаляваш за поведението си към мен.

Той само се подсмихна и хвърли ботите на софата. Беше съблякъл шинела и куртката. Зачуди се дали това означаваше, че днес не е на служба. Този мъж със сигурност не беше същият, който затръшна вратата на килията ѝ. Би било хубаво, ако можеха да започнат начисто, но не си правеше илюзии, че е възможно.

Все пак за всеки случай направи опит:

— В чантичката си имам малък пистолет, ако още не си го намерил.

— Намерих го.

Толкова за маслинената ѝ клонка. Едва не се втурна да провери дали не е конфискувал и парите ѝ, но само пристъпи към софата, за да обуе ботите си. Чорапите ѝ бяха натъпкани вътре. Беше ги събула, за да ме се измокрят, и се извърна с гръб към капитана, за да ги обуе. О, боже, това беше още по-гадно — боти с роба за сън. Едва ли можеше да изглежда по-смешно!

Самоувереността ѝ я напусна и като стана, видя, че той е седнал на масата за хранене. Направи знак да седне до него. Този вежлив жест, присъщ на цивилизовани хора, ѝ се стори съвсем неуместен в ситуация, която беше всичко друго, но не и цивилизована.

Преди да се приближи до масата, влезе Борис с две купи супа... и с насинено око. Тя си помисли, че шумът, който чу, може да е бил от падането на слугата.

Борис я погледна нещастно, след това се отпусна внезапно на коляно и колкото и да бе невероятно, без да разлее супата.

— Заклевам се, милостива госпожо, тревожех се, че няма да се стоплите дори с мангала, който донесох. Онази стая е студена дори през лятото.

— Тя не иска да слуша какъв идиот си — скара се Кристоф на слугата.

Наистина не ѝ се слушаше, но вината на този човек можеше да бъде полезна.

— Ще се реванширате, като ми намерите перачка за моите дрехи — предложи тя.

— Сам ще ги изпера.

— Не, жена...

— За мен ще бъде чест!

Тя прие и само кимна високомерно. Но щом той сервира супата и излезе, каза на капитана:

— Не трябваше да го удряте.

— Трябваше.

— Нямахте да се случи, ако не ме бяхте хвърлили във вашия затвор. На себе си се гневете.

— Има ли още нещо, което да изтръгва възмущение от тази прелестна твоя гръд, преди да започнем да се храним?

Изрече го така, сякаш тя нямаше причини да се чувства оскърбена.

— Да. Знам кой си. Ти си онзи недодялан простак в планинския проход!

— Нима? Защо се ежиш за това? Ах, защото те плеснах по задника ли? — Той се засмя. — Снегът беше като пелена и не бях сигурен.

Тя се изчерви от яд, от което той се разсмя още по-гръмко. Как можа да си помисли, че ще се извини за поведението си през онзи ден! Ама че е глупава! Очевидно той не страдаше от задръжки. Но поне нямаше да пилее време да търси началника на онези войници, защото той им беше началник, което означаваше, че вече знае кой е откраднал нейните бижута.

— Чака достатъчно дълго, за да намериш онзи, дето открадна бижутата ми. Намери ли го?

— Каза, че лъжеш.

— Той лъже!

— Това е положението... за момента. Но когато се връщахме в града, спряхме в неговото село, така че може да е скрил твоите дрънкулки в къщата на семейството си. На сутринта моите хора ще проучат.

Тя беше близо до мисълта, че все пак той можеше да бъде съюзник, когато капитанът добави:

— Има ли още нещо, което да се изтръгне от тази прелестна гръд? Може би моите дрехи?

Лицето ѝ отново поруменя. Но по начина, по който я наблюдаваше, ѝ се стори, че някак си я изпитва. Умишлено ли я дразнеше? Провокираше ли я да се изпусне и да каже нещо, което не биваше? Колко наивна бе да си въобразява, че може да владее емоциите си в подобна ситуация. Но можеше да се справи и по-добре.

Тонът ѝ беше съвсем леко високомерен, когато каза:

— Бих искала да разбера защо не желаяш да приемеш факта, че аз съм Алана Стиндал.

— Нямам още мнение.

— О, имаш. Ще съм абсолютно честна с теб. Окажи ми същата чест. Нямаше да ме хвърлиш в затворническа килия, ако не беше отхвърлил моите претенции безусловно. Защо? Само защото са се появили самозванки преди мен ли? Повярвахте ли, че някоя от тях съм аз? Тя ли е погребана, когато бях на седем?

Той пренебрегна въпросите ѝ и каза:

— Седни, Алана. Изяж си супата, докато е гореща.

— Боже мой, говориш ми като на дете — отвърна тя скептично.

— На колко години си?

— Знаеш много добре. Тази година навърших осемнайсет. Пораснала съм достатъчно, за да се омъжа, да раждам деца, да заема законното си място... тук.

Той се усмихна и ѝ напомни:

— Доколкото си спомням, каза, че не искаш да оставаш точно тук.

Изморена от въпросите му и от опитите му да извърта думите ѝ, въздъхна, запъти се към масата и седна на мястото, което предпочиташе — срещу него. Взе купата, сервирана до него, и я постави пред себе си.

— Ако можех да получа разрешение за съвсем кратка визита при баща ми, което е единственото ми желание, ще го убедя, че този живот не е за мен. Папи мисли, че съм длъжна да остана тук. Аз — не.

— Тъкмо повод да се върнем на твоя Папи. Освен че искам да науча повече за него, като например истинското му име, бих искал да разбера дали малкото момче и кочияшът участват във вашия план.

Тя вирна високо брадичка.

— След като ти ми отговориш, ще отговоря и аз.

Той можеше да настоява. Тя остана смаяна, че премълча след сърдития му поглед преди малко. Вместо това с едва ли не снизходителен тон каза:

— Нахрани се, после може би ще ти отговоря.

Ако не беше толкова гладна, нямаше да вземе лъжицата. Но преди да докосне супата, се пресегна и размени неговата купа със своята. Той се разсмя, но не я бе грижа. Поне нямаше да се опитва да изкопчва информация от нея.

Не след дълго Борис поднесе основното ястие — пай от ронливо тесто с месо. Не можа да определи какво е месото, което на вкус беше като дивеч с много подправки.

— Ярешко ли е? — помъчи се да отгатне тя.

— Преди яла ли си ярешко?

— Не, но ми казаха, че отглеждането на кози е основното занятие тук. Нали не се храните само с месо от кози?

— Преди векове — да, но не и сега. Как да се обръщам към теб? С кое име си отраснала?

— Предполагам, че Папи не се е решил да смени името, което ми е било дадено, а то е Алана.

Хапна още малко от вкусния пай, като се надяваше, че така червенината от страните ѝ ще се отдръпне. Той току-що подметна този въпрос и тя отговори, без да се замисли! Ще трябва да бъде повнимателна.

С храната не сервираха вино. Обичайно ли бе за него, или по негова заповед само тази вечер? Страхуваше ли се да не замъгли ума си даже и от една чаша? Би се подсмихнала самодоволно при тази мисъл, ако все още не беше разстроена от начина, по който постъпи с нея.

Най-накрая попита:

— Моето търпение ли изпитваш?

— Съвсем не. Само се старая да не разваля апетита ти.

Тонът не ѝ се хареса и остави вилницата.

— Както направи току-що ли?

Той се разсмя.

— Ще бъдеш достоен опонент, но още не сме стигнали до този момент. Ще се помъча да не бъда предубеден и да не те съдя прибързано. Но нервите ти са опнати, това е очевидно, и не улеснява разговора. Мога ли да дам едно предложение?

О, боже, в очите му се появи отново сладострастие. Не смееше да попита капитана какво е намислил.

— Какво? — чу се да пита въпреки всичко.

— Ако се оттеглим в моята спалня и прекараме известно време в моето легло, може би...

Тя ахна.

— Това няма да отговори на въпросите!

Той сви рамене, но после ѝ се ухили.

— Сигурна ли си, Алана?

Какво бе намислил? Използваше съблазън, за да я накара да направи признания, сходни с неговите представи за истината ли? Ако е така, положително не беше проникателен! А можеше ли да успее? Преди той сломи волята ѝ. Беше доведена до почти безсъзнателно състояние. Не разбираше нищо, когато ставаше въпрос за чувствата,

които този мъж предизвикваше у нея. Не знаеше и не искаше да знае какво ще стане, ако толкова силни чувства бъдат използвани срещу нея.

Поруменя само при спомена за целувката с него, затова беше трудно, но необходимо да му напомни:

— Онова, което се случи между нас, беше грешка. Моля, не го споменавай повече.

— На теб ти хареса в моите обятия.

— Не ми хареса.

— Лъжкия. — Той се подсмихна. — Къде отиде безукорната ти честност, а?

Страните ѝ пламнаха още повече, но след като я скастри, трябваше да му отвърне подобаващо:

— Нарушавате правата на жените, което не е уместно в това разискване.

Той само се подсмихна, но страстта в очите му беше достатъчно гореща, за да я опърли.

Отчаяна, сведе поглед.

— Между другото — започна тя — не бях напрегната, като дойдох, а гневна. Има разлика.

— Гневът замести страха ли? Да не би някак да си мислиш, че вече не си затворничка, защото споделям вечерята си с теб?

Този страх, който той спомена, щеше пак да се надигне, ако не беше доловила въздишката му. Внимаваше да не го поглежда, а той не каза нищо няколко дълги минути.

— И така кой от твоите въпроси пренебрегнах? — попита най-накрая.

Тя се отпусна, като забеляза спокойния му, професионален тон. Държеше се като капитан на дворцовата стража, а не като мошеник-прелъстител.

Сега вече можеше да се мери с него със същото спокойствие.

— И двамата знаем, че никога нямаше да ме затвориш, освен ако не беше изключил напълно възможността аз да съм дъщеря на Фредерик. След всичко, което ти разказах, защо така упорито не ми вярваш?

Трябваше да го погледне, за да прецени реакцията му. Той като че ли се поколеба, но след това присви очи.

— Не съзнаваш колко е сериозно онова, което направи. Не сме благоразположени към никого, който идва в двореца въоръжен, след като знаем много добре, че има хора, които целят да навредят на нашия крал.

— Не можеш да ме обвиниш, че съм убийца! — изрече тя скептично.

— Не съм казал това. И все пак не ми даде задоволително обяснение защо дойде тук толкова тежковъоръжена?

— Обясних. С пистолетите бих се защитила моментално, а кинжалите бих употребила само в краен — случай, но всичките оръжия бяха само за да защитя себе си, нищо повече. Но това няма да премахне подозренията ти, нали?

— Казах ти, няма да гледам на въпроса с предубеждение.

Тя кимна, но не му повярва. Твърде бързо я обвини, че причините да дойде тук са други, и решително отхвърли истинската.

Вбесена, посочи рапирите на стената.

— Знам как да боравя с тях. Искаш ли да ти демонстрирам?

Той се засмя.

— Да ми докажеш, че си убийца ли се надяваш?

— По-скоро ще докажа, че не съм, защото това не е оръжие, което един убиец ще използва, нали така? Рапирата е колкото за самозащита, толкова и за атака.

Все още се усмихваше, като изрече:

— Изглежда имаш отговор за всичко, което показва колко е бърз умът ти. Великолепна памет, съчетана с интелигентността, която показваш с всяка своя дума.

Тя се зачуди:

— Значи участвам в някакъв претенциозен заговор и съм запомнила репликите си съвсем точно? Наистина ли така мислиш?

Той се загледа в нея доста дълго. Вече не му беше смешно и напрегнатото внимание в очите му я лиши отново от самоконтрол. Но предусети, че това не беше страст, беше подозрителност. Не се поддаде на импулса да извърне поглед.

Най-накрая той продума:

— Извинявам се.

За това, че се присмиваше? Или за това, че се хващаше за всичко, което би подкрепило погрешните му заключения?

Реши да бъде безцеремонна:

— Бях в центъра на заговор, но моята роля в него беше да умра. Папи е осуетил този заговор, като ме е спасил от него.

— Как един убиец е станал похитител?

— Усмихнах му се. Много сантиментално, знам, от този момент нататък той се превърна в мой закрилник. И аз му дължа живота си. Ако и друг бъде изпратен да ме убие, ще ме погуби. — Понеже капитанът стана отново някак по-сърдечен, отговори и на предишния му въпрос: — Попита ме за другите ми спътници. Наехме карета с кочияш, докато прекосявахме Европа. Момчето, Хенри, е сирак, когото ние с Папи много обичаме. В случая няма никакъв заговор, както намекна ти. Решихме, че е по-добре дори да не му казваме коя съм.

— А истинското име на твоя настойник?

— Казах ти го, то е името, с което живея през всичките ни години в Англия, даже името, което мислех за мое, докато не ми разказа за баща ми.

— Твърдиш, че това е истина? Фармър не е ливанинско име.

— Твърдя, за да предпазя човек, който ми е като баща... от теб. Той не ти е необходим, след като имаш мен.

Загледа се дълго в нея, преди да изрече:

— Имам те, така ли?

Той се облегна. По израза му не можеше да се разбере повярва ли изобщо на нещо от онова, което тя каза. Наистина ѝ се искаше да не беше с толкова силна воля и толкова предпазлив. От последната му забележка се почувства неловко.

— Борис — извика той внезапно.

Слугата се появи светкавично, от което стана ясно, че е чакал в коридора и е слушал всяка тяхна дума. И капитанът е знаел, в противен случай щеше да има последствия.

Алана не искаше друг да чува нейната история. Ядоса се, че бе разрешил някой да подслушва.

— Тази вечер имаме ли десерт? — попита Кристоф, докато Борис прибираше чиниите от масата.

— Сладък или кисел? — попита слугата, прекъсвайки заниманието си.

— Намират ли ни се още лимони?

— Сладък, ако може — намеси се Алана.

Капитанът кимна. Тя почака, докато Борис излезе, за да попита:

— Вярваш ли му?

— На Борис ли? Неговите родители са родени в моето семейно имение, както и той. Израснали сме заедно. Независимо от разликата в нашето социално положение ние сме приятели.

— Тогава защо го удари днес?

— Той не е глупав. Днес допусна грешка с най-добри намерения, но тази грешка щеше да му тежи. Ако не го бях ударил, сам щеше да се наниже на юмрука ми. Дали му вярвам. Без колебание ще кажа — с живота си.

Това за него беше добре, но не и за нея.

— Моля те, предупреди ме, когато следващия път присъства и друг на разпита. Онова, което възнамерявам да кажа, е предназначено само за теб... и за баща ми.

— Тук си, за да разкриеш всичко, а не да пазиш посещението си в тайна.

— Не, тук съм, за да разкрия всичко пред баща ми и да предотвратя избухването на война, а не да оповестявам нашироко моето присъствие преди това — възрази тя с чувство на безсилие. — Докато не съм действително под кралска протекция, колкото повече хора знаят за мен, толкова по-опасно е. Съгласен ли си, че по този начин се излагам на голяма опасност?

— Съгласен съм, че каквото кажеш, ще остане между тези стени.

— Защо не можеш просто да помолиш баща ми да дойде да ме види? Върни ме в онзи килия, ще бъда беззащитна, няма да мога да го докосна, но го доведи да се запознае с мен!

— За глупаци ли ни смяташ, та дойде в тази страна? — озъби й се той.

ДЕВЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

Тя пое разтреперано дъх. Пак го вбеси. Как? Едва не се заплака. О, боже, никога нямаше да си прости, ако му позволи да осуети намеренията ѝ чрез нейните чувства, само защото се плашеше от него толкова много, когато я гледаше по този начин.

— Отговори!

— Няма да говоря, ако ми крещиш!

Скочи на крака и беше готова да побегне, ако той направеше и крачка към нея.

Но той не стана; всъщност определено го разколеба. Той се облегна и се вгледа с интерес в лицето ѝ. Най-накрая въздъхна, преди да каже:

— Против убеждението си ще ти разкрия един прост факт. Докато си тук, имаш закрила... дори от мен. Въпреки това не е разумно да предизвикваш гнева ми.

Едва не падна на стола, така ѝ олекна. Можеше да овладее всичките си чувства, с изключение на онова, което току-що ѝ вдъхна и което ѝ бе толкова чуждо. Ако не се страхуваше толкова от него, нямаше да бъде и толкова предпазлива, така че щеше да говори свободно. Това и направи в момента.

— Дойдох в тази страна с убеждението, че е съвсем варварска, все едно е още в средните векове. Ти затвърди това убеждение днес три пъти — изказа недоволството си тя.

— Само три ли? Можех и повече.

Подиграваше ли се? Не, сигурно — не. Вдигна брадичка.

— Държиш на истината, тогава не се обиждай, като я чуеш. Все пак „глупак“ не съм те наричала, а ти мен ме нарече. И защо?

— Прибягна до женски хитрини, умолявайки ме да доведа краля при теб, като разчиташе на моята симпатия, защото те желая. Наистина ли мислиш, че гледам на работата си толкова лекомислено и ще зарежа отговорностите си заради едно хубавичко личице?

Думите му ѝ направиха впечатление. Още ли я желаше, даже след като си мислеше най-лошото за нея? После се разколеба; страхът не беше единственото чувство, с което я изваждаше от равновесие.

Отрече веднага:

— Нищо подобно не съм направила. Кралят толкова ли е зает, че не може да отдели няколко минути да ме погледне? Ами ако ме познае? Ако по инстинкт ме познае? Само те помолих да проявиш благоразумие.

— Никак не е благоразумно да те оставя в една стая с Негово величество... точно сега.

— Съобщавам най-официално, че тактиката, която описа, нямаше да ми хрумне. И като се вземе предвид твоята подозрителност, дори съм съгласна с теб. — Въздъхна. — Навярно съм много изморена, за да го спомена още веднъж. Ако няма десерт, дали ще ми покажеш някоя стая, а утре ще довършим нашата дискусия.

— Рано е — обади се той.

— Изтощена съм, останах без сили днес. Може би не си го търсил нарочно, но така се получи въпреки всичко.

— Нали не си въобразяваш, че няма да се възползвам от умората ти?

Тя вдигна вежда.

— В такъв случай разпитът цяла нощ ли ще продължи? Много добре, но като заспя на стола, да знаеш, че сме приключили. Колкото и да ме будиш, нищо няма да ти кажа.

Той не даде да се разбере, че е чул предупреждението ѝ, само извика:

— Борис, къде се дяна?

На слугата му отне още половин минута, преди да влети в стаята е две препълнени купи с нещо кремообразно.

— Извинявам се, господарю. Франц се колебаеше. — После добави шепнешком: — Струва ми се, че иска да направи впечатление на прелестната гостенка.

— Тя не е гостенка. Предупреди го да не изглупява отново.

Кристоф махна с ръка и отпрати слугата.

Алана имаше чувството, че капитанът каза така по-скоро заради себе си, а не заради готвача. Но като че ли щеше да остави Алана да

изяде десерта си на спокойствие. Ванилия, установи тя, но имаше и още някакъв друг аромат, който не познаваше.

— Анасон от югоизток — уточни той, сякаш четеше мислите ѝ.

Тя кимна.

— В Лондон има изобилие от подправки; никога не съм прекарвала достатъчно време в кухнята, за да науча имената им. Но доколкото си спомням, нашият готвач дори не е експериментирал с тази.

Преди да остави купичката, не устоя и обра с пръст останалия крем. Като лапна пръста си, замръзна, улавяйки капитанът да я зяпа очарован. Взе веднага влажната кърпа, която Борис беше оставил до приборите, и избърса остатъците от крема.

— Моля, извинете това нарушение на добрите маниери. Пристрастена съм към сладкото — обясни тя. — Не ме обвинявайте в нищо друго.

— Нямам намерение. Правех същото като малък. Сега просто си поръчвам още една порция. Искате ли още един десерт?

— Не, нахраних се достатъчно. Но благодаря.

Той дори се усмихна. В жеста му отново се долавяше мекота. За да заглади ефекта от внезапния си пристъп на гняв ли? Ако искаше да се извини, много повече предпочиташе да ѝ отговори на няколко въпроса.

— Точно колко покушения върху живота на баща ми са предприемани? — попита тя. — Този нов заговор с бунтове не е ли само продължение на онзи, в който е трябвало да ме елиминират? От същите хора ли е замислен?

— Беше права. Стана твърде късно, за да съм на служба, затова без повече въпроси, разбрахме ли се?

Тя го загледа скептично. Защо така изведнъж? Колко удобно за него и какво разочарование за нея. Но осъзна, че той така или иначе нямаше да ѝ отговори. Тук имаше и щеше да има само един, който да задава въпросите. Той помнеше задълженията си дори ако тя се самозабрави.

Но капитанът не беше свършил.

— Но все пак е рано, защо да не си измислим някое забавление. — Отдръпна стола си назад, но само да си направи място, за да вдигне краката си на масата и да ги кръстоса. След това потупа скута си. —

Ела — подсмихна се той. — Сигурен съм, че ще измислиш нещо интересно, за да ме убедиш да не те тикна в килията тази нощ.

ДВАЙСЕТА ГЛАВА

Понеже нямаше прозорци във високите стени и двете врати бяха заключени, едва като влезе през задния вход, Леонард разбра, че складът е изоставен. Поне приличната на пещера сграда не беше съвсем празна. Кафези, малки и големи, се търкаляха навсякъде, все пак само в задната част на помещението. До един бяха празни и дори изпочупени. Подът беше отрупан с боклуци, поради което прекосяването на пространството ставаше бавно.

Беше открил своята мишена, човекът, който го нае да премахне наследницата на короната преди осемнайсет години. Никога нямаше да забрави лицето на мъжа. А сега знаеше и името му. Алдо. Отне му цял ден и няколко часа през нощта, за да го намери. Всъщност мислеше, че ще му трябва много повече време. Късмет ли? Не вярваше в късмета. Алдо просто беше човек с установени навици, който посещаваше една и съща кръчма в столицата, където можеше да чуе, така да се каже, новините, които го интересуваха.

Старата кръчма, която Леонард използваше, за да си намира работа, беше изгоряла до основи и на мястото ѝ имаше магазин за сукно. Обиколи града, огледа всички кръчми, като във всяка една прекарваше достатъчно време, за да установи дали точно тази търси. Последната, в която влезе, беше най-нова, на главната улица, и много по-елегантна от останалите. Добро прикритие за онова, което се купуваше тук — смърт. Даже Леонард щеше да подмине мястото, ако не бе зърнал на една от масите свой някогашен конкурент.

Барманът беше нов, както и заведението, но по всяка вероятност вършеше същата работа покрай задълженията си, като свързваше хора, които плащаха за необичайни услуги, и онези, които ги доставяха. Реши да провери и поръчвайки си питие, каза:

— Търся работа.

— Каква?

Леонард не отговори. Някога само това бе достатъчно, за да получи няколко поръчки. Но този посредник не познаваше гласа му

или начина му да крие лицето си с гъста, фалшива брада и с качулката на пелерината. И като се имаха предвид по-преуспяващите клиенти, които посещаваха тази гостилница, Леонард знаеше, че барманът трябва да бъде предпазлив.

— Работа тук няма, освен ако не искаш да сервираш напитките — подхили се барманът.

— Така ли?

След малко добави:

— Седни някъде. Може би някой ще ти направи компания.

Леонард не разбираше от намеци. Човекът беше твърде предпазлив. Или посредникът вече не работеше. Или може би не беше попаднал, където трябва.

Отнесе питието си на най-близката до бара маса, като предполагаше, че ще му се наложи да прекара остатъка от вечерта, надявайки се да попадне и на друг, освен на стар съперник, за да се убеди, че не си губи времето. Малко по-късно се сдоби с повече, отколкото се надяваше, когато неговата мишена влезе и отиде право на бара.

Барманът го познаваше, дори се обърна към него по име:

— Алдо, какво да направя за теб днес?

— Дай ми само питие. Има ли нещо?

— Може би.

— Добре тогава. Сега нямам време, но ще се върна, преди да затвориш.

За Леонард това беше знак да напусне незабавно гостилницата. Едва имаше време да се скрие в тъмния вход на съседния магазин, преди Алдо да излезе и да забърза по улицата, след което сви по тясна, странична алея. Леонард го последва. Търсеше уединено място, за да спре Алдо, но изглежда не биваше да прибързва. Старият склад, в който мъжът влезе, му се стори подходящ за целта, като че ли беше пуст, но Леонард беше достатъчно предпазлив, за да спре веднага човека. Бързината, с която Алдо дойде, подсказваше, че скоро ще се появи и друг, за да се срещне с него. Преди Алдо да запали фенер в предната част на склада, Леонард не го виждаше. Старата сграда беше много тъмна и долавяше къде е само по шума от стъпките. Сигурно бе поставил фенера на пода, защото не видя Алдо да го носи. Това заприличваше все повече на място за тайни срещи, което този мъж

използваше редовно. Най-вече нямаше да се наложи може би да застава лице в лице с него, ако тази вечер се добереше до полезни сведения.

Имаше време да се скрие между два кафеза точно пред откритото пространство, където чакаше Алдо. Скривалището беше идеално — далеч от светлината, в най-тъмните сенки, но достатъчно близо, за да чува и да вижда всичко.

Първият мъж беше облечен с тежка пелерина и поради студа за съжаление не я свали, като се приближи до Алдо. С нахлупена качулка, както Леонард обикновено ходеше, и с гръб към кафезите, лицето му не се виждаше. Но гласът му беше достатъчно характерен, леко дрезгав и едва доловимо самоуверен, за да го разпознае, ако го чуе отново.

— Защо дойде? — попита Алдо. — Твоята работа не е свързана с наблюдението на двореца. Изненадан съм, че можеш да се измъкнеш като тази дама...

— Имам сведения, които трябва да докладвам утре — прекъсна го първият мъж. — Ще ти спестя пътуване до укреплението, ако получа и съобщението на Райнер. Той закъснява ли?

— Не, ти подрани. Тогавя вземи и това. — Алдо се разкикоти, като подаваше на новодошлия малка кесийка. — Билките, които господарят поръча.

— Бяха поръчани преди три седмици. Действат само в първия стадий. Може да е твърде късно да се използват сега.

— Не е моя вината, че търговецът от Изтока идва в столицата на няколко месеца веднъж — оплака се Алдо.

— Ти никога не си виновен, нали, Алдо?

— Да не би да намекваш нещо, а?

Вниманието им беше привлечено от друг мъж, който влезе през главния вход. Войник! Леонард остана смаян, като видя, че мъжът беше с униформа на дворцов гвардеец.

— Какво правиш тук? — попита Алдо. — Ред е на Райнер да докладва. Защо си дошъл вместо него?

— Райнер подозира, че го следят, затова не искаше да рискува. Днес направо капитанът го разпитва дали е взел някакви бижута от каретата, която му заповяда да претърси миналата седмица. Явно затворничката на капитана е обвинила Райнер в кражба.

— А откраднал ли ги е?

— Да, но не може да се докаже. На затворник ли ще повярва или на кралски страж? — изсумтя войникът.

Мъжът с качулката с характерния дрезгав глас сякаш се разтревожи от тази новина.

— Некадърници, които не могат да си вършат работата, за която им плащат! Кражбата ще привлече внимание към вас. Вие всичките идиоти ли сте?

— Ей, внимавай какво говориш — изръмжа войникът. — Не аз съм уличен в кражба. Но ще искаш да чуеш какво има да казва Райнер по този повод.

— Съмнявам се. Следят го и вече е безполезен за нас.

Войникът, ядосан от презрителното отношение на другия мъж, изтърси:

— Бижутата били донесени в страната от слугите и между дрънкулките имало бебешка гривна с надпис: „Принцеса Алана“. Или не искаш да знаеш повече?

— Фалшификат — присмя се Алдо. — Растибон не я е запазил, след като е убил принцесата преди осемнайсет години, заровил я е заедно с нея. Беше най-добрият наемен убиец по негово време, затова го избрах. Не допускаше грешки и не пазеше сувенири от своята работа. Има някакъв нов заговор, за който не знаем.

Мъжът е качулката не обърна внимание на Алдо и каза на войника:

— Ако ти е мил животът, изплюй камъчето.

Войникът отстъпи веднага и отговори примирено:

— Райнер отрече, че е откраднал, разбира се, и скри хубавичко бижутата. Рече, че капитанът не изглеждал никак заинтересуван от бижутата, което го накарало да заподозре, че не вярва на затворничката. Но Райнер не я е виждал. Аз я видях. Тя е много хубава млада жена.

— Това какво общо има с цялата работа? — попита Алдо нетърпеливо. — Капитанът може само да я котка, че да я размекне... нали разбираш какво имам предвид?

— Твоят намек ме навежда на един въпрос. Откъде знаеш, че е затворничка? — попита мъжът с качулката и дрезгавия глас.

— Беше задържана през целия ден в неговата квартира, която е свързана със затворническия блок. А Бекер не е човек, който ще се занимава с празни работи, когато е на служба.

— С други думи, нямаш точни сведения защо я е задържал в своята квартира през целия ден, така ли? Очакваш от мен да докладвам за някакви предположения, след като господарят изисква факти?

Алдо сновеше възбудено напред-назад, след което се извърна и попита:

— Разкажи ми повече за жената. На каква възраст е?

— Млада е.

— На осемнайсет ли?

— Да, някъде там.

— Негодник! — възкликна гневно Алдо. — Той не е убил принцесата! Чакал е да навърши пълнолетие и я е довел. Върви да съобщиш на господаря — заповяда на мъжа с качулката. — Ще видим какво ще пожелае да направим по въпроса.

— Държиш се по-дръзко от всеки друг — възмути се мъжът с качулката. — Той не е господарят, глупако. Той е само още един лакей като теб.

— Как смееш! — разяри се Алдо. — Отговаряш пред мен!

— Вече не.

Леонард скръцна със зъби, докато наблюдаваше как неговата мишена се строполява на пода. Във внезапно настъпилата тишина двамата мъже се загледаха в безжизненото тяло, проснато в краката им.

Войникът попита най-накрая:

— Защо го уби?

— Защото ми бе наредено. Остаря. Оглупя. Допусна повече грешки, отколкото можеха да се понесат. Като се мислеше за велик, Алдо си създаде неприятели. Стана опасен.

— Но това, дето го каза Алдо току-що, че... онази стара работа може би не е свършена, нали не възнамеряваш да го пренебрегнеш?

— Налудничави фантазии, глупави, ако онзи някогашен убиец е бил толкова добър, колкото го хвалеше Алдо.

— Наистина ли мислиш така?

— Не омаловажавам, която и да е възможност, само защото една ми струва по-очевидна от друга, нещо, с което ти и Райнер трябва да започнете да се съобразявате, ако не искате да свършите като Алдо.

Възможно е въпросната млада жена да е дошла в двореца просто да се оплаче, че бижутата ѝ са откраднати, и както предположи Алдо, капитанът да я ухажва, докато не е на служба. Има вероятност Райнер да греша за надписа на гривната. Че той знае ли да чете?

— Никога не съм го питал. Но докато преценявате всички възможности, младата жена може да стане следващата кралица.

Мъжът с качулката се изсмя безрадостно.

— Бързо учиш. Въпреки всичко може би няма да си от пасмината на Алдо.

— Ами той? — побутна крака на Алдо войникът. — Ще го заровим ли?

— Защо да си даваме този труд? Никога не съм харесвал старата сграда като място за срещи. Много е голяма и има много ниши, където да се скрие човек. Връщай се в двореца. Утре ще ти бъде съобщено новото място за срещи... и какво ще нареди нашият работодател.

Леонард не помръдна, докато не чу да се хлопва предната врата, след това се втурна навън през задния вход и заобиколи склада точно когато двамата мъже тръгнаха в различни посоки след края на уличката. Трябваше да проследи мъжа с качулката. Утре възнамеряваше на всяка цена да изпрати съобщение на Алана, за да я предупреди да се пази, и че приятели на хората, които са поръчали убийството ѝ, сега може би ще си помислят, че е жива... заради онази гривна.

Искаше му се да не беше споменавала за гривната, но сигурно ѝ се е наложило, за да убеди капитана на стражата. Ако му е поверила тайната си, той защо да не ѝ повярва? Мисълта, че я е хвърлил в затвора, беше абсурдна и все пак Леонард не пренебрегна напълно тази възможност, макар че със сигурност щеше да научи всичко. Но много по-вероятно беше капитанът да я е разпитвал внимателно и подробно, както беше редно. Предпочиташе да си мисли, че капитанът е повярвал на Алана и я пази, без да я изпуска от поглед.

ДВАЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Алана осъзна, че Кристоф Бекер е хамелеон, който притежаваше уменията да мени цвета си пред очите ѝ.

На нея съвсем не ѝ хареса твърдоглавият капитан, с когото прекара почти целия ден. Беше предубеден, а твърдеше точно обратното. Успяваше да предизвика у нея чувство на безсилие дотам, че беше готова да закрепси. Но ѝ направи добро, като ѝ предостави своята закрила, и тя очакваше, че повече няма да я плаши... поне се надяваше. И докато спазваше вежливия тон, би могла да се разбере с него.

Също така не ѝ хареса прелъстителят. Смущаваше хладнокръвието ѝ по друг начин. Не можеше дори да мисли, когато той се появяваше.

Хареса обаче очарователния мъж, когото срещна в приемната. Може би малко повече от допустимото. Но той изчезна... и вероятно никога нямаше да се върне.

Но онзи груб и брутален тип в планината изобщо не хареса. Той я обиждаше, мислеше я за неморална жена, а не дама, каквато беше. Както беше се изтегнал с крака върху масата, предлагайки ѝ да седне в скута му и да го забавлява, о, боже, вбесяваше я!

Не можа да сдържи презрението си, когато заяви:

— Ще приема, че аристократите в Ливания не са порядъчните господа, с каквито съм свикнала да общувам.

— Ако се опитваш да ме засегнеш, вироглава девойко, ще трябва да се постарая повече.

— Ти си груб простак и виждам, че имаш достатъчно разум да го съзнаваш. Харесва ти да се държиш по този възмутителен начин! Дори не се опитваш да се издигнеш над низките си чувства.

Това само го разсмя. Дори сплете ръце зад главата си. Така отпуснат, така ленив, така безумно красив! Тя затвори очи и преброи до десет.

— Моето легло ли си представяш?

— Не! — възкликна тя, отваряйки очи.

— Разочарован съм.

По тона му не личеше да е разочарован. По-скоро се забавляваше и така изглеждаше.

Алана добави високомерно:

— Достатъчно те забавлявах за един ден. Би ли ми показал някоя стая?

Той свали краката си от масата и изправи гръб.

— Вече знаеш коя е твоята стая.

Нищо не би я поразило повече. Нима щеше да се върне в килията? На практика беше затворничка...

Но след това той я изненада, като добави:

— Борис ще подреди стаята много по-удобно, ще сложи и завеса на вратата, за да си спокойна. Слава богу, намери някакви пердета, които ще закачи вместо протрити одеяла.

„Удобно, но сама пак в онази килия“ — помисли си Алана. У нея се надигна паника. Всеки можеше да повдигне завесата и да запрати кинжал през решетката, а капитанът нямаше да разбере до сутринта, когато я открият мъртва!

— Няма ли някоя обикновена стая, в която да спя?

— Може да ме убедиш да ти разреша да споделиш с мен моята спалня... Не? Тогава ти пожелавам лека нощ.

— Ами в двореца? Там положително...

— Наистина си уморена, нали, щом ти хрумва такова предложение? Спомни си колко сериозно е обвинението срещу теб.

Тя въздъхна.

— Наистина ли съм обвинена? Че съм убийца ли?

Изводът, който си направи тя, го накара да се изсмее и да поясни:

— Че си самозвана претендентка.

Как бе възможно да изрече подобно нещо след всичко, което му каза днес?

— Защо просто не ме застреляш и да приключим? — едва ли не се озъби тя.

— Още не съм получил твоите самопризнания.

Тя се изсмя горчиво. Чувството за безсилие взе да надделява у нея. Защо, за бога, изобщо я изведе от онази килия, след като още не и вярваше?

— Защо се бавиш, много си изморена? — попита той. — Не искам да ме обвинят, че съм се възползвал от твоята преумора.

— Върнах се, където е трябвало да умра. Ще съм беззащитна, не можеш да ме оставяш така точно тук. Поне ми дай един от кинжалите за през нощта. Ще ти го върна на сутринта.

— Струва ми се, че не бива да казваш нищо повече. Денят беше дълъг и не мислиш ясно или знаеш, че това никога няма да се случи по никакъв повод.

— Но...

— Поведението ти ми дава основателна причина тази нощ да си до мен. Не е необходимо да си търсиш извинение. Поканата ми още важи.

На това не си заслужаваше да отговаря.

— Ами другата ти постъпка? Заклучи всички външни врати...

— Те ще останат заклучени.

— ... тогава ми дай ключа от килията.

Той се разсмя.

— Сама ли искаш да се заклучиш вътре?

— Не, искам да заклуча теб отвън — сопна се тя.

Докато Кристоф се заливаше от смях, Алана ме можа да потисне една голяма прозявка. Нищо не бе по-красноречиво, че е на края на силите си, за да се разправя с човек като Кристоф Бекер. Той беше като от желязо. Това сигурно беше предимство за баща ѝ, но не и за нея.

Но овладя паниката, която я караше да спори с него. В действителност си мислеше, че още не я грози опасност, след като никой друг, освен Бекер не знаеше, че е тук. И Борис, зависи какво беше подслушал. И баща ѝ, ако капитанът му беше съобщил. Имал е време да посети краля, когато я остави в онази килия...

Кристоф щракна с пръсти, за да привлече вниманието ѝ. Колко невъзпитано! Щеше да му го каже, ако той не я предупреди преди това:

— Ако стана и те придружа до твоето легло, ще видиш с какво удоволствие бих те завлякъл в моето. Борис! — извика и слугата веднага се появи от кухнята, хвана халката с ключове, които капитанът му хвърли. След това Кристоф подкани Алана: — За последен път те предупреждавам: тръгвай веднага, докато все още ти разрешавам. Там ще бъдеш в безопасност дори от мен.

Тя мина като хала покрай Борис, който трябваше да се затича, за да я настигне. Не беше необходимо да разбира всичко, което капитанът току-що каза, за да долови, че заплахата му е от интимно естество.

Тича до килията. Не влезе веднага. Провери първо вратата в края на коридора дали е заключена, както ѝ каза той. Върна се и отметна завесата, за да влезе в килията. Не каза нито дума на Борис, който чакаше да заключи. Сгърчи се, като чу да превърта ключа. Леглото беше с чаршафи и завивки. Един по-малък мангал беше сложен в ъгъла и топлеше приятно помещението. Колко мило. „Уютен затвор“ — помисли си тя насмешливо.

Отпусна се на леглото, твърде изтощена, за да мисли повече по този въпрос. Не се съмняваше, че ще заспи веднага, въпреки че... Капитанът може и да не се страхуваше за живота ѝ, но тя таеше този страх дълбоко в себе си, след като някога се бяха опитали да я убият и щяха пак да опитат. А сега беше уязвима благодарение на него.

Огледа стаята за нещо, каквото и да е, което би могла да използва като оръжие. Първо се спря на стола. Но той беше много солиден и ако го разбиеше, щеше да вдигне много шум. Масата не беше солидна. Обърна я и изпробва всеки крак. Единият беше разхлабен, ритна го няколко пъти и го изтръгна. Щеше да ѝ послужи като тояга, като импровизирано оръжие. Занесе го до леглото и го мушна под одеялото.

Помоли се да не заспи толкова дълбоко, че да не чуе, ако се приближи някой неканен гост. Помоли се да не е сглупила, спазвайки благоприличието, когато му отказа да сподели неговото легло. Но като си спомни колко чудно бе усещането от неговите целувки, преди да открие колко варварски може да се държи, заключи, че и там няма да бъде изцяло в безопасност.

* * *

Фредерик коленичи между двата гроба, единият е голяма, сива надгробна плоча, другият — с малка, бяла. Снегът беше престанал да вали, но беше натрупал по земята и скоро коленете му се намокриха. Той дори не усети. Болката в гърдите му беше твърде силна. Едната беше твърде млада, а другата — твърде малка, за да умрат. Майка и дете. Съпруга и дъщеря... негови!

Авилена беше едва на двайсет, когато той я направи своя кралица и на двайсет и една, когато роди тяхното дете. Губила е кръв след раждането, когато замина от Ливания. Лекарите са знаели. Тя не им е разрешила да го уведомят. Срещата с австрийците беше много важна заради възстановяването на техния съюз. Вярвала е, че ще се възстанови до неговото завръщане. Но почина, преди той да се върне. И щеше съвсем скоро да загуби и Алана, потънал в скръб за Авилена. Но и без това я загуби, защото слушаше своите съветници, а не сърцето си.

— Страхувах се, че си дошъл тук. Разбрах по изражението ти. Сърцето ми се къса, като те гледам как страдаш.

Никол се бе приближила тихо. Тя се наведе, прегърна го и притисна страната си до неговата. Втората му жена Никол беше само на шестнайсет, когато се ожени за нея. Обеща на майка ѝ да не я докосва, докато не навърши осемнайсет. Не му беше лесно. Тя беше толкова красива, колкото първата му жена, и въпреки че бракът им бе сключен по политически причини, скоро прерасна в любов. Но дори нейната милувка не можеше да го утеши тази вечер.

— Ще те даря с друго дете, кълна се — каза тя съвсем искрено.

— Знам.

Той не се съмняваше. Дори в момента тя предполагаше, че отново е бременна, но ако беше така, той се колебаеше да го обяви публично, за да сложи край на смутовете. Това можеше да я ужаси още повече и да причини спонтанен аборт, както се бе случвало досега. Никол искаше другите ѝ бременности да се пазят в тайна, както се бе пазила в тайна бременността на Авилена, когато носеше Алана. В края на краищата тайната не предпази Алана.

Надвисналата заплаха беше кошмар за Никол. Безброй пъти ѝ казваше, че страхът ѝ е пречката да износи бебетата, страх, че нейното дете също ще бъде отвлечено или убито. Младата жена се прикриваше много умело. Само понякога плачеше в обятията му.

Сериозно обмисляше да я прати надалеч, ако пак е бременна. Само така Никол ще се успокои.

— Хайде, тук не е безопасно — каза тя. — Знаеш, че Кристоф не вярва на всичките тези мъже, които беше принуден да зачисли в отряда заради размириците.

Фредерик се изправи и прегърна жена си.

— Не бива да се тревожиш. Новите са прикрепени към старите, които се ползват с доверие.

Тя въздъхна и попита колебливо:

— Какво ти напомни тази вечер толкова силно за твоята загуба?

— Появяването на още една претендентка, която си въобразява, че този гроб е празен.

— Видя ли я?

— Страхувам се, страхувам се, че ще я убия с голи ръце за това, че се представя за мое дете, след като моята Алана лежи тук, в този гроб.

— Трябва да престанеш да се самообвиняваш. Мислиш си, че са те следили, надявайки се да те сварят неподготвен...

— Както винаги! И са ме видели с нея! Предположили са съвсем вярно коя е и са я убили, веднага щом съм заминал!

— Вината не е твоя!

— Не биваше да я посещавам толкова често.

— И как да не си я посещавал? Та тя е била твоя дъщеря.

— Трябваше да я отведа у дома! Там щеше да бъде по-добре пазена. Вместо това слушах тези стари съветници, изплашени до смърт, че с мен династията свършва. Скрий я, казваха те. Пази я, никой да не знае, че съществува. Нека моите врагове да повярват, че са успели, за да няма повече покушения над мой наследник. Но те пак я намериха. Господи, трябваше да изстребя целия им род до последния Бруслан в Европа.

— Говориш така само когато страдаш дълбоко. Има много добри майки и бащи в този многоброен род, невинни деца, немощни старци и старици, даже наши приятели. Да, някои от тях може да са толкова безсъвестни, че да искат да ни навредят. Може би дори Карстен под влиянието на другите нахални младоци, които са нетърпеливи и войнствени. Просто не знаем! Но е време да разберем. Дай разрешение на Кристоф да използва по-строги мерки. Моля те, Фредерик, този кошмар трябва да свърши!

ДВАЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Когато Алана отвори сънливо очи, светлината беше толкова ярка, че чак я заболя. Не искаше още да се събужда. Откъде, по дяволите, идваше тази светлина?

Отвори по-широко очи и веднага ги засенчи с ръка. Не сънуваше. Ослепителна светлина нахлуваше право в килията ѝ от прозореца в коридора, понеже завесата на вратата беше вдигната.

— Добро утро, милостива госпожице... Фармър.

Тя извърна глава по посока на гласа и ахна, като видя Борис, застанал ухилен до леглото ѝ. Дръпна одеялото до шията си и попита:

— Какво правиш тук?

— Донесох ви най-хубавата закуска. — Остави подноса до леглото. — Щях да донеса и маса, ако знаех, че тази е счупена.

Тя се изчерви. Масата с един липсващ крак лежеше на пода преобърнатата. Нямаше намерение да обяснява. Нямаше намерение и да се откаже от своята тояга.

— Като че ли не съм спала достатъчно. Колко е часът?

— Рано е. Капитанът ми нареди да ви намеря дрехи за днес.

Побутна една торба с крак и вдигна масата.

— Значи моите още не са изпрани?

— Още не са изпрани. А капитанът ще дойде скоро, затова може би трябва да се облечете бързо. И не забравяйте да се нахраните! — подвикна той, отнасяйки масата.

Тя забеляза, че остави вратата отворена. Забрави ли? Или Кристоф най-после е разбрал, че няма да отиде никъде, докато не се срещне с баща си. Ценното сведение от Борис, че капитанът скоро ще се появи, я разтревожи. Тя стана и изсипа дрехите от торбата.

Като ги попипа, веднага усети, че са от груб плат, но щом облече блузата, видя, че и тя е груба. Кой в днешно време носеше тоалет с толкова голямо и неприлично деколте? Долната риза от тънка материя беше още по-зле, едва покриваше зърната на гърдите ѝ! Нито една

дреха от торбата не скриваше бюста ѝ, освен някакъв дълъг шал, който сигурно се връзваше на талията. Но тя го преметна през врата си.

Закусваше, когато Кристоф се показа на вратата. Веднага стана от леглото. Той беше облечен с дълъг шинел, който носеше и снощи. Шинелът не беше от фин плат и понеже не се бе закопчал, видя, че не е и с униформа, а с вълнена риза, широки панталони, напъхани в ботуши до коленете с кант от пухкава кожа. Защо днес беше облечен толкова неофициално?

— Много живописно — отбеляза той, шарейки с очи по тялото ѝ.

Тя можеше да се закълне, че се опитва да скрие усмивката си, но всъщност трябваше да се съгласи с него; беше живописна. Полата бе крещящо жълта, блузата — бяла, а шалът — тъмночервен.

— Но това не става — добави той.

„Боже, благодаря ти“ — помисли си тя, докато той не пристъпи и не издърпа шала ѝ.

— Какво правиш?!

Сложи ръце да прикрие онова, което той току-що откри.

— Там, където отиваме, трябва да изглеждаш автентично, а не комично. — Уви няколко пъти шала около талията ѝ, след това го завърза. — Ето, така е много по-добре, но имаш нужда и от връхна дреха. Ще вземем назаем от Франц. Той е нисък като теб. Да вървим.

Тя не помръдна.

— Къде ще ходим?

— Налага се да присъствам днес на празник в планината. Това е мое служебно задължение. Моментът не е подходящ, след като и теб не бива да изпускам от поглед. Така че ще се справя с отговорностите, като те взема със себе си.

— Не мога да изляза навън с тези дрехи!

— Разбира се, че можеш. Ще те представя като моя камериерка, но на всеки мъж, щом те погледне, ще му стане ясно, че не бих държал толкова сладко парче твърде дълго вън от леглото си, затова...

Тя щеше да се задави.

— Да не си посмял да ме представяш като твоя любовница!

— Само за днес, Алана. Трябва да се смесим с простолюдието на това празненство, а не да се показваме като явни аристократи, от което гражданите ще се почувстват неудобно. Ще имаме вид на хора, които просто се забавляват като всички други.

Мисълта, че ще се позабавляват, я поблазни, макар и да не беше сигурна, че това е възможно именно с него. Въпреки всичко престана да се оплаква и тръгна към вратата на килията, когато той с жест я покани да мине пред него. Поне щеше да ѝ даде връхна дреха, която ще скрие ужасяващите дрехи.

Като разбра защо е облечен така, не се сдържа:

— И така, възнамеряваш днес да бъдеш варварин, нали?

Тонът ѝ беше саркастичен, но той само я погледна с вдигната вежда.

— Щом настояваш.

Тя остана с отворена уста, когато той я плесна по задните части. О, божичко, дано това да е само в отговор на нейната забележка, а не пример как възнамерява да се държи днес!

През нощта беше навалял сняг. Като излезе в двора на крепостта, остана почти заслепена от слънчевите отблясъци в снежната покривка. Войник от стражата доведе коня на Кристоф. Той я вдигна на седлото, след това се метна зад нея. Тя все така засланише очите си от ослепителния блясък, като потеглиха, и не забеляза момченцето, следящо я зорко, застанало до количката, където се продаваше пирог с месо, не го видя и как на бегом напусна двора веднага щом капитанът мина през портата.

ДВАЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Алана стовари вината върху пелерината на готвача за превръщането на ездата до мястото на празненството в едно от най-необикновените изживявания на гърба на кон в нейния живот. Меката, пухкава кожа, с която бе подплатена, правеше абсолютно необясними неща на нейната кожа. Всеки път щом конят я подхвърляше, косъмчетата на кожата докосваха гърдите ѝ и зърната ѝ се втвърдяваха. Същото се получаваше и от ръката на Кристоф, с която бе обгърнал талията ѝ. Той сякаш знаеше, че докосването на пухкавата кожа до нейната я възбужда, и искаше да засили усещането. Но, разбира се, едва ли знаеше. Внимаваше тя да не се изхлузва, затова притискаше гърба ѝ към гърдите си... после цикълът се повтаряше.

Беше доста сгорещена и смутена, когато пристигнаха.

Яздиха по виещ се планински път, след това право нагоре до една ливада. Пътят беше разчистен от снега от многото двуколки, карети и ездачи, които отиваха на празника. В този планински район снегът явно е бил много по-обилен, отколкото в столицата. От двете страни на пътя имаше натрупан сняг около метър и половина, както и около ливадата до селцето, където бе организиран панаирът.

Голямата палатка в центъра беше пълна с празнуващи — продавачи на храна и напитки, хора на всякаква възраст хапваха, пиеха и се смееха, много от тях седяха на дълги маси. Деца гледаха куклен театър на импровизирана сцена. При толкова много хора в палатката беше ужасно топло и Алана се разтревожи, да не би да се наложи да съблече пелерината, ако останат тук. Но Кристоф само купи за двамата по халба бира и излязоха пак навън да пообиколят панаира.

Навсякъде се провеждаха игри и състезания. Имаше мишени за стрелба с лък, с пистолети, с пушки, колове в земята, към които се подхвърляха подкови, за да се нанижат на тях, платформи за състезания по борба. Имаше състезания за ловкост, при които състезателите минаваха по определен маршрут с препятствия с халба бира на главата! Състезания за сила — надбягване в снега с човек на

гърба. Точно това, забеляза Алана, определено предизвикваше най-много смях у зяпачите. Повечето от игрите като че ли бяха организирани, за да радват главно публиката, а не състезателите, но това изглежда влизаше в забавлението.

Кристоф я беше прегърнал през талията, докато се разхождаха. Загрижена за ролята, която се съгласи да играе, тя не се дърпаше, въпреки странното напрежение, което тази близост предизвикваше у нея. Ефектът от чувствената езда още не бе изчезнал и нямаше скоро да изчезне, както предполагаше тя, докато не се отърве от гъделичкащата я кожа. Но да свали пелерината и въпрос не можеше да става, защото тоалетът, който ѝ бе даден, беше прекалено разголен. И заради своята възбуда усещаше прекалено остро мъжа до себе си.

Надигна халбата, като се надяваше, че бирата ще я успокои. Кристоф наведе глава към нея и каза:

— Не бива да пиеш. Бирата е само за да бъдем като всички.

— Обичайно ли е да се пие в толкова ранен час?

— Обикновено не. — После се подсмихна. — Но на празник е задължително.

— Тогава ще пийна повече, ако не възразяваш.

Този път отпи по-голяма глътка.

Той се разсмя.

— Няма да изглеждаш благовъзпитана, като пиеш бира, вироглава девойко. Но не ти е необходимо моето разрешение да се забавляваш.

Не, не ѝ беше необходимо. На него може и да му харесваше идеята, че е негова затворничка, но той ще получи заслужено наказание, щом тя се срещне с баща си. Отново отпи. Бирата ѝ помагаше да понесе неговия жест на собственик. Също така се чувстваше като изложена на показ. Понеже той привличаше вниманието към себе си, хората гледаха и нея. Останалите явно се чувстваха спокойни в негово присъствие, защото постоянно му се усмихваха и го поздравяваха.

— Само за да наблюдаваш ли си тук, или да говориш с някого, или не ти е разрешено да ми кажеш? — Той не отговори, затова тя прибави: — Е, щом си решил твърдо „да се смесиш с тълпата“, както спомена, няма ли да се включиш в някоя от игрите?

— Коя ти харесва?

— На мен ли? Ако ме склониш, ще избира стрелба е пистолет и ще спечеля, бъди сигурен. Но предполагам, че мъжете ще се възмутят, ако бъдат победени от нещо подобно... от жена.

— Имаш право. Хубаво е жените да се изявяват и ги бива в перченето. Най-вече в кухнята... и в спалнята.

— О, моля те — възрази тя студено. — Показа отново варварското си лице. Това е много лош навик.

— Да бъда какъвто съм! Ще се надявам, че е така, нали? Но за да спестим притесненията на мъжете, може би ще играя вместо теб. Коя игра предлагаш?

Тя се огледа веднъж, после още веднъж, но я заинтересува главно платформата за състезания по борба, където в момента двама борци, голи до кръста, се състезаваха. Да, щеше да се радва да го види точно там.

Пийна още бира, после посочи платформата.

— Ето там иди, за теб ще бъде като на шега.

— Даже прекалено лесно.

— Охо! — Тя се разсмя. — Значи варварите са и фукльовци!

Той вдигна вежда.

— Да не би да се напи само от няколко глътки бира?

— Няма как да знам, никога не съм се напивала, но ме помоли да избира, и аз избрах. А сега да те видим колко си як, капитане.

Той се подсмихна.

— Предизвикваш ме, за да не мога да откажа ли? Много добре.

Поведе я към платформата.

— Целта, доколкото разбирам, е да преметнеш извън тепиха другия мъж, и тогава ще победиш ли?

— За това става въпрос.

— Ами... късмет.

— Според теб от късмет ли имам нужда?

— Ще ти е нужен, ако се състезаваш с мен — чу се друг мъжки глас.

И двамата се обърнаха... е, Алана нямаше избор, след като Кристоф я притискаше така силно до себе си. Мъжът, който се бе приближил зад тях, беше рус, с кафяви очи, красив. Висок колкото Кристоф и горе-долу на същата възраст. Очевидно аристократите присъстваха на празника, понеже богатите одежди на мъжа бяха

достатъчно красноречиво доказателство. Той бе прегърнал през талиите две жени.

— Радвам се да те видя отново, Кристо — поздрави го насмешливо мъжът. — Но се страхувам, че тук няма да ти е интересно, ако си на лов за бунтовници. Тези хора са добри и верни на Фредерик.

— А на теб? Има много начини да бъдеш вероломен към един крал, Карстен.

Напрежението между двамата мъже нарасна, когато при тази забележка Карстен се намръщи.

— Нали не ме обвиняваш в нещо?

— Имам ли вид на човек, който е на служба? — възрази Кристоф. — Все пак съм любопитен, след като чух напоследък бляскави отзиви за теб, да видя дали наистина си станал отговорен към семейството см. Последния път, като те видях... кога беше, преди две години ли? Беше го ударил на живот и гуляи.

Сега Карстен се разсмя:

— Ти не гуляеш ли?

— Прекарах повечето от тези години в двореца. Естествено, когато не съм на служба...

Наведе се и целуна Алана по шията, за да стане ясно какво има предвид. С огромно усилие на волята тя не се изчерви и погали страната му, сякаш неговото внимание ѝ е било приятно. Но по този начин привлече също така вниманието на Карстен.

Като се загледа заинтригуван в Алана, младия благородник попита Кристоф:

— Коя е новата ти любовница?

— Нова-новеничка е, за да ти я представя, така че няма значение. Ще пазя името ѝ за себе си.

Другият отново се разсмя.

— Никога не ми прости, че ти откъгнах онова австрийско момиче, нали?

— Какво австрийско момиче?

Този път и двамата прихнаха, и напрежението премина. Карстен даже кимна пак към платформата.

— Да се поразкършим, какво ще кажеш?

Тръгнаха към платформата. Последната среща беше приключила, но победителят още стоеше на платформата и чакаше някой друг

претендент за титлата. Щом Кристоф и Карстен се съблякоха до кръста, онзи тип на бърза ръка скочи от платформата, за да им освободи терена. „Представи си, да се борят голи до кръста по това време на годината! Сигурно треперят от студ“ — помисли си Алана. Но изглежда студът не тревожеше младите мъже.

Тя се опита да отмести поглед и наистина успя. Благоприличието го изискваше! Дори извърна главата си, но очите ѝ не се подчиняваха и тя най-накрая се предаде, и престана да се насилва. Божичко, тялото на Кристоф беше великолепно. Другият благородник не беше хилав и все пак нямаше място за сравнение. Кристоф имаше сила в ръцете, в широкия гръб и развитите гърди. Краката му също бяха само мускули и по израза му Алана виждаше, че има намерение да победи, и изобщо не се съмнява в това. Но Карстен не изглеждаше обезпокоен. Може би в борбата не се изискваше само мускулна сила.

Те се дебнеха с разперени ръце, всеки направи по едно-две заблуждаващи движения. После се вкопчиха, тълпата взе да надава викове, да дюдюка, което привлече още хора да гледат. Чу да се шушука „капитана“, но също така и „Бруслан“. Нима Карстен беше от прословутите Бруслановци? И таз добра, Кристоф с потомък на стария крал ли се бореше? По служба ли беше днес тук, да открие какво е намислил Карстен Бруслан?

Настана голяма блъсканица, хората се втурнаха да гледат как двама благородници се състезават в техните игри и избутаха Алана назад. Двамата състезатели като че ли не се придържаха към правилата. Кристоф на два пъти имаше възможността да изхвърли с лекота Карстен от платформата, но както изглеждаше, двамата мъже искаха да победят в състезанието по трудния начин, доказвайки кой в действителност е по-добрият борец.

Избутаха я пак, този път по-грубо. Бирата ѝ се разплиска. Малкото, което изпи, я отпусна приятно, така че повече не ѝ се пиеше. Потърси къде да остави халбата, за да не се връща в онази прекалено топла палатка, и тръгна към един преобърнат кош.

— Да ви предскажа ли бъдещето, милостива госпожице? — попита някой зад гърба ѝ.

Извърна се, за да откаже, после ахна, като осъзна кой се е маскирал като стара вещица.

— Папи!

— Гледай състезанието, не мен.

— Как разбра, че съм тук?

— Хенри ми каза, но нямаме време за обяснения. Дойдох да те предупредя, че мъжът, който открадна твоята гривна, е шпионин и работи за същите хора, които ме наеха. Възможно е да си извадят заключение, че още си жива, затова бъди нащрек.

— Мога ли да кажа на капитана?

— Вярваш ли му?

— Аз... да, вярвам му.

— Надявах се да проследя тези хора до мястото на техните срещи, но ще оставя ти да прецениш. Трябва да тръгвам, тук не е безопасно за мен.

Тя чу как той се измъква и се отдалечава, но устоя на желанието да се обърне и да го изпрати с поглед. Изведнъж се почувства самотна. Искаше да си отиде с него! Въздъхна. Двамата с Папи не биваше да се прокрадват по този начин, за да се срещат. Вече трябваше да е с баща си, закриляна от него, а Кристоф трябваше да работи с Папи вместо срещу нея. Наистина ли му вярваше? Да, предполагаше, че му вярва. Той се бе посветил на сигурността на краля и затова не можеше повярва само на голи думи. След като знаеше за другите претендентки, дори не го обвиняваше за прекалената му подозрителност. Даже ѝ подари един празничен и забавен ден, за да изкупи вчерашния. Твърдението, че е длъжен да я наглежда, беше очевиден повод, след като можеше да я заключи в онази килия през целия ден.

Някой подръпна пелерината ѝ и като погледна, видя момиченце, което сочеше от другата страна на платформата.

— Моето куче. Моля те, помогни — каза тя.

Алана видя само група деца, които играеха в снега извън разчистения терен. И да са били с родителите си, в момента бяха сами. Всички възрастни или гледаха състезанието по борба, или се бяха отправили към платформата. Тогава тя последва момиченцето.

Съвсем скоро Алана разбра, че то не се тревожи за истинско куче, а за плюшена играчка, хвърлена на четири-пет метра от мястото, където играеха децата. Някои от момчетата бяха достатъчно големи, за да му помогнат. Детето сигурно първо тях бе помолило, но те не му бяха обърнали внимание. По някаква причина момиченцето се страхуваше да отиде само и да си вземе играчката.

Алана разбра защо, когато направи първите стъпки към играчката и нагази в сняг, дебел поне петдесет сантиметра. Децата се развикаха да се върне, че е опасно. „Нали диви животни не се крият в снега?“ — чудеше се тя. Щеше да се върне, но играчката беше само на още няколко стъпки далеч, толкова лека, че не бе потънала в снега.

Не стигна до играчката. Ледът под краката ѝ се пропука и тя потъна веднага в ледена вода, каквато не бе усещала през живота си.

ДВАЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

На Кристоф му омръзна да отстъпва на Карстен, но съумя да го подкачи за това-онова, докато се търкаляха по тепиха и всеки се мъчеше да приклещи другия.

— Чух, че организиращ надбягването с шейни. Ти ще се състезаваш ли? — попита той.

— Не, но моята шейна ще участва... и предупредих кочияша да не излиза пръв — отговори Карстен.

— На простолюдието ли ще се подмазваш?

— Това защо те изненадва? Логично е Фредерик мен да избере за негов наследник. Когато дойде това време, и двамата ще се надяваме хората да ликуват. Искам само да ме харесват заради моите лични качества. И ако питаш, не, не бързам. Фредерик е добър крал. Обичам го. Де да бях имал баща като него.

Кристоф изпъшка, когато Карстен го тръшна на тепиха. Изненада го с тази забележка и го свари неподготвен. Той знаеше, че Карстен провежда активна кампания, за да спечели благоволенieto на Фредерик и на народа, но остана озадачен, като чу, че го признава.

Отхвърли го от себе си и се изправи.

— Ами ако на краля му се роди син, всичките ти усилия ще бъдат напразни.

— Защо? Момчето ще има нужда от съветници — млади и енергични, не онези престарели глупци, които заклеймяват промените. Ще помагам на страната. Независимо коя роля ще ми прилегне най-добре, точно както и ти. Чувствата ни, когато става въпрос за Ливания, са едни и същи.

Истина ли бе, или лукав опит да спечели благоволенieto на кралската стража? Но с Карстен Бруслан човек никога не знаеше. Все пак Кристоф беше готов да приключи борбата. Погледна къде е Алана, но не я откри в тълпата.

Тъкмо щеше да грабне Карстен и да го метне от платформата, когато видя хора да тичат към езерото. Всички знаеха, че там има

езерце, и го избягваха. На следващия зимен празник там щеше да има пързалка, но сега ледът не беше достатъчно дебел. Виждаше дупката в леда, където някой беше сглупил да го пробва... или не е знаел, че езерото е там...

Скочи от платформата и се понесе с всички сили, тъй като тази мисъл го влуди от страх. Някой се опитваше да подхвърли въже към дупката, но там нямаше кой да го хване.

— Разбийте леда! — извика на скупчилите се хора, преди да мине между тях.

Направи само пет крачки и ледът започна да се пропуква. Скочи върху леда и потъна наполовина. Разшири отвора с лакти и се гмурна да търси Алана. Видя я под водата, близо до дупката, през която бе паднала. Мъчеше се да се отгласне от дъното към повърхността, но тежките ѝ дрехи я дърпаха надолу. Движенията ѝ бяха забавени, едва мърдаше краката и ръцете си. Доплува до нея и я затегли към отвора над тях. Там нямаше достатъчно място и за двамата, затова сграбчи едно издадено парче лед и го откърти. Хвана я отново точно когато взе да потъва, но този път успя да изтегли и двамата над водата. Та дишаше, но дори не се опитваше да се хване за него. Той се страхуваше ужасно колко време е била под водата.

Мъжете разтрошаваха леда към дупката, която бе направил, и видя Карстен с още трима да разчистват.

— Задръж дъха си — каза Кристоф на Алана. — Ще плуваме малко под водата, защото ледът тук е много тънък, за да ни издържи.

— Аз... не мога.

— Аз ще плувам, съвсем близо е.

Държеше момичето пред себе си, докато риташе през заледената повърхност. Оставаше им метър-два, след което той взе Алана на ръце и излезе на брега. Там ги чакаха жени с одеяла, с които ги загърнаха. Отидоха в близката селска къща и там Кристоф положи Алана върху куп одеяла до огнището. Жените се опитаха да го изгонят, докато събличаха замръзналите дрехи на Алана, но той не помръдна от стаята. Видя, че вкочаняването ѝ преминава, понеже се разтрепери въпреки затоплените одеяла, с които жените постоянно я увиваха.

Една старица, поклащайки глава към него, каза:

— Знаеш какво ѝ трябва, граф Бекер. Тя е твоя жена, погрижи се.

След като реши, че е казала каквото трябва, изведе всички жени от стаята и затвори вратата. Кристоф не се поколеба. Съблече бързо дрехите си и легна пред огнището до Алана, зави и двамата с одеялата и я обгърна с крака и ръце. Тя почти не го усети. Не преставаше да трепери неудържимо, той също се разтрепери. Трябваше още нещо да направи.

Започна да я целува нежно, първо по страните, после по шията, примеси топлия си дъх с нейния, като я притискаше все повече към себе си и я разтривани енергично. Продължи да я разтрива от глава до пет и след малко забеляза, че страните ѝ порозовяват и дишането ѝ се нормализира. Също така усилията му да се сдържа станаха мъчителни. Започна да се поти. След няколко минути и тя се обля в пот.

— Мисля, че сигурно трябва да се махнеш оттука каза тя найсетне със строг, тих глас.

Изведнъж го досмеша.

— Трябва, да, но те предупреждавам, гол съм.

— Знам — изписка тъничко тя.

Той сложи ръка на страната ѝ.

— Налагаше се, Алана. Не е срамно да ти дам от моята топлина, когато отчаяно се нуждаеш. Можеше да умреш в онова езеро. Когато те намерих, вече се бе предала.

— Не се бях предала. Само че не знаех движа ли се или не, освен това, ами, не знам да плувам, затова ми беше много трудно. Благодаря ти, че ме намери. Бях останала без дъх.

— Вината е моя, не биваше да те оставям сама.

— Не, трябваше да свършиш работата, заради която дойде. Разбирам. Между другото победи ли?

— Не, скочих от платформата да те търся.

— Така ли? Тогава трябва пак да поканиш Карстен Бруслан да се състезавате. Ти ще победиш.

ДВАЙСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Кристоф не се съмняваше, че неговата затворничка е заспала моментално след мъчителния си сблъсък със смъртта днес. Едва държеше очите си отворени, докато вечеряха. И той се опитваше да заспи, но не можеше.

Едва ли някога щеше да забрави голото ѝ тяло. Гъвкаво, атлетично, с едри гърди. Нямахме меки извивки, беше много стегната. Това тяло бе тренирано усърдно, за да стане толкова здраво. И вчера в килията сивите ѝ очи проблясваха към него, дългата ѝ черна коса се виеше до ханша, а тя беше само по бельо. Но образът, който най-често го спохождаше, бе, когато се мъчеше да седне на тясното легло в нейната килия, лицето ѝ руменееше, лъщящо от пот, косата ѝ беше влажна, сякаш току-що е правила бурна любов. И вчера този образ го държа буден цяла нощ. По дяволите...

Беше глупак, че не се възползва от повода, който тя му даде, и не я задържа при себе си. Даже и тази вечер повтори, че е в опасност, и попита многозначително:

— Ами ако крадецът е шпионин на Бруслан? Ако са открили гривната, ще научат, че съм жива.

Обвинението беше нелепо, макар че крадецът, за когото ставаше въпрос, всъщност днес беше изчезнал, преди да се върнат в двореца. Според Кристоф това бе по-скоро самопризнание за кражбата на бижутата. Като ѝ го каза, като че ли донякъде я успокои.

Какво го спря да не я вземе в своята спалня? Може би това, че на празника не я пази по-внимателно; или смъртната ѝ умора? Това бе също една от причините. Трябваше да се възползва безжалостно, но не можа, въпреки че я желаше безумно. Защо? Защото беше започнал да вярва, че е невинна ли?

Беше много интелигентна, за да не се усъмни, освен ако тя вярваше искрено в това, което му каза. В такъв случай тя беше невинна английска благородна дама, въввлечена в заговор, отговорност за който носеше изцяло нейният настойник. А дали и той не бе невинен, и по

някакъв начин заставен да ѝ разкаже тази небивалица? Това беше много по-правдоподобно, отколкото преобразяването на един убиец от детска усмивка. Но само нейният настойник можеше да каже истината и Алана щеше да бъде примамката, за да го залови. Този човек, ако се тревожеше какво се е случило с нея, след като е влязла в двореца, щеше да я потърси. Затова невинна или виновна, не можеше да я освободи.

Най-после задряма, но се събуди от женски писък, след което настъпи пълна тишина. Скочи от леглото и се спусна към килията на Алана да провери. Пресрещна я в склада. Борис и Франц, които спяха там, също бяха станали и се опитваха да ѝ помогнат, но тя не се спря, докато не видя Кристоф.

— Така ли ме пазиш! — нахвърли се тя върху него с пронизителен, почти истеричен тон.

Той едва обърна внимание на въпроса ѝ, понеже забеляза опръскания ѝ с кръв бял халат. Изтича до нея.

— Защо кървиш?

— Аз не кървя.

Той пое дъх.

— Какво се случи?

— Един от твоите хора се опита да ме убие!

— От моите хора ли?

— Може и да е откраднал униформата — допусна тя.

— Пазете я — заръча на слугите си, преди да отиде в килията.

Там видя сопата на земята — окървавена и следи от кръв, които водеха право към оръжейния склад.

Вратата беше широко отворена, както и тази към двора. Следата свършваше там, но по навалелия сняг се виждаха стъпки. Човекът не беше стигнал далеч; тичаше приведен с ръка върху главата и се мъчеше да стигне до огражденията, за да се прехвърли през крепостната стена.

Кристоф не извика стражите, искаше сам да го пипне. Хвана го на върха на стълбите, обърна го и го удари с юмрук в лицето. Съвсем непрофесионално, но не сдържа гнева си заради онова, което се бе опитал да направи с Алана. И все пак го удари прекалено силно. Чу се изпукване, мъжът падна по гръб на каменната настилка и повече не помръдна. Кристоф го позна. Райнер — мъжът, когото Алана обвини,

явно се беше промъкнал в двора през нощта, или изобщо не беше излизал и се беше крил някъде.

Или пък някой му беше помогнал, което беше още по-тревожно.

Кристоф взе да ругае ожесточено. Двама от патрулите в този район на крепостта вече тичаха към него.

— Предател — каза им. — Хвърлете го в затвора. Първо го претърсете, сигурно ще намерите шперц. Оставете на пост пред килията му не по-малко от четирима стражи. Ако на сутринта не е там, за да го разпитам, жална ви майка.

Върна се право в склада. Франц кършеше ръце. Борис успокояваше Алана. Явно без успех, защото страхът още личеше на лицето ѝ.

Не можеше да я обвинява за истерията и гнева.

— Хванах го — увери я той спокойно. — Ще го разпитам, щом дойде в съзнание.

— Крадецът ли?

— Да.

— Знаех си, че има вероятност да ме нападнат — трепереше тя. — Но не ми се вярваше, че наистина ще се случи и ще се наложи да се боря за живота си.

Беше склонен да мисли, че тя всеки момент ще рухне, и се приближи до нея с намерението да я изведе оттук веднага. Но тя ахна, когато го погледна, и реакцията ѝ го спря. Наистина ли чак сега забеляза, че е без дрехи?

Обръщайки му гръб, превзето рече:

— Как се осмеляваш да се появяваш в този вид?

Той беше прекалено ядосан главно на себе си, че не обърна по-сериозно внимание на нейните опасения, за да се чуди как ѝ хрумва да се държи толкова абсурдно. Току-що е била нападната, докато той бе отговорен за нейната безопасност. Също така доказа, че е способна да се защитава.

— Нима предпочиташ да се бях бавил, за да се облека, вместо да дойда веднага на помощ, щом чух писъка ти?

Не дочака отговор. Хвана я за ръка и я поведе.

Борис се опита да го загърне с одеяло, но той го отхвърли. Голотата беше най-малката му грижа.

Заведе Алана в своята спалня, за да не бъдат обезпокоявани. Сдържаше гнева си или поне се опитваше.

Щом затвори вратата, я попита:

— Разкажи ми, какво се случи.

— Един от твоите хора се опита да ме убие. Изкрещях веднага щом го отблъснах.

Тя като че ли се бе успокоила, но не се обръщаше към него.

— Как се опита? И ме гледай, като говориш.

— Не и докато не се облечеш.

Той въздъхна, но взе панталон и го обу.

— Също и риза — добави тя.

Погледна я, но тя стоеше все така с гръб към него. Беше ли го зърнала тайничко или само предполагаше?

Плесна се по гърдите.

— Това е нищо.

Тя му хвърли поглед през рамо, но веднага се извърна.

— Не съм съгласна. Голите гърди на всеки друг мъж може да са нищо, но твоите смущават прекалено много.

Той впи поглед в гърба ѝ. Compliment ли получи наред цялата бъркотия? Или просто тя се опитваше да го разсее, защото усещаше колко е вбесен, макар че се стараяше да го скрие от нея. Облече ризата. Даже я напъха в панталона си.

— А сега се обърни и ми разкажи точно какво се случи от самото начало.

Тя се обърна бавно. Погледът му веднага бе привлечен от пръските кръв отпред на халата, така ярко отпечатани — червено върху бяло. Ако някой от неговата стража бе направил това...

— Един момент — каза той.

Извади от гардероба друг халат. Тя веднага съблече окървавения и той ѝ помогна да облече чист, като извади дългата ѝ черна коса. Кръвта не беше се просмукала до нощницата. Той застана пред нея, загърна я плътно с халата и завърза здраво колана.

Преди да се отдръпне, сложи ръка на страната ѝ.

— По-добре ли си? Кълна се, че повече няма да се случи нещо подобно... ще трябва да минат през мен.

— Благодаря.

— А сега ще ми разкажеш ли какво се случи? — попита нежно той.

Тя кимна.

— Бях заспала. Събудих се в момента, когато някой издърпа възглавницата изпод главата ми, но бях още много замаяна и не разбрах, че съм в опасност... докато той не се хвърли върху мен и не ми изкара дъха. След това натисна възглавницата върху лицето ми. Мъчех се да достигна неговото, но той се извиваше назад и не успявах. Такава паника ме обзе, че не зная как си спомних за тоягата, която бях пхнала до себе си, преди да заспя.

— Значи е била твоя?

— Да, откъртих единия крак на масата. Замахнах, накъдето предполагам, че е главата му. Надявах се да го ударя, но той сигурно се е извърнал, като е видял, защото уцелих с все сила лицето му. Ударът сигурно е бил силен, защото успях да го отхвърля от себе си.

Тя помълча.

— Бил е върху теб ли? Сигурна ли си, че не е имал друго желание?

— И междувременно да ме убие ли? Та той ме душеше! Там, откъдето идвам, това е убийство.

— Или начин да заглуши виковете ти. Не за първи път войник на стража се е възползвал от жена затворничка.

— И ти го разрешаваш? — попита тя смаяно.

— Разбира се, че не го разрешавам — сръза я той. — Всеки войник, заловен в подобно действие, се бичува публично почти до смърт и се изгонва от двореца.

Тя го гледаше с широко отворени очи.

— И това ли е всичко?

— Такъв позор опропастява човек за цял живот. Наказваме с живот за живот. Ако не е отнет живот...

— Схванах! Много ми се ще да бях убила негодника... ако такава е било намерението му. Поне му счупих носа. Сега се чувствам много по-добре. Благодаря ти. Но за разлика от теб имам едно наум, че искаше да ме убие.

— Аз също не отхвърлям такава възможност.

— Много добре, защото ако не се досещаш, си подслонил изменник на короната. Затова ли си толкова вбесен?

— Вбесен съм, защото някой се е опитал да те нарани.

— Кога ще повярваш, че съм онази, за която се представям, и че някакви хора, може би същите, които са замислили смъртта ми преди осемнайсет години, искат да ми навредят сега? Аз... аз съм изплашена.

Той повдигна брадичката ѝ.

— Ще разплета докрай тази история. Всъщност веднага ще отида да проверя дали този негодник е дошъл в съзнание. — Кристоф обу ботушите си, облече жакета си и ѝ каза на излизане: — Заклучи вратата след мен.

Стори му се, че чу:

— С удоволствие.

Нямаше значение. Тя не можеше да го задържи навън, след като ключът беше в джоба му. Но предполагаше, че тя ще заспи, преди да се върне. Дори неговите хора да бяха успели да свестят този крадец, щеше да мине време, докато изтръгне самопризнания от него. Необходимо му бе да отприщи гнева у себе си.

ДВАЙСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Алана ту се унасяше, ту се пробуждаше сепнато. Два пъти я стряскаха кошмари. Сънува, че се дави, че се задушаваше. Тези две случки днес бяха толкова подобни, че не се изненада, като се преплетоха в сънищата ѝ. Но след това си спомни, че Кристоф спаси живота ѝ днес; също така си спомни, че залови мъжа, който я нападна. Чувстваше се абсолютно защитена, когато беше с него, и като знаеше, че е до нея, се успокояваше и заспиваше пак.

Широкото легло беше толкова удобно. Вече дори не усещаше стегнатия халат, като се сви под завивките. Навярно го бе съблякла, когато ѝ беше станало много горещо. Но в момента с Кристоф до себе си ѝ беше приятно топло, точно както днес до огнището в селската къща, когато неговата топлина сложи край на онзи кошмар и меките оранжеви отблясъци на огъня изпълваха стаята.

Не беше чудно, че ѝ се искаше да изпита отново целувките, в които я посвети Кристоф, но се изненада, че си спомняше неговото докосване толкова реално. След това разбра. Сигурно се бе разплакала и го беше събудила. И това бе неговият начин да я успокои, и да прогони страховете ѝ, за да заспи отново. Каdifената мекота на неговите устни, милувката на езика му, ускореният ѝ пулс, даже бурното сърцебиене... не, това не беше точно успокоение!

Мирисът на сняг от косата му изпълни ноздрите ѝ, когато устните му се плъзнаха към шията ѝ. От рамото до пръстите изпита боджежи. Усещането беше както преди и може би малко по-силно.

Ръцете му бяха върху гърдите ѝ. Устните му ли бяха върху гърдите ѝ? Беше прекрасно и изтръгна стенание от нея, изпълвайки с трепет цялото ѝ същество. И тази интимна милувка... нищо до този момент не беше така вълнуващо. Вдъхна дълбоко, после още веднъж и пак, и задържа дъха си напрегнато. У нея се надигаше нещо и беше толкова чудно, толкова поразително хубаво, че дори дъхът ѝ сякаш бе в плен и очакваше да бъде освободен. После тя издиша и потъна в най-

еротичното удоволствие на света. То я заля, прииждащо на вълни, и тя изстена така високо, че сама се сепна.

Пръстите на краката ѝ се сгърчваха, устните ѝ се усмихваха и все така усещаше онзи пулс да тупти между бедрата ѝ. Но беше изцедена докрай, уморена до смърт, за да се учуди какво става. Утре ще...

Но изведнъж топлата завивка ѝ натежа. Разпери крака, за да я отметне. Нещо твърдо се хлъзна през пулсиращата ѝ плът и тя трепна.

— Отвори очи, Алана. Разтопяваше се в ръцете ми. Сега нека да бъдем заедно. Искам да ти доставя огромно удоволствие и искам да видиш какво огромно удоволствие ще ми достави това на мен... да правя любов с теб.

Тя отвори очи и видя надвесено над себе си красивото лице на Кристоф. Грейнали сини очи. Усмивка на устните му, достатъчно топла да разтопи лед.

— Сега е много по-добре — прошепна той. — Започнах да си мисля, че си заспала отново.

Едва не се разсмя. Да заспи, докато се случваше всичко това? Но тя все още се наслаждаваше на радващия сетивата унес, в който плуваше. Даже тежестта му беше желана промяна, която го доближи до нея и тя можеше да го пипне.

Предаде се на желанието да го докосва, да погали голите му рамене, после силните му ръце, на които се подпираше, за да не премазва гърдите ѝ. Той беше гол. Нали се възмути от неговата голота? Какво ли си е въобразявала? Златистото му тяло беше така великолепно, че възбуждаше сетивата ѝ. С изпъкващи форми внушаваше усещане за сила, беше варварски мъжествен и все пак красив. Почуди се дали може да го опише на Хенри, за да изработи той подобна фигура от дърво. Щеше много да се радва.

Той я наблюдаваше съсредоточено. Изглеждаше очарован от начина, по който го изучаваше с върха на пръстите. Тя не се смути. Не се почувства ни най-малко засрамена.

Всъщност му се усмихваше и го дразнеше:

— Какъв хубав сън!

Той се подсмихна.

— Де да бяха толкова еротични и моите сънища. — После добави: — В действителност обикновено са. Нека да не се събуждаме от този, какво ще кажеш?

Зацелува я веднага и тя предположи, че в действителност не иска мнението ѝ. Но се съгласи с него, като отвърна на целувките му. Все пак да се целува с него така всеотдайно и пламенно, от цялата си душа, може би не беше добра идея. Унесът изчезна мигновено. Мигновено ги облада страст и тя не извираше само от него. Като че ли не ѝ бе достатъчно, но трябваше да опита да получи още повече!

От тях сякаш се издигаше пара. Гърбът му беше така хлъзгав, че не можеше да се вкопчи в него, което я накара да го прегърне през тила. И между краката ѝ бе хлъзгаво. Онова твърдо нещо се плъзна през пулсиращите ѝ слабини с лекота — напред и назад, възбуждайки я енергично. Надигна се отново същото поразително напрежение, което ставаше все по-силни и по-силно. Но сега знаеше накъде води. Знаеше...

— Сигурна ли си, Алана?

Ако кажеше само още една дума, щеше да изкрещи. Приличаше на паника, на крайна необходимост от онова, което изпитваше. Привлече устните му до своите и в този миг изохка. Това болка ли беше? Премина за миг и не беше сигурна. Но бе изпълнена е жар, цялото ѝ същество бе жарко и... и...

— О, боже!

Възбудата, която се бе надигала постепенно, достигна отново връхната си точка, но сега беше по-различно! Удоволствието беше много по-голямо с онази жар у нея, която го удължаваше безумно. И такова огромно изобилие от нежност преливаше у нея към мъжа, който ѝ поднесе този дар. Разкош, който допусна за кратко време това чувство. Тя всъщност искаше то да можеше да остане...

Но жарта не угасна. Даже след като той сподели с нея този прекрасен дар, тя го прегръщаше силно. Но той не забравяше колко е тежък. След нежна целувка по шията и страната ѝ се претърколи встрани. Но не я пренебрегна. Привлече я до себе си, даже придърпа крака ѝ, прегърна я, без каквото и намерение да я пусне. Приглади нежно косата ѝ назад. Тя въздъхна дълбоко — удовлетворена, с чувство на лекота и блажено успокоена, Алана се сгуши до него.

— Беше прекрасно — каза сънливо, точно преди да потъне в сладкия унес.

ДВАЙСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

„Какъв невероятен ден беше вчерашният“ — мислеше си Алана. Наистина ли всичко се случи само за един ден, дори... При тази мисъл потрепери.

Нямаше представа колко е часът. Спалнята на Кристоф нямаше прозорци, за да се види ден ли е или нощ, само една лампа гореше на полицата над камината. Но се чувстваше по-спокойна, отпочинала, и се събуди напълно, щом осъзна, че главата ѝ не е на възглавница, нито пък одеялото ѝ топлеше гърба. Той се бе прилепил до нея! Камината беше угаснала по някое време, но и не бе необходима. Той беше като фурна.

— Как се чувстваш тази сутрин?

Как разбра, че е будна и ще го чуе? Тя не помръдваше, дишаше леко и не искаше да го разбужда, преди да сложи в ред мислите си.

— Снощи направих всичко по силите си да те успокоя, след като онзи кошмар те събуди — продължи той замислено. — Радвам се, че го пожела. Нуждата да бъдеш близо до друго човешко същество е естествена след мъчителни преживявания.

Тя се понечи да стане, но той я прегърна още по-здраво и гласът му стана по-сериозен:

— Не беше сън, Алана.

— Знам, че не беше. Само се пошегувах снощи. Но не биваше да се случва.

— Все пак не може да се заличи. Удоволствие като това ще се помни завинаги, както хубавите спомени.

Тя изпъшка.

— Моля те, може ли да не го обсъждаме?

В същата секунда Кристоф я обърна по гръб. Подпря се на лакът и се загледа в нея. Само за да види как пламтят страните ѝ ли? Не, усмихваше ѝ се, една зашеметяваща усмивка, която спря дъха ѝ в очакване, докато той се навеждаше бавно към нея за целувка.

Но той само докосна върха на носа ѝ, захили се и каза:

— Добро утро, или може би е вече следобед.

Тя издиша. Би трябвало да се разбеснее, при това главно заради снощи. Той се държа като варварин и се забавлява с онова, което му бе поднесено. Но тайничко в себе си знаеше, че не е така. Той се държа с нея много нежно. Потрепна, като си спомни, почувства се неловко, съзнавайки колко започва да го харесва.

— Наистина ли е следобед?

Той сви рамене.

— Сигурно. Аз хапнах преди известно време. Вече си мислех, че никога няма да се събудиш, но предполагам, че имаше нужда от повече сън.

Това беше омаловажаване. Но... един момент, той вече е ставал. И после е легнал пак до нея, докато тя е спяла? Надяваше се, че това не означава да продължат оттам, където свършиха снощи. Тя се надигна, но той я задържа отново, прегръщайки я през талията.

Но този път каза:

— Наистина ли искаш да те пусна да станеш, както си гола? Предполагам, че ще вземеш чаршафа, но в такъв случай аз ще остана гол. Кое от двете предпочиташ?

Тя изпъшка.

— Бих предпочела да се скрия под тези завивки, а ти да излезеш от стаята. Може ли да се уреди?

Той се разсмя.

— Не.

— Защото аз съм твоето служебно задължение ли?

— Изключително радостен съм да кажа — да.

О, боже, нима беше в леглото на този мъж, покоряващ с чара си? Неговата момчешка усмивка замъгляваше разума ѝ. И ръката, с която я задържаше, не стоеше мирно. Докосваше леко голото ѝ рамо. Толкова леко, че тя можеше и да не забележи. Толкова леко, че той можеше и да не го съзнава. Не биваше да разчита на това.

С отчаяно желание да му отвлече вниманието попита:

— Наистина ли един от твоите хора се опита да ме убие снощи?

Той кимна.

— Беше крадецът, който те е ограбил, Алана.

Тя пое дъх. От начина, по който го каза, беше ясно, че според него е разрешил въпроса.

— Само това ли? Смяташ ли, че от крадец ще стане убиец, за да прикрие кражбата? Нека да позная, тук бесите крадците, а убийците само прибирате в затвора.

След саркастичната и обидна забележка не се изненада, че той стана от леглото. И беше гол!

Закри очите си с длани, преди да продължи:

— А той изобщо знаеше ли, че аз го обвиних? Ти ли му каза, че съм в твоя затвор?

— Разбира се, че не, но е могъл лесно да си извади заключение. Видели са те, като те отвеждаха в моята квартира. Може да е предположил, че ще бъдеш задържана, докато се изясни случаят.

Наскърби се, че той все така пренебрегва най-важната заплаха срещу нея, и добави:

— В това ли наистина вярваш?

Той седна ненадейно до нея и дръпна ръцете ѝ от очите. Тя не отвори очи и попита:

— Обу ли си панталон?

— Да — отговори спокойно. — Сега ме слушай внимателно. Склонен съм да вярвам, че може би работата е по-сложна, но досега човекът твърди, че само се е опитвал да те сплаши, за да оттеглиш обвиненията си.

— И ти му повярва?

— Не. Но помисли, крадец се опитва да прикрие своето престъпление, като се отърве от онзи, който го обвинява, или както предположи ти, някой е заповядал на този мъж да те убие, след като никой, освен краля и аз не знае защо си тук. Кое според теб е най-вероятно?

— Значи си казал на краля?

— Разбира се.

Тя се натъжи. Баща ѝ нямаше ли да си направи труда да дойде и да я погледне?

Преди Кристоф да почувства колко е разочарована, Алана попита:

— Сигурен ли си, че кралят не е казал на никого? На някого от семейството? На близки приятели или на съветниците? Беше ли сам, когато говори с него?

Погали страната ѝ с opakото на дланта си.

— Защо не отваряш очи?

Защото не бе облякъл и риза! Можеше ли да го гледа само в очите? Постара се. О, и таз добра, той се усмихваше! Мъжът четеше мислите ѝ!

— В отговор на въпроса ти — не, не и да, говорих насаме с него.

— И той отхвърли ли моето твърдение с лека ръка, точно както и ти? Защо?!

— Вече ти обясних...

— Заради моите оръжия ли? — изрече ядно тя. — Това потвърждава моето твърдение, не твоето.

— Ти не си убийца.

— Благодаря ти много, но започвам да се съмнявам.

Той се разсмя.

— Искаш да ме ядосаш с твоя сарказъм, но днес няма да успееш. Не те ли предупредих колко съм мил след...

— Да не си посмял да кажеш още една дума!

Кристоф се престори, че ще щипне носа ѝ, но тя го скри и тогава той се засмя и стана.

— Ще се съглася... засега, ако и ти се съгласиш да не обсъждаме крадеца, преди да приключа с разпита.

Той не се поинтересува от отговора ѝ. Взе от гардероба дрехи, за да се дооблече. Тя би следвало да извърне поглед, но той беше с гръб към нея и тя не можеше да устои да не го гледа. Тези униформени панталони бяха твърде впити. На слабата светлина изглеждаха едва ли не като втора кожа, подчертавайки колко стегнати и идеално оформени са задните му части. Плъзна бавно поглед към талията и широките рамене, които изведнъж изчезнаха под ленената риза. Тя въздъхна.

Той едва ли я бе чул, но най-после хвърли поглед към нея, за да получи отговор за сключване на споразумение да не прави повече намеци за тяхната любовна нощ.

— Съгласна съм.

— Много добре. — Той взе ботушите си и ги донесе до леглото, за да седне и да ги обуе. Веднага се върна на темата, като прибави: — Макар и да предпочитам да останеш гола в леглото ми, ще ти кажа, че пътническите ти сандъци са в другата стая. Може да ги внесат тук веднага.

— Как...

— Вчера, докато бяхме на празника, изпратих хора да проверят странноприемниците в града. Предположих, че в някоя от тях ще намерят твоя багаж.

Тя присви очи.

— Търсил си моите куфари, за да ги преровиш ли?

— Разбира се! Очаквах да открия още две или три оръжия.

Шегата му я накара да замълчи, а той беше готов да избухне в смях. Да го дразни? Него?

Той даже прибави:

— Знам, много мило от моя страна да си помисля, че може би ще се радваш да смениш дрехите си... особено след като аз се радвам, че носиш моите.

— Оръжия не си намерил — избъбри тя.

— Не... не намерих и твоя настойник Папи.

Тя вдигна вежда.

— Наистина ли си въобразяваше, че ще го откриеш?

— Надявах се.

— Казах ти, той не знае кой го е наел да ме убие засега. Защо не го оставиш на мира да прави, какво то знае най-добре — да ме пази.

— Защото той знае факти, които ти не знаеш.

Какво означаваше това? Но Кристоф вече излизаше и тя изпадна в паника, че отново ще я остави сама и беззащитна.

— Един момент. Трябва ми друго оръ...

Дори не успя да завърши изречението, така бързо се извърна той. Но не изглеждаше ядосан, когато каза:

— Аз съм твоето оръжие. Повече няма да те изпускам от очи. — И се подсмихна, поглеждайки леглото. — Моите служебни задължения досега никога не са били толкова приятни.

ДВАЙСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Добре че като скочи от леглото, намери халата, който Кристоф беше захвърлил снощи. Едва го облече и завърза колана, преди той и Борис да се върнат и да внесат един от тежките ѝ пътнически сандъци. Излязоха, за да донесат другите два. Тя стоеше като статуя, фактът, че прибираха дрехите ѝ в неговата спалня, показваше, че отсега нататък тя ще спи тук... и защо Кристоф реши изведнъж, че служебните му задължения са толкова приятни.

Но случилото се снощи повече нямаше да се повтори. Той каза, че е имала нужда от успокоение, даже го нарече „естествен порив“ след събитията, които я сполетяха. Допускаше, че може би има право. Но преживя травмата, духът ѝ укрепна и нямаше повече да се поддаде на нещо толкова неуместно. Да делят една стая ще бъде... трудно... но не е задължително да споделят и леглото. Той можеше да нареди да внесат походно легло или да спи на малкия диван в ъгъла, пък и тя можеше да спи там.

Щом и последният сандък бе поставен до стената, Кристоф направи знак на Борис да излезе и започна да ги отваря. Ключалките бяха счупени, което показваше, че вече ги е претърсил.

— Облечи се — каза ѝ. — Имаш посетител.

Очите ѝ грейнаха.

— Моят...

— Не. Едно дете. Дойде рано тази сутрин и попита за теб. Войниците на караул му казали да дойде по-късно. Не биха ме обезпокоили за нещо, което са преценили като маловажно.

— Бих искала твоите войници да не взимат решения вместо мен. Трябваше да ме събудите.

— Ти си в моята квартира. Решението е било правилно, аз решавам, не ти. Всеки трябва да се допита до мен, за да се срещне с теб.

Тя се изчерви, като си спомни. Всички ли знаеха къде прекарва нощите си?

— Но нямаше да те събудя дори да ми бяха съобщили по-рано — прибави той. — Имаше нужда от сън.

— Хенри върна ли се?

Той вдигна вежда.

— Момчето, с което пътувахте ли? Каза, че е сирак. Това момче твърди, че майка му ще го набие, ако не се върне вкъщи с парите, които са му обещали, за да ти предаде съобщение. Кое е истина? Хлапак от града или твоят сирак?

— Нямам представа — предположи тя, после се разсмя. — Че кой друг, освен Хенри. Сигурно е решил, че с тази измишльотина ще се срещне по-бързо с мен. Но защо не излезеш, за да се облека и тогава ще разберем какъв е случаят.

Той излезе и затвори вратата. Тя се облече бързо. Сложи си бледолилава дневна рокля с висока яка, която изглеждаше тъмновиолетова на мъждивата светлина от лампата, която Кристоф навярно бе запалил отново на сутринта. Сигурно беше Хенри, въпреки измислицата, но защо идваше толкова наскоро? Вчера говори с Папи, макар и за кратко. Дали не беше открил нещо друго?

Щом влезе в гостната, Хенри се хвърли в прегръдките ѝ. Дотук с преструвките, че е ливанински градски хлапак, който не я познава. Тя го прегърна, но забеляза, че Кристоф ги наблюдава заинтригуван.

— Уплаших се до смърт, като ми рекоха, че няма да ме заведат при теб — каза ѝ Хенри.

— Ш-шт, тихо, просто си дошъл много рано. Както виждаш, добре съм. Пази ме началникът на дворцовата стража. Нищо не може да ми се случи, докато той се грижи за мен.

Говореше на английски, за да я разбира добре Хенри, а пък капитанът изобщо да не знае за какво си говорят.

Хенри се отдръпна, за да погледне Кристоф.

— Този ли?

— Да, той. Защо дойде?

— Мога ли да говоря спокойно? — пошушна ѝ той.

— Да, той няма да разбере.

Детето кимна и повтори каквото му бе казано.

— Тук има двама шпиони — крадецът и още един от стражата. И двамата ще се опитат да те нападнат. Той иска да му кажеш. — Хенри

кимна към Кристоф. — Рече, че все ще те дебне опасност, докато не се разправи с тях.

Тя пребледня, въпреки че се бе досетила след покушението снощи. Но реакцията ѝ беше прекалено очебийна, за да не забележи Кристоф.

— Какво те разтревожи? — попита той.

Тя отговори, без да се поколебае. Това сведение доказваше нейното твърдение и вече имаше разрешението на Папи да каже как го е получила.

— Вчера ти казах някои неща. Научих ги от Папи вчера на празника.

— Бил е там? — изненада се Кристоф.

— За няколко минути. Каза, че крадецът и другият тип работят за същите хора, които го били наели преди осемнайсет години. Ще ги проследи, за да научи повече, но в момента предполага, че е по-важно ти да бъдеш осведомен. Знаят за гривната, което означава, че знаят и че не съм убита преди осемнайсет години, както са вярвали досега... и ще търсят начин да поправят този пропуск.

Той въздъхна.

— А това известие не е ли само за да докаже твоята измислица?

И на двамата им мина една и съща мисъл по различен повод. Господи, той можеше да вбеси човек. Беше обещал, че ще се отнесе без предубеждение, а дори не направи жалък опит. Защо? Какво знаеше той, а тя не, заради което приемаше всяка нейна дума така?

Хенри поглеждаше ту единия, ту другия, после попита:

— Той не ти ли хваща вяра, че си тук да спреш войната?

— Не още — отговори тя. — Но не казвай на Папи, ако го видиш. Не искам да се тревожи за мен. И без това е много разтревожен.

Хенри кимна.

— Тръгвам си.

Тя го привлече за още една силна прегръдка, преди да го побутне към вратата. Но щом излезе, Кристоф веднага го последва. Тя пребледня, изплашена, че ще го арестува, за да разбере какво известие е донесъл. Знаеше колко безогледен и страшен е, когато си е наумил да изтръгне сведения. Тя се хвърли пред него.

— Недей! Моля те!

Той сведе поглед към нея. Вдигна ръка да погали страната ѝ, но вместо това я отмести от пътя си.

— Такава ми е работата, Алана.

— Мразя теб, мразя и твоята работа!

И това не го спря. Отвори вратата и направи знак на застаналия най-близо страж.

— Проследи момчето в града. Внимавай да не те забележи. Искам да арестуваш всеки мъж, с когото говори.

Това бе по-лошо, отколкото предполагаше. Опита се да мине покрай Кристоф, за да предупреди Хенри, преди да се е отдалечил много, но една ръка обгърна талията ѝ, краката ѝ увиснаха във въздуха и вратата се захлопна.

— Той ще усети, че го следят, и ще им се изплъзне — каза тя по-скоро за да убеди себе си, отколкото Кристоф.

— Мога да наредя да затворят портите на крепостта, преди да стигне дотам. Да го хвърля в затвора ли предпочиташ?

Тя се разрида. Кристоф я взе на ръце и влезе в гостната, но не я пусна. Седна на дивана, като я държеше в обятията си. Тя плачеше и го удряше по раменете, докато юмруците не я заболяха.

Мина доста време. Изплака сълзите си. Дишането ѝ се нормализира. Юмрукът я болеше. Сърцето я болеше. Ако затвореше това мило дете в някоя от онези студени килии, тя ще... ще...

Кристоф ѝ заговори нежно, за да я успокои:

— Бях дете, когато инфантата изчезна от детската стая. Но знам кои бяха заподозрените по онова време фамилията Бруслан, роднините на крал Ернст, разбира се. Въпреки че бе много скоро след гражданската война, която ги свали от трона, те се домогваха отново до короната. Имаха най-голяма изгода потомствената линия на Стиндал да пресекне, което щеше да бъде за тях от най-голяма изгода.

Тя не разбираше защо той изведнъж споделяше с нея информация, която би искала да чуе по-рано.

— А подозренията срещу тях бяха ли свалени?

— Не. Те са били и още са най-яроствните врагове на краля. Не се подлъгвай от чара на Карстен. Той е безмилостен в желанието си да стане крал.

— Но тогава е бил дете — отбеляза тя.

— Да, но по-голямата част от неговия род са на мнение, че той е трябвало да бъде следващият крал след смъртта на дядо му. Има и други благородни фамилии, изпаднали в немилост. Много от тях са загубили земите и титлите си по време на гражданската война. Трябвало е да бъдат осъдени на изгнание, но бащата на Фредерик, съвсем наскоро коронясан, е вярвал, че ще изкупят греховете си. Някои са ги изкупили, но други и до днес негодуват и твърдят, че само са изпълнили своя дълг към стария крал Ернст.

— И биха искали родът Бруслан да поеме отново властта, понеже ще им върне титлите и земите — досети се тя.

— Да, затова не бива да се пренебрегват. Но тогава са обърнали света наопаки. Даже най-известните убийци са били издирвани най-педантично. Някои са били заловени и разпитвани, но станало ясно, че не са замесени в похищението. Все пак разкрили, че един мъж, който живеел в града, изчезнал същата нощ. Това навело на мисълта някои от кралските съветници, че отвличането на принцесата не е в резултат на престъпен, политически заговор, а дело на крадец, който се е възползвал от факта, че кралската стража е била в намален състав заради отсъствието на краля от двореца.

Доколкото схващаше, той говореше за истинската самоличност на Папи. Леонард Кастнер бе изчезнал през онази нощ. Ако приписваха вината на „крадец“ по онова време, и като се вземат предвид всички възможности, беше логично да се стигне до заключението, че може да е бил той.

— Тази ли е причината никой да не знае кой се е опитал да ме убие? Твърде многото заподозрени ли?

— Били са изпратени шпиони сред самите Бруслановци, в най-тесния им кръг, но малкото, които не са били заловени и убити, са се върнали без доказателства. Макар и Бруслановци да гледали с насмешка на скръбта на Фредерик, ако са поръчали похищението, били много предпазливи и по никакъв начин не се издали. Дори не се разбрало кой е застанал начело на тази фамилия след смъртта на крал Ернст. Родът Бруслан е многоброен. Ернст е имал две дъщери, трима братя, двама чичовци и всички те имат деца, които също имат деца. И съпругата му Оберта още е жива.

На Алана ѝ се искаше да разбере дали знае нещо друго за Леонард Кастнер и се подготви да чуе истинското име на Папи, преди

да попита:

— А мъжът, изчезнал през онази нощ, също ли не е открит?

— Не са го открили. Без доказателства, че инфантата е убита и след като минало толкова много време, все повече се налагало мнението, че Кастнер е отвлякъл принцесата, изплашил се е и не е поискал откуп. Името познато ли ти е?

Господи, та той я разпитваше, а се преструваше, че разговаря най-невинно. Въпреки че прави любов с нея, пак върши своята работа, само че по-деликатно, без заплахи.

— Нима си въобразяваш, че не знам какво правиш? — попита тя надменно и се опита да се измъкне от обятията му. — Вече ти казах от кого бях доведена и защо. Със сигурност не е било заради откуп, така че се заблуждаваш, като предполагаш, че крадецът е главният виновник.

— Защо не отговори на въпроса ми? Твоят настойник Леонард Кастнер ли е?

— Той ми каза името си. Каза ми какъв е бил занаятът му едно време. Каза ми, че е бил нает да ме убие от лакей, чието име не знае, който работел за някой друг. Не описа в подробности как се е добрал до мен, само спомена, че е било много лесно.

— Каза ли ти името си? Стигнахме ли най-накрая до истината?

— Знаеш я. Щях да ти кажа името му, но ти даде да се разбере съвсем ясно, че ще го арестуващ. Затова реших да изчакам, за да му осигуря възможност да си свърши работата, заради която се върна тук, и да открие кой го е наел да ме убие.

— Това е моя работа, Алана. Кой е той?

— Растибон.

— Много интересно — каза Кристоф след кратко мълчание — Всъщност с това име се измъкваш. То е много известно. Когато ти разказваше небивалиците ли го спомена... или вчера на празника.

— Какво, по дяволите, намекваш?

Той сви рамене. Не я пускаше, въпреки че тя се мъчеше да се освободи от прегръдката му. Гледаше я много внимателно. Мъчеше се да измъкне още нещо от нея, но какво?

— Разследването по случая с изчезването на Кастнер така и не стигнало доникъде — продължи той с по-мек, успокоителен тон. — Когато бях назначен на този пост, мислех, че ще мога да разгледам тази

мистерия от нова перспектива и дори да я разреши. Разпитах всички стари съседни на Леонард Кастнер отново, даже проследих лицата, напуснали града. Но се оказа само една формалност.

— В такъв случай никога не си подозирал този гражданин, така ли? Защо изобщо го спомена?

— Разбира се, че е заподозрян, но хората твърдят, че той не е убиец. Крадец — да, но не и убиец. Установих също така, че името на прочутия Растибон повече не се споменава във връзка с убийства, което означава, че и той се е оттеглил по същото време. Едно и също лице са, нали, Алана?

Сега вече се досети какво искаше да измъкне от нея. Беше стигнал до това заключение отдавна, но още не свързваше имената с Папи. Изпитваше я дали ще се възползва от фактите, които ѝ спомена вчера в подкрепа на нейните претенции, защото още не ѝ вярваше!

Уморено му каза:

— Повече нищо не мога да споделя по въпроса.

— Или не искаш.

Този разговор взе да става твърде объркан. Отново се задърпа, за да стане от коленете му.

— Пусни ме.

— Тази поза ми харесва.

— На мен — не.

— Мога да те оборя.

Да докаже кой е по-силен ли? И таз хубава! Чак сега забеляза, че очите му отново се смееха. Можеше да си седи там и да напряга мускули!

— Знаеш, че грубата сила е за онези, които нямат ум в главата — подразни го тя.

Той избухна в смях.

— Ще видиш, че днес ще ти бъде много трудно да ме ядосаш, Алана. Предупредих те, нали?

— О, моля те — възмути се тя. — Престани да правиш сексуални намеци, в момента са съвсем неуместни. Защо ми разправи всичко това току-що?

— Беше ми любопитно как ще реагираш, като чуеш за фамилията Бруслан.

— Нима мислиш, че до вчера никога не съм чувала това име? Моето образование беше разностранно и задълбочено като на всеки млад англичанин. Обхващаше история на всички кралски дворове в Европа, включително и на този. Дори зная нещо, което забрави да споменеш, а именно, че баща ми има далечно родство с тях, но двата клона на рода са започнали да враждуват много преди да се роди той.

Вече не се смееше.

— Много повече, отколкото очаквах да знаеш, което повдига въпроса, дали Бруслановци не са откраднали инфантата, не за да я убият, а за да я възпитат като една от тях, да я отгледат с обич към рода? Заговор, който ще им върне властта, щом се отърват от Фредерик.

Тя се изсмя.

— Но ти наистина се хващаш за сламка. Обещавам ти, не съм отгледана тук и със сигурност от никакви Бруслановци.

— Съгласен съм, че не си отгледана тук. Не съм съгласен, че твоят Папи не е...

— О, стига. — Завъртя очи към тавана. — Сега си мислиш, че е Бруслан, така ли? Кого още ще обвиниш, че е от тяхната фамилия?

Беше готов да спори, но после се засмя.

— Наистина ли очакваш да ти кажа всичко за разследване, което тече в момента? Разследване, предмет на което си ти?

— О, да, не бива да го забравяме — промърмори тя. — Мисля, че нашето временно примирие приключи току-що.

Тя стисна устни, за да му покаже, че говори сериозно. Той я пусна от прегръдките си по тази причина, или поне тя така предположи. Веднага скочи на крака, но преди да се отдръпне, той обгърна с длани лицето ѝ.

— Не сключваме временно примирие, няма подобно нещо — каза ѝ нежно. — Имаме връзка, която ще ти бъде много по-приятна от временно прекратяване на огъня. Няма да се отнеса зле с момчето, дадох ти думата си. Но ще открия твоя Папи. Длъжен съм. И ако онова, което подозирам, е вярно, той също няма да пострада.

Тя се умълча. Какво правеше той, капан ли ѝ залагаше? Имаше обявена награда за главата на Папи в тази страна, а и да нямаше награда, едва ли щяха да му благодарят, че е отвлякъл и задържал

кралската дъщеря. Щяха да го екзекутират. И тя нямаше намерение да гледа как това ще се случи.

ДВАЙСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Капитанът отново я караше да чака. Като тактика се оказа добра. Едва го попита какво има предвид с тази странна забележка, че Папи няма да пострада, и той извика Борис.

— Нахрани тази жена — поръча на слугата — и я пази с цената на живота си. Никой да не влиза или излиза.

Борис потрепна, като отиде да заключи след господаря си. Толкова за намерението ѝ да се възползва от чувството му за вина, ако сметнеше за необходимо. И жалко, че Кристоф се досети за намерението ѝ. Но къде си мислеше, че може да отиде? У дома си ли? Защо не. Вече не знаеше как да постъпи. Беше му казала всичко и той пак гледеше на нея като на самозванка, тъй че нямаше как да предотврати избухването на война.

Храната бе сервирана, много повече, отколкото можеше да изяде. Кристоф ли очакваха да се върне? Тя предположи, че е отишъл да разпита отново крадеца или да изпрати още хора в града по петите на Хенри. Но преди да дойде в сиропиталището, Хенри беше расъл по улиците на Лондон. Знаеше как да се изплъзва на преследвачи, крадци и на всеки, който го гледа твърде вторачено. Надяваше се, че момчето още има тези умения, защото наистина вярваше, че Кристоф ще затвори Хенри, ако изходът не е според очакванията му.

Кристоф се върна, докато тя още се хранеше. Учуди се на киселия му вид, докато седнаше срещу нея и си сервираше от разнообразните ястия, които Борис бе поднесъл.

— Проговори ли крадецът?

— Казва се Райнер и да, беше много по-разговорливи този път, след като сключи сделка — неговият живот в замяна на имена. Призна, че човек на име Алдо му е платил, за да проникне в моята войска част и да го информира за нашите действия и за всичко, което би било от полза за враговете ни. Съобщи също името на другия предател, който съвсем навреме е изчезнал.

— Е, поне научи едно име. Защо тогава си ядосан?

— Защото Алдо е бил убит преди две вечери, така че фактически нямам нищо налице.

— Отърва се от двама предатели. Това е напредък в сравнение с вчера.

— Да, така е.

— След като Райнер се е пазарил за живота си, призна ли и че е искал да ме убие?

— Не, продължава да твърди, че само се е опитвал да те сплаши. Склонен съм да му повярвам.

— Нима вярваш на предател вместо на мен? Много ти благодаря — извика тя сърдито.

— Дори не се замисли върху моята дилема, нали? Твоят разказ не е изключение. Чуval съм го и преди с малки разлики.

— Разбирам твоето затруднение, но то не беше предвидено. Папи беше сигурен, че ще бъде отведена право при моя баща и че той изобщо няма да се усъмни коя съм. Гривната трябваше да го докаже. Наистина ли мислиш, че на нещо толкова изяцно може да се направи копие без оригинала? Детайлите са много фини, скъпоценните камъни са в цветовете на дъгата. Баща ми веднага ще познае бижутото. Но то бе откраднато и вместо това се сблъсках с теб и твоето съмнение, така че и пред мен стои подобна дилема.

Тя въздъхна. Той предпочете да не коментира казаното и отбеляза:

— Съзнаваш, разбира се, че според теб тази история дори не е твоя, а каквато ти е разказана от Папи. Ами ако те е излъгал?

— Не би ме излъгал.

— Ако все пак те е излъгал?

Тя го погледна изненадано.

— Значи ме е възпитавал осемнайсет години с намерението да ме залъгва с измислици? Има ли смисъл?

— Човек, всеки човек, който ще се радва на абсолютното доверие на монарха, ще има и власт. Властта е много силен мотив.

— Така е — съгласи се тя. — И все пак осемнайсет години са много и някой от нас — аз, Папи, баща ми можеха да не ги надживеят. Това предполага също така, че през това време на баща ми няма да му се роди наследник от мъжки пол, който да бъде следващият крал. — Тя

поклати глава. — Познавам Папи. Не ме е излъгал. Предпочитам да ме бе излъгал. Предпочитам всичко друго, но не това, което ми разказа.

— Противоречиш ли си, Алана? Вече спомена, че той не е бил човекът, за когото си го мислела.

— Изваждаш думите ми от контекста и се опитваш да им придадеш друг смисъл. Неговото минало ме потресе. Но не променя очевидната истина какъв е сега и какъв е бил през всичките години, откакто съм с него.

— Невероятна си — каза той, с което я изненада. — За всичко ли имаш готов отговор?

Тя му се усмихна изнурено.

— Себе си попитай защо. Попитай се необходимо ли е да се замислиш, преди да кажеш истината. Ако лъжа, тогава, да, ще се съглася с теб, че съм невероятна.

Той се разсмя.

— Знаеш ли, не се държиш като осемнайсетгодишна.

Тя го погледна любопитно, без да съзнава какво го разсмя, но само попита:

— Какво те накара да го кажеш?

— Повечето благородни млади дами на тази възраст едва са съзрели, а у теб няма нищо детско.

Този път тя се разсмя.

— Може би защото към мен никога не са се отнасяли като към дете.

— Никога!

Тя сви рамене.

— Предполагам, че независимо колко бързо Папи ме е обикнал, бил е изпълнен със съзнанието, че един ден може би ще стана кралица и по тази причина се е държал с мен по-различно, отколкото би се държал с други деца. — Но изведнъж изплува един стар спомен и тя реши да го сподели с него: — Всъщност веднъж се държа с мен като с дете. Бяхме на разходка в един лондонски парк и си нараних пръстчето. Разплаках се. Мисля, че бях на шест. За пръв път почувствах такава силна болка. Папи ме държа в прегръдките си през цялото време, докато лекарят се занимаваше с пръста ми, говореше ми глупави неща, за да отвлече вниманието ми. Разсмях се, въпреки че бях обляна в сълзи.

— Ти го обичаш, нали?

Тонът му не беше мек и тя едва не се заплака. Веднага стана предпазлива. Нова тактика ли прилагаше, като се осланяше на чувствата ѝ? Нямахше да се издаде, че този похват не успя.

Тя му отговори с въпрос:

— Как ще престанеш да обичаш човек, когото си обичал цял живот? Онова, което ми каза за своето занятие някога, беше ужасно, но аз не израснах със същия човек. Не зная какво друго да кажа, за да подчертая, че той вече не е такъв.

— Нима? Не каза ли, че е дошъл тук да убие твоя враг?

— Изобщо не е същото. В случая ще защити мен и... моя баща. Така, капитане, върши твоята работа.

Той не се разсърди, усмихна ѝ се.

— Отличен отговор.

Не хареса усмивката му. Погледна устните му и през главата ѝ минаха други мисли. Искаше ѝ се да не беше толкова красив. Ако беше стар и грозен или ако нямаше толкова свършено тяло, щеше да бъде много по-лесно да се разбере с него. Но неговият чар я привличаше силно и това много често пречеше.

Той неочаквано каза:

— Ще обсъдим как да свалим обвиненията от теб.

Изявлението бе невероятно и веднага събуди у нея подозрения.

— Това означава ли, че ще ме пуснеш да си вървя?

— Не.

— Тогава какъв е смисълът?

— Смисълът е да не си в затвора, докато приключи тази история... същото ще важи може би и за твоя настойник.

Тя се изправи рязко и се намръщи.

— Спомена го и преди малко без никакво обяснение. Какво точно си подразбрал?

— Склонен съм да вярвам, че си била подлъгана, че съветниците на Бруслановци сега са по-умни, отколкото едно време, след като са измислили нещо подобно.

— Как съм била подлъгана?

— Твоят настойник е бил нает или принуден, може би със заплаха за живота ти. Съчинил е цялата тази измислица, позовал се е на името Леонард Кастнер, за когото е добре известно, че е заподозрян

по случая, както и на Растибон, най-прочутия наемен убиец по онова време. Според мен твоят Папи е ливанинец, може би аристократ, изпаднал в немилост, като онези, които предпочели да започнат нов живот другаде, отколкото да останат тук опозорени... което съвпада с онова, което ти е разказал, когато си била малка. Може би е поддържал връзка със стари приятели в Ливания, откъдето някой Бруслан е научил за него, както и че има племенница на необходимата възраст. Помисли, Алана. Всичко, което ми каза, си го научила от него съвсем наскоро. И ако той наистина е убеден, че ще те убият, ако не успее да те накара да повярваш в тази измислица, той ще твърди какво ли не, за да разкраси историята, включително и че някога е бил наемен убиец.

Тя позамълча, докато обмисли думите му.

— Ако планът е на Бруслановци, тогава защо има бунтове? — попита тя. — Или твърдиш, че между двата заговора няма връзка?

— Заговорът е един. Тяхната пропаганда просто подрежда декорите за твоята коронация.

— Но чак пък война?

— Ако си върнат короната, ще предизвикат разрушение. Колкото повече хора измрат, толкова по-малко поданици ще бъдат управлявани. Тази пушилка не е, за да се предизвика война, а да подбуди недоволство към сегашния режим и хората да бъдат готови да приемат отново един Бруслан на трона. Ти си им последният коз. Ако ти успееш, ако Фредерик те представи като своя дъщеря, може да бъде разобличен, че мами поданиците си с фалшива принцеса. В случая има две възможности — или непосредствено избухване на бунт, който ще завърши с неговата смърт, или искане да слезе от трона. Този е смисълът на историята, а ти дори предлагаш: „Възползвайте се от мен да предотвратите войната.“ Не бяха ли твои тези думи?

Тя остана смаяна от неговата теория. Дори звучеше правдоподобно, само дето Папи нямаше да ѝ приглася. Беше ѝ казал истината и я беше отвел там, където никой нямаше да я погуби, дори това да означаваше, че ще напусне Англия, за да се укрива другаде. Положително не би я изложил на опасността да не ѝ повярват.

— Разбирам защо предпочиташ своята версия пред моята — каза замислено тя. — Изложи на опасност дъщерята на краля. Ще понесеш гнева му, когато най-накрая се срещна с него.

— Ако това се окаже истина, ще бъда принуден да те помоля покорно за прошка.

Той се намръщи само при мисълта. Защо, след като не ѝ повярва, че това някога ще се случи?

— Имаш ли изобщо представа какво е покорство? — попита любопитно, след това прибави бързо: — Не че ще ти простя, дори да успееш някак да покажеш известно покорство.

Той се намръщи.

— Ако ти си принцеса, в такъв случай моето семейство ще изпадне още веднъж в немилост заради мен и сам ще се осъдя на изгнание завинаги заради неизпълнения си дълг.

Твърдото убеждение, което я дразнеше толкова много, се долавяше отново в гласа му.

— Бих се съгласила с теб и щях да приключа с тази история — промърмори тя. — Но има малко несъответствие между твоята теория и днешните събития, което доказва, че Папи е казал истината. Няма да го посоча, докато не съм сигурна, че ще стигне до баща ми. Ако той не го научи, ще твърдя, че е лъжа, което ще те принуди да отхвърлиш всичко казано от мен. Но след като случаят вече е такъв и аз не се досещам как повече да те убеждавам, може да го чуеш, но само при положение, че ще го предадеш на баща ми.

— Достатъчно! Казвай!

„О, божичко — помисли си Алана. — Сега вече наистина е вбесен.“ Само защото не отстъпи с благодарност пред гаранциите му, че може би е „невинна“ ли? Или защото каза, че няма да му прости? Не бе осъзнала колко важно е за него тя да не е принцеса точно сега заради начина, по който се държеше с нея. Това наистина ли можеше да го опозори? Трябваше да се надява, че е така, но предположението не ѝ се понрави.

— Алана! — подкани я той сърдито.

— Добре! Но те предупреждавам, че онова, което ще ти кажа, може да се окаже незначително. Няколко месеца след моето отвлечане от двореца, Папи, воден от състрадание, изпратил известие на баща ми. Уверил го, че ще ме пази, докато Фредерик не открие кой е искал да ме убие. Ако писмото е стигнало до баща ми, доказва, че Папи е онзи, който твърди, и аз съм онази, която той твърди, че съм.

По лицето Кристоф не остана и следа от гняв.

— Трябваше да го споменеш по-рано.

— Ти знаеш ли за това писмо?

— Не, но скоро ще разбере.

Излезе от стаята като хала. Не се съмняваше накъде се е запътил и стомахът ѝ се сви от мрачно предчувствие. Ако Фредерик бе получил посланието, ще се върне с Кристоф. Най-накрая ще се срещне с баща си...

ТРИЙСЕТА ГЛАВА

Алана седеше на масата в гостната на Кристоф. Беше твърде напрегната и не можеше повече да сложи и хапка в устата си. Седеше като вцепенена. Едва ли не се надяваше, че Кристоф ще се върне и ще каже: „Аха, още една лъжа!“

Навярно и той така си е помислил, когато излезе, защото не изглеждаше ни най-малко разтревожен, че постът му е в опасност. Вероятно бе преувеличил, когато го каза.

— Искате ли баня, милостива госпожице?

На Борис му се наложи да пита два пъти, преди тя да забележи, че е в стаята.

— Не, аз... всъщност, да.

Той засия срещу нея.

— Ваната е в кухнята и е приготвена за вас.

— В кухнята ли?

— Там се къпем всички, най-топлото място в къщата е. Никой няма да ви безпокои.

Чувстваше се много мръсна и не отказа. Ако се изкъпе набързо, ще бъде готова, преди Кристоф да се върне. В кухнята нямаше вече никого и голямото кръгло каче, изпълняващо ролята на вана, беше инсталирано пред фурната и прелестната миризма на хляб, който се пече, се понесе към нея. Испита желание, като се потопи, да забрави и тревогите си, но не смееше да се бави, затова се къпеше бързо както никога... и все пак недостатъчно бързо.

Макар че не беше с лице към вратата, усети течение върху мокрите си рамене и се досети, че някой е отворил тихичко. Погледна и се смъкна във водата. Разбира се, че беше той. Никой друг не би посмял.

— Имаш ли нещо против? — попита язвително.

— Има ли значение изобщо?

Той се облегна на касата на вратата, скръсти ръце пред гърдите си и й се ухили. Водата не я покриваше напълно. Тя се постара да

скрие каквото може и вдигна ръка, посочвайки му вратата.

— Не бих искал да изляза — каза той, но когато тя го погледна свирепо, въздъхна и се стегна. — Предполагам, че ще имам малко време, за да насиня и другото око на Борис за това, че те е оставил в стая, пълна с ножове.

— Чух! — провикна се Борис от гостната.

Не остана с впечатление, че Кристоф говори сериозно, но, изглежда, Борис точно това си помисли. Студеното течение, което нахлу в кухнята, им подсказа, че слугата е избягал навън и е оставил външната врата отворена. Кристоф изруга и затвори кухненската врата, като я остави пак сама. Тя се изправи, уви с кърпа мократа си коса, избърса се за секунди с друга и се облече набързо, преди той да се върне, за да я притеснява отново.

Знаеше, че кралят не е в другата стая. Кристоф нямаше да стърчи тук и да я гледа влюбено, ако беше там. Доброто му настроение беше очебийно, затова предположи, че известието на Папи не е стигнало до баща ѝ. Това ги поставяше отново в начална позиция... или по-скоро Кристоф отново щеше да я използва, за да подмами Папи. Обезкуражена пристъпи бавно в гостната. Кристоф не бе подгонил Борис. Беше поставил един от столовете пред камината, в която пращеше горящ пън, и стоеше прав.

— Ела тук — покани я той.

Тя вдигна вежда.

— Да ме опечеш ли пак искаш?

— Не очаквах, че ще те заваря мокра и гола. Нямах представа колко ми се искаше да вляза във ваната при теб. Даже в момента все за това си мисля.

Тя пое дълбоко дъх, преди да се оплаче:

— Имаме сделка.

— Не съм я нарушил. Това изкушение е ново за мен и още не съм го преживял. Така че ела тук и ме остави да изсуша косата ти, след което може би ще успея да държа ръцете си далеч от тялото ти.

Това не я окуражи да се приближи до него. Но думите му я развълнуваха и тя осъзна, че е заплашена от същото изкушение.

— Това не може да случи отново — каза му, но по-скоро го напомни на себе си.

Той се подсмихна.

— Естествено, че може. След като сме го изпитали веднъж, няма причина да си отказваме такова огромно удоволствие.

Поведението му я разгневи. Беше толкова егоцентричен, толкова нехаен към всичко, освен към своите нужди и желания.

— Лесно ти е да го кажеш — отвърна остро тя. — Няма да понесеш последствията.

— Бебе ли? — заинтригува се той, но после се усмихна. — Мисля, че ще ми хареса. Което е мое, грижа се за него.

— Извини ме, отивам да взема един от кухненските ножове.

Той избухна в смях.

— Това положително охлажда... изкушението. А сега ела тук, Алана, и ми разреши да изсуша косата ти. Не можеш да излезеш, докато не изсъхне съвсем.

Тя застина.

— Навън ли? Известието на Папи стигнало ли е до него?

— Да.

— Защо не ми каза, че кралят иска да ме види веднага?

— Не иска.

Почувства се зле от силното вълнение, изпитано само за секунди. Най-накрая духът ѝ се сломи. Дори не се учуди защо известието не е довело до изясняване на нейното положение, както би трябвало да се очаква.

— Не бъди тъжна — каза Кристоф. — Имам добри новини за теб.

— Искам друг да ми ги каже. Неприятен ми е начинът, по който съобщаваш разни неща — избъбри тя, но всъщност любопитството ѝ бе разпалено. — Какви новини?

— Първо косата.

— Виждаш ли?! — изсъска тя. — Непоносим си. Защо ли изобщо говоря с теб? — Отиде до стола и седна, но се отдръпна от него. — Да не си посмял да докосваш косата ми. Аз ще я изсуша. — Тя посегна към кърпата на главата си, но той я дръпна от ръцете ѝ. — Имам гребен... и кърпа.

— Имам топлина и пръсти вместо гребен.

— С тези аргументи няма да ме убедиш.

Тонът му не беше победоносен, а само намекваше, че не е реално твърдението ѝ, и все пак на нея ѝ се искаше да изкрещи. Той вече

държеше кичур коса и го сушеше, така че не можеше даже да се изправи, защото той я дърпаше надолу.

— Мразя те! — изрече тя с чувство за безсилие.

— Не, не ме мразиш, обичаш ме.

— Не те обичам. Нямах представа как да се държиш с една дама. Дори да имаш, безчувствен звяр като теб няма да знае кога би трябвало да прояви деликатност.

Той цъкна с език.

— Говориш като разглежено дете. Мисля, че твоят Папи те е разглезил. — Тя замълча. Нямахме смисъл да се опитва да се разбере с него. Но той повече не я подразни. Не ѝ разреши и да разреши сама косата си и нежността, с която я пипаше бавно, започна да я успокоява.

След известно време разстла косата върху раменете ѝ и тя почувства колко топла и суха е. Той почти я приспа. Оказа се, че така ѝ въздейства той — и чувствено, и успокояващо. Дори нямахме сили да се възпротиви, когато наклони назад главата ѝ, за да я целуне по челото.

Но след това се изправи и каза:

— Имам разрешението на краля да ти кажа истината и да те заведа при майка ти. Облечи се топло, моя Алана. Тя живее високо в планината.

ТРИЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

— Моята майка ли?

Алана успя само това да промълви и ѝ се стори странно дори като го произнесе. С широко отворени очи се помъчи да вникне в смисъла. И Кристоф не каза нищо повече. Тя се извърна, за да го погледне, но се наложи пак да се извърти, защото той излизаше от стаята.

— Да не си посмял! — извика към гърба му.

Той не спря.

— Мократа ти коса ни забави неочаквано. Трябва да побързаме, иначе ще се стъмни, преди да пристигнем. Отдолу в гардероба ще намериш чанта. Сложи в нея дрехи за преобличане и за двама ни. Ще се върна след няколко минути с моя кон. Бъди готова.

Тя трябваше да му каже сам да си приготви дрехите, но едва чу последните му думи, и той затвори вратата! Втурна се в спалнята и измъкна дебелия вълнен рокля, с която прекоси целия Континент, няколко допълнителни фусти, дебели чорапи и ботушите за път. Вече облечена, подреди чантата, за която той спомена, и за да не губи време, върза косата назад и нахлупи кожена шапка.

Върна се в гостната, взе най-дебелото си палто, както и това на Кристоф, понеже той бе облечен само с униформа, когато излезе. Виждаше през прозореца, че не вали сняг. Даже слънцето се бе показало, но бе усетила леденостудения въздух и не се съмняваше, че имат нужда от палта.

Алана не знаеше какво да мисли, защото не проумяваше думите на Кристоф. Дори в момента имаше няколко минути, преди той да се върне, но само пусна торбата до краката си и впери поглед в празното пространство.

Но щом вратата се отвори, застана нащрек. Кристоф не я затвори. Видя коня пред квартирата. Въздухът режеше. Подаде му неговото палто, за да облече своето.

Той вдигна вежда озадачено.

— Грижиш се за мен ли? Да не би да си започнала да се чувстваш като моя съпруга?

Тя се изсмя.

— Само пестя време, след като каза, че трябва да бързаме.

Капитанът се подсмихна, взе торбата и я хвана за лакътя.

— Моето предположение ми харесва повече. Да вървим.

Бе довел само един кон. След като се метна на седлото, вдигна и нея и я настани пред себе си.

— Как ще ме отведеш така в планината. Пътят нали е заснежен? Няма да е като онзи, по който отидохме на празника.

— Затова поръчах да ни приготвят шейна. Там, където ги държат, не е далеч.

— Шейна ли? Има ли купе?

— Не, но ще бъде по-приятно и безопасно.

— Ще замръзнем.

— Няма — обеща той.

Не се извърна да види дали говори сериозно. Не зададе и въпроси, защото се напрягаше да пази равновесие, без да се държи за него.

Минаха през портите на двореца и през града, чиито улици се почистваха от леда и снега. Извън града беше натрупал дебел сняг, включително и по пътищата, и нямаше съмнение, че в планината ще бъде още по-заснежено, а те именно там отиваха, затова с шейна наистина беше по-разумно да се пътува... но не и ако ще замръзне!

След около десетина минути Кристоф ѝ помогна да се настани в шейната, която ги чакаше пред големия заслон за шейни. Шейната беше много висока, затова той направо вдигна Алана. Вече бяха впрегнати два коня — едри животни, които можеха да газят през снежните преспи. За пътниците имаше широка, тапицирана седалка и висока капра за кочияша, когото Кристоф бе наел. Предницата бе издигната като преграда, но шейната беше съвсем открита.

— Ще стигнем ли, преди да се мръкне? — подвикна към Кристоф, който привързваше коня си за шейната.

Той заобиколи, остави пушката си, торбата с дрехи и дисагите от седлото в краката ѝ. Тя стоеше права, защото се страхуваше, че седалките са мокри от сняг.

— Далече е и ще имаме нужда от тези — отговори той, понесъл одеяла, които един от конярите му даде.

Хвърли купчината завивки към нея. Тя загуби равновесие, като протегна ръце да ги хване, и се стовари на седалката. Изгледа го гневно, докато той се качваше и сядаше до нея. Кристоф като че ли не забеляза, вдигна одеялата, които тя изпусна, остави ги встрани да не им пречат и взе само онова в ръцете ѝ. С него покри коленете им. Тя предпочиташе да се завие отделно от него, но повече не можеше да чака със своите въпроси, затова не го спомена.

Щом шейната потегли, се обърна към Кристоф:

— Проявих изключително търпение.

— Да, наистина — съгласи се той.

Като гледаше гърба на кочияша, се наведе до него и прошепна:

— Казаха ми, че моята майка Авилена е умряла скоро след моето раждане. Всички знаят. Това лъжа ли е?

— Не е необходимо да шепнеш. Наех точно този кочияш, защото е глух. — Тя се отдръпна и той поклати глава. — Трябваше да изчакам, за да говоря.

Тя не обърна внимание на репликата.

— Да отговориш на въпроса ми ли?

— Първата съпруга на Фредерик почина, да, но тя не е твоята майка. — Сложи пръст на устните ѝ, когато тя понечи да го прекъсне. — Сега знаем коя си. Права си била, твойт настойник Папи те е отвлякъл от детската стая в двореца. Всичко, което ти е казал наскоро, вероятно е истина, даже, че е Растибон... всичко, с изключение на онова, което не е знаел. В кралската люлка не е спяла принцесата, а дъщерята на дойката Хелга Енгел, и през онази нощ той е отвлякъл нейното бебе.

ТРИЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Алана се превиваше от смях. Смееше се до сълзи. Като зърна ядосаното изражение на Кристоф, се разсмя още повече.

Той почака да се успокои и тогава каза:

— Не ми ли вярваш?

— Точно обратното и току-що смъкна огромен товар от плещите ми. Вече мога да си отида у дома. Ясно е, че няма да предотвратя война, след като не съм наследницата на краля. Сега твърдиш ли, че тази страна не я очаква война и твоята теория, че враговете на краля ще се възползват от мен за своя изгода, не е правилна?

— Война, не, никога не сме вярвали, че ще се стигне дотам. Тактиката на бунтовниците е да предизвикат страх, че ливанинците скоро ще загубят любимия си крал от някакво заболяване и народът ще поиска или нов крал, или ще се радва многолюдният род с много наследници да дойде отново на власт.

— Като говориш така, Бруслан имат ли план за политическото убийство на моя... на краля?

Той се усмихна на нейната неволна грешка и Алана осъзна, че ще мине време, преди да престане да мисли за краля на Ливания като за свой баща. Но ето, че имаше жива майка без кралско потекло, слава богу, и предстоящата среща с нея не я изнервяше...

— Нещо повече — отговори Кристоф. — Миналата година осуетих три опита за убийство и сега искат да се отърват и от мен.

Тя трепна, макар да съзнаваше, че не бива да се изненадва.

— Дали не предпочитат някой по-некомпетентен на твоя пост?

Той се подсмихна.

— Или просто са вбесени, че им преча, с каквото и да се захванат.

Направи ѝ впечатление, че не се тревожи за това, че са го взели на прицел, и предположи, че преувеличава, за да спечели нейното съчувствие. Това нямаше да се случи. Затрудненията на Фредерик Стиндал не бяха вече нейна грижа... нито пък Кристоф Бекер.

— Защо съм била в кралската люлка, та Папи да допусне такава грешка? — попита тя.

— Майка ти е разменила своето бебе и принцесата, за да я пази при себе си.

— В такъв случай хората подозирали ли са, че има заговор за убийството на престолонаследницата?

— Не, изобщо не са подозирали, в противен случай охраната на двореца щеше да бъде засилена. Според Хелга Енгел от страх е постъпила така. Не знам нищо друго за нея. Ще я попиташ, като се срещнете.

— Но изглежда, сякаш е жертвала своето дете, за да предпази другото. Не ти ли се струва малко противоестественно?

— Може би си е представяла, че спасява своя живот. Тя единствена е отговаряла за принцесата преди всичко. Ако нещо се случи на принцесата...

— Разбрах. Екзекуция и други такива неща. Как можах да забравя колко варварска е тази страна!

Той се намръщи от нейния саркастичен тон.

— Не е толкова варварска, но вероятно Хелга също като теб е мислела така.

Алана попита:

— Ами баща ми, той жив ли е?

Кристоф въздъхна.

— Запази въпросите за майка си, но на този мога да отговоря. Когато Хелга е дошла в двореца, била овдовяла наскоро. Имала е семейство, но не знам дали някой още е жив. Нищо повече няма да кажа, освен че тя е истинска героиня, като е защитила принцесата със съзнанието, че може да загуби своята дъщеря. Именно това се е случило. Тя мисли, че си мъртва. Ще полудее от радост, като разбере, че не е така.

Алана ахна.

— Нима не са й предали съобщението на Папи, че съм жива?

— Не.

Алана въздъхна.

Доиде в Ливания с мисълта, че ще трябва да убеди баща си коя е, и сега се питаше дали и майка си щеше да убеждава. Или майка й ще я погледне и веднага ще почувства... точно както се бе надявала, че ще

се случи с краля. Ха! Каква глупачка щеше да излезе, ако му бе представена! Поне Кристоф не бе необходимо да убеждава, в каквото и да е друго. Не познаваше толкова упорит човек като него.

Тя впи поглед в младия мъж.

— Хрумна ми, че през цялото време си знаел, че аз не съм принцесата. Защо просто не ми каза?

— Казах ти. Казах ти, че си самозванка, доколкото си спомням.

— Разбираш какво имам предвид. Знаел си, че бебетата са подменени.

Той сви рамене.

— Беше възможно ти да си дъщерята на Хелга. Но не можех да обсъждам дълго пазената тайна, че е отвлечено друго дете. Твоята коса, гарвановочерна, е главната причина да не проуча тази възможност. Хелга твърди, че дъщеря ѝ е била със златиста коса, същата като на принцесата, което я е улеснило в подмяната до завръщането на краля.

Алана сви замислено вежди.

— Косата ми винаги е била черна. Папи никога не е споменавал, че е била руса и после е потъмняла.

Кристоф се подсмихна.

— Още ли се надяваш, че си кралска особа?

Тя се разсмя.

— Никога не съм натрапвала такава надежда и ти го знаеш. Само съм изненадана защо Папи не е споменавал, че съм имала светла коса, когато съм била малка.

— Може би ти е казвал, но си била дете и не си спомняш — сви рамене той. — Или както за моя баща и за него не е било важно.

— Твоята коса различна ли е била?

— Бях голямо момче, почти мъж, когато веднъж попаднах на майка ми и леля ми, които си разправяха спомени за техните бебета. Моята майка се шегуваше с мен и си призна, че ме е наричала нейния среброкос ангел, след което на тригодишна възраст косата ми станала руса.

Тя го погледна накриво.

— Все пак ти подчерта, че цветът на моята коса е бил... о, няма значение. Изумителният факт, който скри от мен, е, че кралят не е изгубил дъщеря си, тъй че е невъзможно тази дъщеря да съм аз. В

тайна ли е пазена тази дъщеря през всичките тези години? Нима е оставил своите поданици да вярват, че е мъртва? Даже не я е представил на народа, за да прекрати бунтовните настроения! Кога възнамерява да я отведе в нейния дом?

— Отвел я е — потвърди Кристоф сериозно. — Погребана е до майка си в парка на двореца.

Алана пое дълбоко дъх, като си спомни фалшивото погребение, за което Папи ѝ бе разказал... и за гнева на краля по онова време. Нищо чудно при положение, че церемонията не е била символична, както всички са предполагали, и погребението е било истинско.

— Починала е, когато е била на седем, нали?

— Да. Изглежда е било нещастен случай. Мнението на Фредерик е друго и обвинява себе си, че я е посещавал твърде често. Той не може да ходи никъде сам, гвардейците винаги го придружават. Това естествено привлича вниманието.

— Значи има възможност да са го проследили.

— И да са го видели е момиченце на възрастта на дъщеря му. Дори враговете му да не са били сигурни, че детето е негово, биха се отървали от него за всеки случай.

Тя възкликна:

— Това е...

— Не по-различно от наемането на професионалист, който да убие едно бебе. Но заради пълната тайна, която е бил посъветван да пази, и да скрие принцесата, даже да се преструва, че е била отвлечена, за да няма повече опити за покушение върху живота ѝ, кралят не е казал на никого за съобщението, включително на твоята майка, че си жива. Но след пет-шест години повечето хора заключили, че си мъртва. Който и да е наел Растибон, както и всякакви нагаждачи, не са били абсолютно сигурни и така започнаха да се появяват самозванки.

— Всъщност заради своята репутация Папи, който нямал нито един провал, очаквал неговият поръчител да повярва, че е приключил успешно работата. Тъй нареченото „изчезване“ на принцесата го доказвало.

— Но сега са стигнали до друго заключение по повод на гривната — отбеляза Кристоф.

Тя замръзна.

— Да не би да твърдиш, че животът ми още е в опасност?

— В опасност си, докато враговете на краля подозират, че си Алана Стиндал.

— Тогава кралят е длъжен да признае истината!

Кристоф я погледна с укор.

— Не ние ще казваме на краля какво да прави. Но само помисли, и ще разбереш, че той не може да го съобщи, поне в момента не е време за подобни признания. Зablуждавал е народа си. Някои ще разберат, че е било необходимост, но враговете му ще се възползват за своя изгода. Ако принцесата беше жива, народът щеше да ликува. Но сега...

— Разбирам — смънка Алана. — Още една причина да си отида в Лондон, където ще се скрия отново. Нищо повече не ме задържа тук.

— Нищо ли?

— Моята майка ли имаш предвид? Ще я отведа със себе си.

— Тя живее в разкош в кралската хижа — осведоми я той. — Отделено ѝ е крило, където да живее до края на живота си — награда за нейната саможертва. Няма да иска да живее в опушения, почернял от сажди Лондон.

— Откъде знаеш, че Лондон е опушен?

— Моята баба по майчина линия живее там.

— А защо не тук?

— Защото е англичанка.

ТРИЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

— Англичанка ли?! — възкликна Алана. — Защо не го спомена нито веднъж?

— Току-що го споменах — рече Кристоф като че ли развеселен.

— Но ти си наполовина англичанин!

— Само четвърт. Моята майка е половин англичанка, въпреки че ако чуеш безупречната ѝ ливанинска дикция, никога няма да заподозреш.

— Обзалагам се, че и ти говориш английски, нали?

— Перфектно. — Той погали брадичката ѝ, после се разсмя, когато тя отблъсна ръката му. — Не можех да ти кажа, понеже те разследвах. Но вече не си заподозряна.

— Това означава ли, че сега ще бъдеш искрен с мен? Ужасно късно е — ядоса се тя. Но само застина високомерно за около минута, след което любопитството ѝ взе връх. — Каква е историята?

Той се подсмихна.

— Обичайната.

— Знаеш какво имам предвид.

— Моята баба англичанка е била художничка. Рисуването било нейна страст, но не била доволна от уменията си. Един австрийски художник я насърчил, но не останал дълго в Англия. Взимала уроци от английски художници, но тя вече била по-добра от тях. Преди да навърши пълнолетие, придумала майка си да я заведе в Австрия, за да намери онзи стар учител. Майка ѝ имала само едно условие — да се върнат ни време в Англия за нейната сватба.

— Сгодена ли е била?

— Да, но в Австрия се влюбила в млад мъж — ливанинец, който завършвал образованието си там.

— Тук няма ли училища?

— По онова време не е имало. Сега има, но университет още нямаме. Аристократите наемат частни учители-чужденци или

изпращат децата си да учат в странство. Фредерик построи училища за гражданите, но повечето стоят празни.

— А той наистина ли се старае страната му да напредне и така да прекрачи в деветнайсетия век?

— Съзнаваш ли колко унизителен е твоят въпрос?

— Току-що каза, че училищата са празни, което според мен е скандално, като имаш предвид колко обичам да уча деца. Няма значение. Какво стана с твоята баба?

— Сигурна ли си, че искаш да чуеш историята? Тя няма щастлив край.

„По някое време сигурно е била щастлива, след като той е четвърт англичанин“ — помисли си тя. — Да.

— Моята баба е била наясно, че майка ѝ няма да разреши да се омъжи за ливанинец, затова се венчали тайно, преди да ѝ кажат. А моята прабаба не само се вбесила, направо отказала да признае брака, обявила го за невалиден заради непълнолетието на баба ми. Годеникът ѝ бил граф с голямо влияние и богатство и нейният баща уредил брака, преди да почине. Прабаба ми я отвела право в Англия и я принудила да се омъжи за графа.

— Преди първо да разведе дъщеря си ли?

Той сви рамене.

— Според някои годещът обвързва както венчавка. Във всички случаи за прабаба ми е било така.

— И после?

— Моята баба не е подозирала, че вече е бременна, вторият ѝ съпруг е знаел, че не е девствена. Въпреки това щял да остане с нея... била е красива. Но бебето станало твърде голямо, за да е негово. Изгонил баба ми и се развел с нея. Баба ми била опозорена. Майка ѝ никога не би ѝ простила, ако не била заобичала толкова много внучката си — моята майка.

— Съпругът на твоята баба от Ливания търсил ли я е?

— О, да. Той я е обичал и неговото семейство признало брака. Приели, че баба ми е избягала и му помагали да я търси. Но колкото и да е тъжно, той не я открил, защото майка ѝ сменила имената им и ги завела да живеят на село, за да избегнат скандала.

На Алана ѝ се искаше да го беше спряла, когато я предупреди, че краят не е щастлив.

— Не са се събрали, нали?

— Баба ми го потърсила след смъртта на майка си, били изминали осем години, но било късно. Той бил починал предната година. Тя останала при неговото семейство известно време, за да опознаят неговата дъщеря, но после се върнала в Лондон. Оттогава всяко лято водела майка ми на гости при роднините тук. При едно от тези гостувания, когато била на шестнайсет, майка ми се запознала с баща ми. Поне тази история има щастлив край.

— Майка ти в Англия ли е израснала?

— Да.

— Тогава би ли ми казал защо имаш непоносими маниери? Жена, израсла в Англия, би трябвало да те възпита по-добре.

Той ѝ се ухили.

— Но тя ме е възпитала. Когато съм с краля, показвам маниери, каквито той очаква от своите благородници. Когато съм с моите войници, показвам маниери, каквито те очакват от мен. Когато съм с жена.

— Достатъчно...

— Значи мнението ти за тази страна не се промени?

— Не, и няма такава вероятност. Възпитана съм в най-цивилизованата държава на света, също като майка ти.

— Тогава може би трябва да попиташ майка ми защо обича тази страна толкова много. Знаеш ли как е основана Ливания? Заселили се тук козари, замогнали се, родовете им се разраствали с всяко поколение, и естествено най-накрая се появил вожд — Грегори Таворис, когото народът провъзгласил за крал — първият крал на Ливания. Ние сме свободни хора. Тук никога не е имало крепостни селяни, които да робуват на някой господар, както в твоята страна.

Тя пламна като рак и тъкмо щеше да отбележи, че неговото сравнение на днешна Ливания с Англия в миналото, всъщност не потвърждава тезата му за превъзходството на Ливания пред Англия, когато покрай ухото ѝ изсвири куршум и вместо да философства, тя се просна на пода.

ТРИЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Алана се прилепи на пода на шейната. Мястото не беше идеално защитено, но поне високите задни облегалки представляваха някакво прикритие. За съжаление страничните бяха съвсем ниски. Но се досети, че куршумите идват отзад, когато Кристоф грабна пушката от пода до нея и започна да стреля в тази посока. Сърцето ѝ биеше силно, но като забеляза, че Кристоф, отвърщайки на огъня, не се прикрива, се ужаси. Коленичил на задната седалка, половината му гърди и главата бяха изложени на куршумите, а гърдите му представляваха огромна мишена.

— Навеждай се между изстрелите! — викна му тя.

Той хвърли поглед към нея, намръщи се, после каза, като се приведе малко по-ниско:

— Страхливци, вече го удариха на бяг.

Толкова очевиден ли бе страхът ѝ? Но забележката му и предпазливостта му я поуспокоиха... докато не чу пукотът от друг куршум, не от пушката на Кристоф. Той изруга ядосано и насочи оръжието.

— Стрелят дръзко, възползвайки се от прикритието на дърветата.

— Дръзко или не, не уцелват — отговори тя.

— Лесно ти е да го кажеш, теб не са те уцелили.

Очите ѝ се разшириха, сърцето ѝ се сви. Огледа го като обезумяла дали има кръв по него, но не откри. После забеляза, че на рамото шинелът му е съдран. Все пак кръв нямаше. Дрехата беше дебела, еполетите също бяха с твърди подплънки и куршумът по всяка вероятност дори не беше одраскал кожата.

Почувства облекчение и взе да го убеждава:

— Ти не си прострелян, само дрехите ти са застреляни.

Без да поглежда към нея, отбеляза:

— Не се разтревожи поне малко.

Тя не отговори, опасявайки се, че е разтревожена прекалено много.

— Имаш ли и друго оръжие в дисагите? Превъзходен стрелец съм и знаеш, че няма да обърна оръжието срещу теб.

— Няма да мърдаш от този под и да стреляш по каквото и да било, но можеш да извадиш муниции и да ми ги подадеш. Един мъртъв, един ранен. Двама остават — добави той.

Бързо извади патрони, но чак сега ѝ просветна, че шейната не бе спряла, нито беше забавила ход. Плъзгаше се с равномерна скорост. Хвърли поглед през рамо и ахна, като осъзна причината. Горкичкият глух кочияш си седеше на капрата, несъзнаващ, че около него летят куршуми.

— Кочияшът не трябва ли да се скрие? — попита тя Кристоф. — Той дори не знае, че се стреля по нас.

— Не трябва да се крие, а да ускори ход. Кажу му.

— Как? Той не чува.

— Обясни му със знаци, без да се изправяш. Също така вдясно има път. Кажу му да завие по него.

Тя не можеше да стигне до капрата, затова метна едно одеяло върху гърба на кочияша. Той погледна през рамо. Не я видя на пода, но видя, че Кристоф стреля, и веднага зашиба конете. „Един убит, един ранен“ — помисли си тя. Отново метна одеялото към кочияша, за да привлече вниманието му, и посочи надясно. Той кимна, сякаш разбра идеално, и може би наистина разбра, защото изглежда познаваше местността.

Изпълнила заръките, погледна отново Кристоф. Той се прицелваше внимателно, преди да стреля, но тя дочу, че се смее. Нямахше съмнение, че се забавлява с нападателите, независимо дали бяха дебнали него или нея. И да се бе свил на седалката, раменете и главата му бяха незащитени. Някой можеше да го уцели...

— Защо не взе хора с нас? — ядосваше се тя.

— Взех. Изпратих ги напред. Не исках да привличаме внимание.

— Е, получи се от хубаво по-хубаво, нали?

Той я погледна.

— Винаги ли си саркастична, когато си изплашена?

Тя въздъхна.

— Не знам. По принцип не съм страхливка. Но вече не ме е страх.

— Защо?

— Защото и теб не те е страх.

— Страхувам се...

— О, току-виж съм ти повярвала — присмя му се тя.

— ... да не би да те уцелят. И аз като теб прикривам добре чувствата си.

Тя изсумтя. „Намери време да ме дразни“ — помисли си. Но тогава той седна и ѝ протегна ръка.

— Отидоха ли си?

— Двама са на земята, двама избягаха ранени. Ще изпратя...

Той замлъкна и после изруга свирепо. Не разбра защо, докато не седна до него и не забеляза връхлитащата ги снежна вихрушка. Снегът за секунди ги обгърна.

— Не можем да ги проследим вече по кървавите следи — ядоса се той. — Сам трябва да тръгна след тях.

Алана знаеше, че силният снеговалеж ще заличи веднага следите на техните нападатели. Погледна назад с очакване, че ще види само снежно поле, но за миг зърна огрялото низините слънце, преди и тази гледка да се скрие.

— Върви — предложи храбро тя, докато той ги завиваше с одеяло. — Вече няма страшно.

Той я погледна смръщено.

— Дадох ти обещание. Ще съм до теб.

Музика за нейните уши... не че ѝ харесваше компанията му! В действителност не искаше да остава сама наред снежната буря.

Изгърси снега от раменете си и придърпа одеялото до шията. Но лицето ѝ оставаше открито и вече беше мокро от топящия се сняг.

— Носът ми замръзва — оплака се тя, като ѝ се искаше повече от всякога да бъдат в купето на карета.

Кристоф веднага я притегли до себе си с глава върху гърдите му и заметна одеялото отгоре. Тя реши да не протестира. Шинелът му съвсем не бе топъл, но след няколко минути щеше да се затопли до страната ѝ.

— Надявах се, че ще успеем да стигнем до хижата, преди да ни връхлети някоя от тези планински бури — каза той. — Това време не вещае нищо добро. Пътят е опасен, когато няма ясна видимост.

— Веднага се досещам какъв е случаят — промърмори тя под одеялото. — Няма ли заграждения, които да предпазват шейните да не

се хлъзнат в урвите?

— Има, но не са достатъчно яки, че да издържат, ако кочияшът не вижда добре пътя и конят върхлети върху тях. Тук още няма големи стръмнини, но нагоре в планината е различно.

— Тогава ще се върнем ли?

— Не.

— Но нали каза...

— Моят дом е наблизо. Преди малко завихме по пътя, който води дотам. Ако снегът не ни попречи, след малко ще пристигнем и може да прекараме нощта с моето семейство.

Семейство ли?!

— И как ще ме представиш пред тях?

— Като моя любовница естествено.

Тя се задъха от възмущение.

— Наистина ли ще го направиш?

— Добре, де, няма да уточнявам.

Опита се да се покаже изпод одеялото, за да види сериозно ли говори. Но той я притисна бързо до гърдите си и тя не успя. Беше нарочно, не се съмняваше. Но преди да реши струва ли си да се бори, шейната спря в имението на неговото семейство.

ТРИЙСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Алана отметна одеялото и видя, че шейната е спряла почти пред вратата на къщата, толкова близо, че погледна наляво и надясно да види колко далеч се простира постройката. Доста далеч. Голямата къща беше на няколко етажа и е крила зад централната част. Беше видяла само още три такива имения по пътя към столицата, когато пристигна в страната.

Разположени на високи хълмове като дома на семейство Бекер, една от тези господарски къщи бе привлякла вниманието на Папи тогава и му бе дала повод да ѝ обясни:

— Преди доста време земевладелците се надпреварвали кой ще построи по-голяма и по-внушителна къща и прибавяли крила, от които нямали нужда. Тази надпревара сигурно щяла да стигне до абсурд, ако тогавашният крал не спрял лекомисленото пилеене на средства. Хората шушукат, че било просто заради неговата ревност, защото няколко станали по-големи от неговия дворец!

В Англия беше виждала аристократични имения големи колкото тези, но повечето от домовете в английската провинция бяха с много по-скромни размери. В Ливания изглежда бяха всичко друго, но не и селски къщи или господарски, най-малкото в провинцията.

— Хората не се ли възмущават от такава демонстрация на богатство? — попита тя.

— Колкото и да е странно — не. Гордеят се с имението на техния земевладелец. Моето семейство се гордееше. Но пък съперничеството е заразително разсмя се Папи.

Кристоф слезе от шейната и протегна ръце към нея. Тя предположи, че ще ѝ помогне да слезе. Но не, той я взе на ръце и я занесе до входната врата. Благодарение на рицарското му поведение снегът не полепна по ботушите ѝ и не се подхлъзна по стъпалата, по които бе навалял вече десетина сантиметра сняг. Той изтупа краката си и влезе.

Но пак не я пусна да стъпи на земята. Като погледна към него да разбере защо, той впи устни в нейните. Тя се сепна от тази целувка, въпреки близостта им в шейната. Дотук беше рицарското поведение.

По някаква причина тя не се съпротивлява. Кристоф я притисна още по-силно към себе си и продължи да я целува още по-дръзко, при което тя, вместо да се отдръпне, се прилепи до него. Навярно близостта им в шейната ѝ бе въздействала, без да го осъзнае. Иначе как би могла да си обясни своята пълна капитулация?

— Ако не валеше, щяхме да сложим мангал в шейната — изрече той възбудено до устните ѝ. — Носът ти или ще замръзне, като продължим, или ще се държа като варварин, за какъвто ме мислиш.

Да прави любов с нея в шейна под открито небе и с кочияш на по-малко от метър от тях! Наистина ли го изкушаваше толкова много? Ако целувката му не бе я сгорещила, думите му със сигурност свършиха същата работа, защото според нея той не се шегуваше.

— Доведе ли най-после жена да ни запознаеш с нея? — чу се дълбок, мъжки глас. — Кога е сватбата?

Кристоф се подсмихна и спусна внимателно Алана на земята.

— Не смуцавай дамата — каза той на стареца, който ги наблюдаваше с интерес. — Аз я охранявам. По пътя имахме неприятности. Ще пренощуваме тук, ако снегът не престане съвсем скоро.

Защо без никой да го пита съобщава толкова много сведения? И той ли бе смутен колкото нея, че са го изненадали, докато я целува, при това от един слуга? Освен ако този човек не бе слуга.

Алана се вгледа по-внимателно в стареца. Сребристосивата му коса не беше оредяла още. Носеше я дълга, вързана на опашка, но половината кичури от двете страни падаха до раменете, от което придобиваше раздърпан вид. Очите му бяха светлосини, лицето — с остри черти и бръчки. И беше странно облечен. Над тъмносинята риза нямаше жакет, а дреха от бяла пухкава кожа. Не носеше обувки, а дълги чорапи.

— Всички дами, които охраняваш, ли целуваш? — попита старецът.

Кристоф се разсмя.

— Само хубавите. Алана, запознай се дядо ми Хендрик Бекер.

Тя се зачуди дали страните ѝ можеха да станат още по-горещи. И станаха, когато след малко жена на средна възраст се появи на вратата на салона.

Като я видя, Хендрик извика веднага ликуващо:

— Виж кой е тук, Ела. И го хванах да целува тази млада жена. Трябва да му кажеш да се ожени за нея. Той ще те послуша. Ако ти родят внук бързо, нашият Уесли ще си има другарче за игри.

— Млъкни, Хенри — скастри го тя. — Притесняваш момичето. Пък и Уес си има другар за игри — теб. Трябва да се бия, за да го изтръгна от ръцете ти. — След това разпери ръце към Кристоф. — Ела тук.

Той се засмя и двамата се прегърнаха.

— Представи се, мамо, и настани госпожица Алана удобно. Ще се върна бързо.

— Но ти току-що влезе! — протестира Ела.

Алана загуби ума и дума. Нима щеше да я остави сама със семейството си? Тъкмо щеше да протестира, когато той каза на майка си:

— Застрелях двама души недалеч оттук. Отивам да видя мъртви ли са, а ако са живи, да ги докарам тук и да ги разпитам. След това се обърна към Алана и я погали по лицето.

— Оставям те в добри ръце.

ТРИЙСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Кристоф излезе, беше станал отново капитан, изпълняващ дълга си. Алана предпочиташе да отиде с него. Нямаше нищо против срещи с непознати, но тези хора бяха негови роднини. И те ли имаха варварските склонности, които той проявяваше? Не и майка му, разбира се, но другите от семейството? Отгледан е в този дом, тъй че къде другаде се е научил да се държи така?

Но Ела Бекер веднага я накара да се почувства като у дома си с усмивка — наистина сърдечна усмивка. Не изглеждаше по-различно от повечето англичанки на нейната възраст, които Алана можеше да срещне в Лондон. Светлокестенявата ѝ коса беше прибрана в спретната прическа, всекидневната ѝ светловиолетова рокля беше по последна английска мода. Не беше по-висока от Алана и имаше сини очи като на Кристоф, но друга прилика между майка и син не забеляза.

Ела заведе Алана в салона, където в камината гореше буен огън и стаята беше така топла, че тя съвсем скоро свали ръкавиците, шапката и пелерината. Мебелите бяха в английски стил — маси и шкафове от тъмно, полирано дърво, дивани и столове с тапицерия от брокат. Декорацията, която ѝ напомни, че е в чужда страна, беше мозайка на една цяла стена, представляваща изглед към столицата от планински връх през лятото. Беше поразително красив. На прозорците имаше завеси с пискюли и оттам се виждаха нежният пейзаж, стръмните възвишения и недалечните планини.

Над камината висеше семеен портрет. На Алана ѝ стана чудно дали бабата на Кристоф го е рисувала. Позна веднага Ела и може би Хендрик като по-млад. Имаше още двама мъже, една по-възрастна жена и русо момченце със сини очи, много красиво. Момченцето беше Кристоф и тя се почувства някак странно да го види като дете.

Откъсна очи от портрета, седна и почти веднага се успокои, когато Ела попита направо:

— Това между вас сериозно ли е? Така си помислих, след като Кристо ви доведе да ни запознае с вас.

Логичен въпрос, като се имат предвид думите на Хендрик, когато ги хвана да се целуват, така че Алана успя да не се изчерви отново на мига. Но какво да каже на майка му? Кристоф не ѝ бе дал още разрешение да говори открито.

— Не вярвам, че щяхме да се отбием, ако не беше снежната буря. Той ме придружаваше по пътя към някаква хижа високо в планината.

— Хижата на краля ли? — попита Хендрик, който влезе при тях.

Алана примигна, когато той съвсем правилно се досети, но Ела ѝ се усмихна.

— Не се изненадвайте. Аристократите живеят в полите на планините в имения, простиращи се до плодородните долини. Само кралят има дом толкова високо в планината, който не става за друго, освен за усамотение. — После жената сви вежди. — Простете за откровеността, но нали Фредерик не си е намерил най-накрая любовница?

— Не! — ахна Алана. — Ами, доколкото ми е известно, няма любовница. Аз никога не съм виждала краля.

— Много добре. Ще ми бъде неприятно, ако размириците в страната го подтикнат към отчаяни мерки, за да има наследник, след като кралицата ни е безплодна. Просто няма щастието да износи децата си. Съчувствам ѝ. И с мен беше същото, след като родих Кристоф... до неотдавна — завърши тя с усмивка.

— Неотдавна ли?

— Братът на Кристоф Уесли няма още три години. Дойде съвсем неочаквано след толкова години брак, когато с Джефри отдавна бяхме загубили надежда, че ще имаме друго бебе.

„Разликата между двамата братя двайсет години ли е?“ — рече си смаяно Алана. Хората ще си помислят, че са баща и син, а не братя.

— Акцентът ви ми е познат — добави Ела. — Англичанка сте, нали?

— Отраснала съм там като вас.

— Какво ви доведе толкова далеч от дома?

— Дойдох да се запозная с... родител, когото не знаех, че имам — отвърна предпазливо момичето.

Хендрик избухна в смях.

— И това звучи познато, нали, Ела?

След разказа на Кристоф за неговата баба англичанка Алана разбра намека.

— Кристоф ми разказа малко от вашата семейна история.

— Нима? — попита заинтригувана Ела.

На Алана ѝ се щеше да изстене. Майката очевидно още правеше опити да изтръгне от Алана признание за естеството на връзката ѝ с нейния син. Също като Хендрик и тя вероятно копнееше синът ѝ да се задоми и да си има свое семейство.

За да намекне, че сам той не е споделил с тях, Алана каза:

— Изненадах се, когато разбрах, че има и английско потекло. Помолих за разяснение. Вашата майка в Англия ли живее?

— Да, и всяко лято ни идва на гости, но така и не успях да я придумам да остане. Нейното изкуство я задържа в Лондон, където има просторно ателие в дома си и лесно си набавя необходимите материали. Портретистка е и има много поръчки. Изключително талантива е, но според нея ще похаби таланта си тук, защото ливанинците предпочитат друг вид изкуство. Обнадеждена съм, че тази година ще промени мнението си, иначе ще престане да идва. Много е възрастна, за да предприема толкова дълги пътувания.

— Никога няма да престане да идва тук — обади се Кристоф, който тъкмо влезе в стаята. — И не се смята за стара.

— Върна ли се вече? — изненада се Алана.

Той съблече шинела си.

— Веднага стана ясно, че са мъртви.

— Донесе ли телата им за вълците на баща ти? — попита Хендрик. — Не могат да бъдат заровени, преди земята да се размрази, но вълците биха ни отгървали от тях.

Кристоф се разсмя, като видя изражението на Алана.

— Той се шегува, момиче.

— Баща ти наистина ли гледа вълци? — попита тя.

— Да — отговори Кристоф и седна на дивана до нея. — Развъжда ги, защото са единствени по рода си.

Тя се разсея за момент. Имаше толкова много места за сядане, включително и до майка му. Ела също забеляза, местейки поглед ту към него, ту към нея.

Главно за да отвлече вниманието, а не да коригира израза, Алана отбеляза:

— Вълците не са единствени по рода си животни.

— Тези са. Разкажи й — подкани Кристоф дядо си.

Хендрик се захили.

— Когато баща му Джефри беше още момче, го взимах през лятото с мен на лов високо в планината, където снегът никога не се топи. Веднъж се качихме много по-нависоко. Беше ясен ден, по върховете ме пълзяха облаци. Там попаднахме на противоестествено същество — вълк албинос, какъвто не се срещани нито в Ливания, нито в Европа, доколкото ми е известно. От него щяхме да добием чудесна кожа. Рекох на Джефри да стреля. Мен не ме биваше колкото него с лъка и стрелите. Но той се заинати. Искал да го улови и да го опитоми. Помислих си, че ще му бъде за урок да остави дивото да си бъде диво. Не вярвах, че ще успее, но след половин година белият вълк се подчиняваше на всяка негова команда. Всъщност беше вълчица и после той й намери и мъжкар.

— Още ли ги развъжда?

— Защо не? Те са питомни, поне с него са кротки! — смееше се Хендрик. — През зимата ходи на лов с тях, защото честите снеговалежи намаляват видимостта. Но на вълците нищо не им пречи.

Щеше да се радва да види тези невероятни животни, но те сигурно живееха навън, а снегът продължаваше да вали и Алана не каза нищо. Вместо това попита:

— С лък и стрели ли ловувате вместо с пушки?

— Не съм виждал изстрел от пушка да предизвика свличане на лавина, но защо да рискувам, след като с лъка се стреля толкова лесно?

Ако беше толкова лесно, Папи щеше да я научи да си служи с лък и стрели. С разширени от учудване очи тя се обърна към Кристоф:

— Днес можеше да предизвикаш лавина!

— Какво друго ми оставаше? Но, не, тук не е толкова високо и снегът не е натрупал достатъчно, за да се образува лавина.

— Кой ви е нападнал толкова близо до нас? — попита Ела. — Крадците обикновено не причакват хора по пътищата. Да не са били бунтовници?

— Враговете на краля са и мои врагове. От известно време насам съм на прицел.

Майка му го погледна свъсено.

— Можех да мина и без тази новина.

Той ѝ се засмя дръзко.

— Не е нещо ново, та да се тревожиш. Изпратили са да ме преследват някакви загубени лакеи. Но днес не бяхме сигурни по кого се целят, по мен... или по нея.

И побутна с рамо Алана, когато произнесе „нея“. Тя се отдръпна. Как си позволяваше да се държи толкова фамилиарно пред близките си? Особено след като го изненадаха да я целува.

— Защо споменавах момичето?

— Нея също я преследват — отговори Кристоф. — Но историята е дълга и поверителна.

Ела го погледна с извита вежда.

— Че на кого можеш да повериш нещо тайно, ако не на семейството си?

— Не питай повече — само това каза, но достатъчно категорично.

Ела кимна и смени темата, като попита:

— Как са Фредерик и Никол? Нещо интересно в двора?

— Кралицата е много разтревожена заради размириците, но поне отново излиза в обществото, и да не забравя. — Обърна се към дядо си: — Вдовицата на Ернст Бруслан наскоро беше поканена на вечеря и попита за теб. Липсвало ѝ... твоето чувство за хумор.

Кристоф се изрази с толкова двусмислен тон, очевидно не вярваше, че чувството за хумор липсва на вдовицата, и Хендрик се разсмя, съгласявайки се с него.

— Всъщност възнамерявах да подновя нашето старо познанство преди известно време, но Норберт Струланд вече е заел здрави позиции като „придворен“ на Оберта, и на моята възраст нямам намерение да си съпернича с този стар козел.

— Както изглежда, тя подготвя почвата пред Фредерик да определи Карстен за свой наследник. Постоянно се хвали с последните му постижения.

Ела остана изненадана от тази новина.

— Такъв развой положително ще разреши много от сегашните затруднения, но Карстен не тръгна ли по стъпките на разпътния си баща?

— Постара се за кратко да заприлича на него и не може да се каже, че вече е безразличен към всичко що носи фуста, но прави

впечатление, че се е променил дотам, та да поеме някои от семейните задължения... и междуременно печели симпатиите на простолюдието.

— Значи и той полага усилия да подготви почвата за себе си?

— В действителност е убеден, че ще бъде добър крал.

— Нима? — Кристоф помръдна рамене и Ела смени отново темата: — След като си тук, настоявам да останеш през нощта. Баща ти ще се върне скоро от лов. Ще се ядоса, ако не те завари вкъщи.

Всички усетиха студеният въздух, който нахлу от главния вход, и Ела прибави:

— Сигурно е той, въпреки че защо ще влиза отпред...

На вратата на гостната не се появи бащата на Кристоф, а неговата „интимна приятелка“, която той изхвърли от двореца. Надя се усмихна лъчезарно на всички. Дори цялата в сняг, беше невероятно хубава.

Очите ѝ се насочиха към Кристоф и там си останаха.

— Прекрасно е да те видя отново толкова скоро, Кристо. — След това поруменя прелестно, като че ли изведнъж си спомни добрите обноски, и каза на майка му: — Извинете, че не почуках, но е много студено навън. Имах късмет, че изобщо успях да дойда. Бях на езда, когато от планината се развихри буря. Изгубила съм посоката. Мислех, че съм тръгнала към дома, но ето, че се озовах тук.

— Не се тревожи, Надя — каза мило Ела. — Знаеш, че винаги си добре дошла тук.

— Не, вече не е — отвърна Кристоф. — И тя го знае.

Майка му се задъха:

— Кристо!

— Той беше много лош е мен, госпожо Ела — оплака се обидено Надя. — Той си поигра с... моите чувства... след това ми забрани да го посещавам.

Лицето на Кристоф стана като буреносен облак. На никого не убягна какво намекна току-що русокосата хубавица. И Алана не се съмняваше, че е вярно. Какво друго можеше да се очаква от варварин, освен да сложи край на една любовна връзка по грубия начин, на който тя бе свидетелка.

Очевидно Ела също не се съмняваше.

— Нашата съседка, Кристо! Как можа?

— Бъди спокойна, мамо, не бих могъл да постъпя така. Надя просто проявява отмъстителност с възрастта.

Надя остана с отворена уста. Хендрик откри нещо много интересно на тавана и се зазяпа в него. Ела кимна, вярвайки на сина си без повече обяснения. И все пак възпитаната англичанка каза на младата жена:

— Надя, стопли се до огъня, докато нашият кочияш се пригответи да те отведе у вас. Хендрик, би ли го потърсил? — Но старецът нямаше намерение да напуска стаята точно в този момент и извика гръмогласно слугата. Ела въздъхна. — Можех и сама да свърша тази работа.

Надя, с надменно възмущение, след като не бе вече добре дошла, се запъти към камината. Като минаваше покрай дивана, погледна с присвити очи Алана, след това Кристоф.

— Тази не е ли момата, която заведе в квартирата си в двореца онзи ден? — попита злобно. — Обиждаш майка си, като водиш любовницата си тук.

— Защо не се научиш да се държиш подобаващо, моме? — изненада Алана всички. — Да не искаш капитанът да те изхвърли оттук, както те изхвърли от двореца?

Кристоф избухна в смях. Гневът му се изпари като по чудо, той стана и подхвърли на Алана пелерината ѝ.

— Хайде, моме — превиваше се той от смях, — ще ти покажа вълците, от които се интересува толкова много.

— Идвам и аз — присъедини се Ела, но тръгна последна и на прага се спря, за да каже на Надя:

— Не зная защо ти е толкова много ядосан. И не ме интересува. Но те предупреждавам, повече никога не се опитвай да ме настройваш срещу сина ми, както направи днес. Да си тръгнала, преди да се върнем.

ТРИЙСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Алана трябваше да се отбие в тоалетната, преди да излезе навън. В къщата на семейство Бекер имаше неголяма на партера. Хендрик отиде напред да разчисти снега. Ела ѝ обясни как да ги намери, може би защото искаше да остане за малко насаме със сина си. Кристоф, този варварин, попита дали Алана има нужда от помощ. Тя затвори вратата под носа му. Не очакваше модерен клозет с течаща вода, какъвто имаше още в много малко домове даже в Англия, но полирано до блясък дърво криеше нощно гърне, слава богу, празно. Тъкмо си миеше ръцете, когато вратата зад нея се отвори.

Тя се обърна сепнато. Всъщност не се изненада, като видя Надя. Начинът, по който русокосата хубавица я изглежда в гостната, беше достатъчно заплашителен, за да предположи, че двете не са приключили. Алана не биваше да я дразни, но другата жена я нападна направо, като я нарече любовница на Кристоф. Отговори ѝ ядосано, прибързано, и сега щеше да си понесе последствията.

Помисли си дали да не мине покрай жената, без да ѝ обръща внимание, но беше любопитна да разбере толкова ли е злонамерена, колкото Кристоф намекна, или е дошла да се извини за злобната си забележка. Алана разбираше защо Надя беше толкова разстроена в двореца. Явно Кристоф я беше помолил да си отиде, тя беше отказала и той я беше изхвърлил насила. Но те са съседи! Колко близки са били преди тази кавга? Той не уточни от какво естество е била близостта им преди.

Надя разясни случая много добре, като високомерно изрече:

— Не си въобразявай, че ще се ожени за теб. В най-скоро време ще се ожени за мен. Нашите семейства очакват сватбата.

Ако не бе добавила забележката за техните семейства, Алана щеше да се хване на въдицата, че жената просто е ревнива и опърничава. Вместо това се почувства странно... безчувствена.

— Той е варварин, лика-прилика сте — отговори тя, но след това усети гняв. — Въпреки че последното, което видях, беше как ти

забранява да идваш в двореца, затова се съмнявам, че възнамерява да се ожени за теб.

Какво ѝ ставаше?! Тонът ѝ бе заядлив като на Надя. Лицето на Надя стана червено заради това, че ѝ бе напомнено. Все пак Алана не очакваше, че ще получи шамар, и никога не е била толкова доволна за уроците по фехтовка, както когато вдигна ръка да го парира.

— Предупреждавам те, това беше караница между любовници — изсъска Надя. — И преди се е случвало, но винаги сме се сдобрявали и този път ще се сдобрим.

— Тогава за какво се тревожиш?

— Не се тревожа.

Алана се подсмихна.

— Може да ме лъжеш. Може би трябва да убедиш него, че винаги се сдобрявате. Не ме интересува. А сега, ако ме извиниш, има едни вълци, с които искам да се запозная, перспектива, която е за предпочитане пред твоето присъствие.

Профуча покрай жената, едва ли не надявайки се, че тя ще я задържи, и тогава щеше да ѝ отговори както знае. Беше бясна, че се замеси в скандал между любовници, и то без никакво предупреждение. Естествено Кристоф нямаше да ѝ каже, че я използва, за да накара любовницата си да ревнува. Щом Наля си извади толкова бързо заключение, сигурно не се случваше за пръв път.

Щом излезе навън, изгледа унищожително Кристоф, който се бе запътил да види какво я бави.

Хвана я с усмивка за ръка, за да ѝ помогне по хлъзгавата пътека, и се помъчи да отгатне:

— Загуби ли се?

— Не, мога да се ориентирам, когато ми е обяснено.

— Тогава?

— Помъчих се да укротя онази зла жена. Тя наистина е много неприятна.

— Надя отново ли говори с теб?

— Държеше да ме уведоми, че ще се ожениш за нея... в края на краищата.

— Въобразява си, това никога няма да се случи, но не е твоя работа.

— Нима? Току-що стана моя работа, след като се опита да ме удари преди няколко минути! Има късмет, че не й разбих проклетия нос.

Той се задави от смях.

— Сигурно трябва да ти обясня.

— Да, може би трябва.

— Израснахме заедно като съседски деца. По едно време даже беше най-добрата ми приятелка. Но това приключи много отдавна, когато тя стана такава, каквато я видя днес — опърничава по твоите думи и зла. Някога мислех да се ожения за нея, но бях още момче, а тя вече се превръщаше в кавгаджийка.

Алана се изчерви заради лековерието си.

— Значи не ти е любовница?

— Не, нито пък някога ще бъде. Между нас остана само неприятно чувство. Непрекъснато ме гони да се омъжи за мен. Даже се опитва да ме прелъсти. Но уловките й са прозрачни. Не съм толкова глупав, че да се хвана, и после тя да се оплаче на баща си. Хайде, ела да премахнеш отвратителния вкус от устата си с едни сладки вълчета.

Тя се ужаси.

— Да не си убил някой от домашните любимци на баща си?

Той завъртя очи.

— Сладки като бебета.

— А, вълчета — бебета! — възкликна тя, смеейки се.

Никога не бе имала какъвто и да е домашен любимец, нито пък някоя от нейните приятелки, поне не в града, където условията не са подходящи за отглеждане на животни. Мислеше, че е ужасно да се държат затворени вкъщи през по-голямата част от деня. Но веднага се зарадва, като видя четирите малки вълчета през портата — три бели, едно сиво, всичките еднакво големи. Те си играеха с кокал като с играчка.

Намираха се в просторно ограждение с високи, каменни стени. През падащия сняг не забеляза в първия момент бялата вълчица в един ъгъл, вперила очи в нея, както и вълкът, който се показва от леговището, наподобяващо пещера. Майката захапа едно от вълчетата за врата и го понесе към бърлогата. Хендрик й подвижна и тя изпусна кутретото, но това не я спря за дълго.

— Всичките ли ще скрие? — попита разочаровано Алана. — Надявах се да им се порадвам.

— По-добре се откажи — предупреди я Кристоф, застанал до нея.

Но Хендрик се засмя.

— Че защо да не може. Нека само да вкарам възрастните в бърлогата и да затворя. Храня ги от време на време и те ме понасят.

— Не са ли опитомени?

— Допускат само Джефри. Аз нямам неговото търпение.

— Нито пък аз — обади се Ела. — Позволявам му да донесе някое от малките в къщата. На тази възраст са прелестни. Но щом започнат да гризат мебелите, връщаме ги в глутницата.

Хендрик успя бързо да подмами възрастните в бърлогата, затвори ги там и отвори външната врата, за да влезе Алана в ограждението. Въпреки студа и снега си игра цял час с вълчетата. Кристоф я предупреди да не си сваля ръкавиците. Добър съвет. Острите им зъбки щяха да наранят пръстите ѝ. Бяха много игриви. Тичаха след снежните топки, които им хвърляше. Майката ръмжеше заплашително от другата страна на оградата, но Хендрик ѝ говореше успокоително и тя най-накрая се отпусна в снега. Но не откъсваше златистите си очи от Алана.

Ела забеляза нежната усмивка на Кристоф, докато наблюдаваше лудориите на Алана.

— Значи я харесваш?

Без да отмества поглед, отговори:

— Как да не я харесва човек? Пленителна е.

— В такъв случай не си само неин ескорт, така ли?

— Не си въобразявай повече, отколкото има в действителност, мамо. Между другото тя не желае да остане в Ливания. Иска да се върне в Англия като твоята майка.

— Аз останах заради един мъж — напомни му тя.

Кристоф я прегърна през раменете.

— Щастлив съм, че си останала, иначе аз нямаше да се появя на бял свят. Но има и друга причина да не се надяваш. Като изключим факта, че тя не е особено благоразположена към мен...

Ела се изсмя.

— Жените те обожават. Какво си направил, че да я отблъснеш?

— Някой ден ще ти обясня, ако все още те интересува, но не сега.

— Има нещо повече, нали?

Той кимна сериозно.

— Може би ще се наложи да убия човека, който я е отгледал. А тя го обича като дъщеря.

* * *

Докато наблюдаваше портите на двореца, Леонард позна стража, когото видя в склада онази вечер. И момента се бе запътил към града. Леонард беше проследил мъжа с качулката, за когото предположи, че е главатар на подмолната група онази вечер, но той отиде в една странноприемница да пренощува, а на сутринта го изпусна. Мъжът с качулката не се върна на следващата вечер, но днес Леонард възнамеряваше да провери отново. Междувременно се надявани да научи нещо интересно, като проследи войника на стражата.

Той не беше с униформа и изглеждаше много неспокоен. Все поглеждаше назад, сякаш очакваше някой да го погне, но щом дворецът се изгуби от погледа му, видимо се отпусна. Леонард го следваше бавно на кон. Като видя войникът да се вмъква в един обуцарски магазин и да обръща табелката с надпис „Затворено“, завърза коня и зачака. След малко обуцарят излезе и без да заключава, отиде нанякъде.

Тук ли беше новото място за срещи? Леонард провери дали има заден вход и го намери. Не беше заключено и се влизаше направо в стаичката зад магазина, където обуцарят работеше. Беше още рано. Можеха да минат часове, преди да дойде човекът за връзка, а в задната стая нямаше къде да се скрие, ако онзи влезе случайно.

Поразмисли дали да не изтръгне информация по старомодния начин, но в края на краищата се сдържа. Войникът работеше за Алдо и от онова, което чу, стана ясно, че дори Алдо не знаеше за кого работи, затова едва ли щеше да научи нещо полезно. Освен това търсеше мъжа с качулката, а можеше да го познае само по характерния дрезгав глас.

Мина час. Войникът от стражата започна да похърква в предното помещение. Леонард надникна през един процеп, и видя, че мъжът се

бе настанил на удобен стол. Въздъхна и продължи да чака.

След още двамадсет минути вратата на магазина се отвори и затвори и чу характерния глас, както се надяваше:

— Събуди се, хей.

— Извинявам се — избъбри войникът. — Не знаех колко ще се забавите.

— Райнер изпълни ли заповедите?

— Постара се, но не успя.

— Много добре.

— Много добре ли?! — извика войникът. — Нарочно ли подредихте нещата така, че да го заловят?

— Не, но това беше необмислено решение, за което нашият работодател бързо съжали, така че не се пъхай между шамарите. Сигурно имат други планове за нея. Него заловиха ли го?

— Да, и аз няма да се върна в двореца. Ще ме издаде, ако вече не го е направил. Независимо дали ще ме заклеят като дезертьор или шпионин, ще ме издирват, затова напускам страната.

Леонард се вбеси. Бяха се опитали отново да убият Алана и пак ли планираха убийството й? На това трябваше да се сложи край, и то в най-скоро време, така че трябваше да вземе по-решителни мерки.

Излезе от магазина тихо, върна се при коня си и се приготви да проследи човека, този път, без да го губи. Ако днес не се добереше до име...

Видя как онзи излезе от магазина и се качи на коня си. Днес не беше с качулка и Леонард забеляза, че е двамадсет и пет-шест годишен, красив, с черна коса и атлетично тяло.

Насочи се извън града на юг по един от най-оживените пътища. В тази посока се намираще обширното имение на Бруслан, известно още като Крепостта, защото приличаше на малко градче с хубави къщи, обградени с невисока стена. Крепостта нямаше градски порти и след като толкова много хора бързаха някъде по работа, никой не попита по какви дела е пристигнал Леонард.

Човекът, когото следеше, влезе в най-голямата къща, но толкова много господарски изглеждащи мъже и жени влизаха и излизаха, че не можеше да прецени на кого докладва мъжът. Все пак не се забави дълго. Когато излезе, беше с Карстен Бруслан, но всеки тръгна по пътя

си, без да разменят дума — Карстен в елегантна карета, другият се метна на коня и се отправи към града.

Леонард нямаше да знае, че другият мъж е Карстен, наследникът на предишния крал Ернст, ако не бе чул случайно името му на празника и не го бе огледал добре тогава. Съвпадение ли бе, че двамата излязоха по едно и също време? Реши да проследи Карстен. В действителност привилегирваният наследник на фамилията Бруслан може би знаеше отговорите на въпросите, които търсеше, но дори да не ги знаеше, беше време да разрови леговището, та да види какво ще излезе оттам.

ТРИЙСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Задържаха се навън достатъчно дълго, за да си е отишла досадната съседка на Бекерови, когато се върнат в къщата. В гостната Алана се топлеше до камината и не видя, че бащата на Кристоф е влязъл в стаята.

— Коша ми се струва неспокойна. Да не би някое диво животно да се е приближило до глутницата?

Кристоф се разсмя и кимна към Алана.

— Ако според теб тя е диво животно.

— Не бих искала да ме наричаш така — рече студено тя.

Кристоф ги запозна, макар че беше излишно. Приликата между баща и син беше забележителна. Останалата част от деня продължи приятно. За разлика от Кристоф неговото семейство се държеше мило и всички я накараха да се чувства като у дома си.

Ела се интересуваше от последната английска мода, при което мъжете изпъскаха. Тя се разсмя и покани момичето в кухнята, за да си поговорят, без да ги отегчават.

Но онова, което искаше да разбере, беше:

— Харесваш ли моя Кристо?

Алана не се изчерви и успя да отговори уклончиво:

— Той... трябва да свикна с него.

Думите ѝ разсмяха по-възрастната жена:

— Знам, че е различен от английските джентълмени, които познаваш. Ливанинските мъже не се церемонят, действат веднага по същество. Но той е добро момче.

Алана се подсмихна. Само една майка можеше да нарече мъж с ръста на Кристоф момче. Хареса много Ела. Докато беше с нея, се чудеше каква ли е нейната майка. Надяваше се, че и с Хелга ще разговаря с такава лекота.

Даже се запозна с малкия брат на Кристоф... отдалеч, когато една камериерка го доведе в гостната. Кристоф го взе от ръцете на жената и започна да го подхвърля нагоре, а детето се смееше, след това

го занесе на Алана. Но то се притесняваше от непознати и всеки път, щом тя посегнеше към него, се дърпаше.

Уесли вечеря с тях. Седеше между родителите си и двамата го хранеха. Кристоф се пошегува с Алана:

— Не знае какво пропуска, като отказва да бъде в твоите прегръдки.

Поне шепнеше и никой, освен него не забеляза, че тя се изчерви. Но се получи много неловко, когато стана време за сън и Ела се обърна към Алана:

— Ще те заведа до твоята стая.

Кристоф ги спря и без изобщо да се шегува, каза:

— Не, тя ще спи в моята стая. В опасност е. Хората, които искат да я убият, са толкова амбициозни, че ще влязат и в къщата, за да се доберат до нея.

— Няма да спим в едно легло, госпожо Бекер — обади се Алана.

— Не, разбира се — съгласи се Ела. — Тя ще спи с мен, Кристо.

— Ами аз къде ще спя? — поинтересува се Джефри.

Алана си помисли, че въпросът е уреден, но Кристоф продължи:

— Настоявам, мамо. Не искам да се събудя на сутринта и да ви намеря и двете с прерязани гърла. Мой дълг е да я пазя и нямам намерение да будувам пред твоята врата или пред нейната цяла нощ. Благоприличието е неуместно, когато на карта е заложен живот.

— Наистина ли мислиш, че е възможно да проникнат в тази къща? — попита Ела.

— Проникнаха в моята квартира, за да стигнат до нея.

„Доста облагородена версия“ — помисли си Алана, след като беше в затвора, само свързан с неговото жилище. Но той явно не искаше да влиза в подробности пред семейството си.

Майка му кимна най-накрая, но прибави:

— Ще наредя да внесат походно легло в твоята стая. Ще спиш на него.

Кристоф се усмихна, след като се наложи в спора, и каза на Ела:

— Заведи я в спалнята, на мен не ми се спи още.

Алана заспа, преди той да дойде. Беше оставила една лампа да гори, макар че огънят в камината осветяваше стаята. След още един ден, изпълнен със събития, се унесе бързо. Походното легло беше разположено в другия край на стаята. По едно време се събуди, но

утрото не беше настъпило. Събуди я топлото тяло на Кристоф до нейното.

Отвори очи и го видя надвесен над нея да се усмихва широко.

— Излъга майка ми, каза ѝ, че няма да спим в едно легло.

Ако наистина искаше да прави любов с нея, щеше ли да я дразни със забележка, която непременно ще предизвика морални скрупули у нея? За да го спре, преди да я е изкушил, го предупреди:

— Само да ме докоснеш и ще се разкрещя. Семейството ти веднага ще дотича да провери какво става. Тогава какво ще им обясниш?

— Че съм те накарал да крещиш от удоволствие.

— Не би посмял — взмути се тя.

— И защо не? Аз съм варварин, забрави ли? Но ти охлади страстта ми. Хайде да поспим.

Но не стана от леглото. Търсеше очите ѝ. Покана ли се надяваше да види, която тя не можеше да изрече гласно? А дали в погледа ѝ наистина не се четеше покана. Затова ли я целуна внезапно? И само как я целуна. Примамваше я със своята страст.

Помъчи се да обуздае усещанията, които така бързо се надигнаха, онзи трепет, сърцебиене, сякаш изгубваше съзнание, нещо, което изобщо не разбираше, горещата вълна, която я заливаше. Но беше трудно да се противопостави, защото всъщност не искаше, след като всичките ѝ сетива бяха възбудени по този невероятен начин.

Той щеше да престане вместо нея, съзнаваше го, но така силно се бе притиснала към шията му, когато каза:

— Не бива.

Бе прехвърлил единия си крак върху нея и ето че го пъхаше между нейните. Беше само по бельо и чувстваше остро всяко докосване. Потрепна няколко пъти и се прилепи още по-плътено до него.

— Само по бельо си. — Като че ли се усмихваше, така прозвуча гласа му. — Мисля си, че си ме очаквала.

Тя отвори рязко очи. Слава богу, даде ѝ стимул, от който се нуждаеше отчаяно, за да го изрита от леглото!

— Не — изохка тя, след това прибави по-строго: — Забравих си нощницата. А ти си объркал леглото.

— Алана, не можеш...

— Наистина. Объркал си леглото.

Той се поколеба, преценявайки сериозно ли говори. Нямаше място за съмнение. С пъшкане и въздишки стана и тръгна към походното легло. Беше гол! Тя стисна очи и се извърна настрана.

— Да поспим — мърмореше той. — Поне един от нас ще се наспи.

Че няма да заспи ли намекваше? Въздържа се да каже, че и тя няма да може да спи. Все пак заспа.

На сутринта тръгнаха много рано, въпреки това цялото му семейство ги изпрати навън. Времето обещаваще да бъде хубаво. Бурята бе оставила дебела снежна покривка и шейната се плъзгаше устойчиво.

Кристоф не спомена за изминалата нощ. Не изглеждаше и ядосан. Но сега мислите ѝ бяха заети с нейната майка, докато пътят им ги водеше все по-високо в планината, и тревогата отново я обзе.

Той забеляза, прегърна я през раменете и я притегли до себе си.

— Пак ли се разтревожи? Защо? Трябва да се радваш.

— Лесно ти е на теб. Няма да се запознаваш с единия от родителите си след осемнайсет години.

— Мога да ти помогна да се успокоиш.

Тя не се усъмни какво има предвид.

— Не е необходимо.

Отново се умълча, хапейки долната си устна. Да беше му разрешила да я разсее, защото ставаше все по-неспокойна с приближаването на края на пътуването.

Пътуваха малко повече от два часа. Щеше да бъде много по-бързо, ако снежната покривка не беше толкова дебела. Алана даже зърна хижата, преди да завали отново. Приличаше на малък замък, разположен на скалиста издатина високо в планината.

— Ти спомена „внушителна“, но не очаквах толкова грамадна постройка високо в планината — каза тя точно преди гледката да се скрие. — Хижа не е ли по-скоро с размерите на къща в чифлик?

— Едно време беше малка. Пристроявана е многократно през годините. Но името остана, независимо от значителните разширения.

— Кралят идва ли често?

— След смъртта на първата си съпруга не е идвал.

Чух, че е обичала това място, което е понятно, понеже изгледът е великолепен... когато не вали. Но той избягва всичко, което му напомня за нея. Затова няма портрети на кралица Авилена в двореца. Затова не знам как изглежда тя.

— Защо кралят просто не затвори хижата, след като не иска да я използва.

— Все пак има полза от нея. Понякога предлага на дипломати да я посетят. Като прекарат няколко дни тук, се връщат отпочинали в столицата и тогава преговорите вървят по-леко.

Алана се разсмя.

— Това е цял заговор.

Шейната спря. Веселото ѝ настроение се изпари, щом Кристоф слезе и протегна ръце да я вземе и да я пренесе, както я пренесе, когато пристигнаха в неговия дом. Беше се подготвила да избегне всякакви целувки този път, но той не се и опита. Спусна я на земята в просторно помещение, което изглеждаше твърде грамадно, за да е фоайе или преддверие, но не личеше да служи и за други цели. Половин дузина статуи на мъже и жени в гръцки стил заобикаляха огромен фонтан, в момента празен. Подът беше мраморен, а стените бяха покрити с големи огледала в рамки, които създаваха усещане за простор.

— Граф Бекер, радвам се да ви видя отново. Същата стая ли ще желаете?

Алана не беше забелязала слугата, който се бе приближил, докато Кристоф говореше. Погледна го смръщено след този въпрос.

— И преди ли си бил тук?

Той сви рамене и свали шинела си и кожената шапка и ги подаде на слугата. Салонът не беше затоплен и тя не се съблече. Запита се дали и той не е чувствал необходимост да се усамотява понякога, за да си почине от задълженията, които бяха станали по-опасни, отколкото се предполагаше.

Когато слугата излезе, за да отнесе дрехата му, той обясни:

— Водил съм любовници тук. — После заради физиономията, която направи тя, прибави: — Какво толкова? Ти беше девица, като се срещнахме, не аз.

Тя се изчерви веднага.

— Не си женен. Защо водиш твоите жени чак тук... или си бил женен?

Той се подсмихна.

— Виж се само, колко си възмутена! Заради себе си или по принцип се възмущаваш? Или си ревнива?

— Нищо подобно — отвърна троснато тя. — Няма значение. Твоя работа какво правиш.

— Да не би да искаш да стане твоя работа?

— Не!

— Много бурно отричаш! — Той се разсмя. — Но ще отговоря на въпроса ти. Когато една връзка започне да куца, започват и споровете. Това обикновено се случва, когато любовницата настоява за дълготрайно уреждане на отношенията, за каквото никога не е ставало въпрос. Ако не съм скъсал с нея окончателно, довеждам я тук. Може би заради усамотението, заради това, че са изолирани тук само с мен, те стават отново дружелюбни. Но това само отлага неизбежното, затова престанах да уреждам отношенията си по този начин.

— Щом всичките ти любовни отношения приключват толкова неприятно, защо не опиташ с някоя жена, която си заслужава?

— Искаш да кажеш съпруга ли? — Поклати глава. — Съпругата ще изисква съвсем справедливо да прекарвам с нея голяма част от времето си, с което аз още не съм склонен да се съглася. — После се засмя. — Но ще отделя време за нова любовница... ако си ти.

Тя нямаше намерение да удостои с отговор това предложение, но ѝ хрумна да попита изпълнена с подозрения:

— Моята майка е тук, нали?

Той пак се засмя:

— С теб, мила моя Алана, не спорим. Не, не те доведох тук, за да ти внуша да се държиш по-дружелюбно. Мръщиш се и съскаш много, но аз знам как да те накарам да мъркаш.

Тя остана с отворена уста, страните ѝ пламнаха изведнъж. Нямаше значение колко пъти ѝ говореше по този скандален и неприличен начин, всеки път я засягаше. Знаеше, че отсега нататък трябва да си изгради защита срещу тях, вместо да се огорчава и гневи.

— Боже мой, караш ме да съжалявам, че не съм дъщеря на вашия крал, само за да те хвърля в затвора. По един месец за всяка обида, което означава, че ще прекараш години...

— Не очаквай да крия мислите си от теб, когато те желая толкова много. Би ли предпочела да се преструвам, че не те харесвам?

Всъщност се съмнявам, че бих могъл.

Кристоф я хвана за ръка и я поведе, добавяйки:

— Хайде да намерим майка ти. Може би тя е вещица и ти ще ме молиш да те защитя от нея.

— Не бих разчитала на това.

Той въздъхна:

— И аз.

ТРИЙСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Слугата, който ги поведе, им обясни, че Хелга рядко напускала своите стаи. Беше разбираемо за Алана, понеже богато обзаведени, те обхващаха площ по-голяма от повечето къщи. Хелга явно беше у дома си тук. Тъкмо беше закусила по-късно от обичайното. Прислужницата, която ѝ бе донесла закуската, седеше с нея и двете си говореха и се смееха даже когато тя им отвори вратата.

Хелга се изправи, като видя неочакваните посетители. Тя сигурно дори не предполагаше, че са дошли при нея. Хижата беше толкова голяма, че човек лесно можеше да се изгуби.

Лицето на Алана светна от нежна усмивка. Тази жена беше нейната майка! Нейната истинска майка! Хелга беше облечена със семпла зелена рокля. Алана забеляза, че не е висока. Даже беше пониска от нея с няколко сантиметра. Не беше и чернокоса, а руса и с тъмнокафяви очи. Беше с набита фигура, не дебела, може би имаше едри кости. Алана беше с дребни кости. Лицето на Хелга не беше сбръчкано. Сигурно беше родила съвсем млада. Изглежда нямаше четирийсет години.

— Хелга Енгел? — започна Кристоф.

Като ги загледа предпазливо, жената кимна едва-едва.

— Да се срещнете с мен ли сте дошли?

Той ѝ се усмихна, за да я успокои, и се представи като капитан на кралската гвардия.

— Всъщност донесох ви прекрасна изненада.

Хелга се засмя и се опита да отгатне:

— Още един подарък от краля ли? Той е прекалено милостив!

Кристоф като че ли се слиса.

— Кралят ви прави подаръци!

Хелга се усмихна.

— Всяка година, понякога и два пъти годишно. — Разсмя се като ученичка на недоумението му. — О, няма нищо подобно! И нищо екстравагантно, само малки сувенири, за да знам, че не е забравил

какво направих за него. Не е необходимо. Трябва да му го кажете вместо мен. Това — посочи жилището си — е вече прекалено щедро.

Хелга се натъжи. Кристоф се изкашля от неудобство, явно и двамата се замислиха за нейната жертва. Но на Алана не ѝ беше тъжно. Беше щастлива, че се среща с майка си.

Направи крачка напред, за да съобщи сама новината. Кристоф внезапно я задържа. Погледна го и се озадачи от строгото му изражение. И той наистина попита Хелга със служебен тон:

— Според вас не заслужавате ли тази награда?

— Аз...

Жената не продължи и стана отново предпазлива.

— Престани! — изсъска Алана на Кристоф. — Не си тук, за да я разпитваш.

— Но ти си тук за това.

— Не, не съм.

— Точно обратното. Интересуват те хиляди неща. Аз попитах само за едно.

— Нямах причини да проявяваш вродената си подозрителност. Когато някой отрича, че заслужава нещо, то е от скромност. Подобно понятие може би е чуждо за варварин като теб, но цивилизованите хора често се държат по този начин.

Видът му не беше на човек, който се разкайва. Естествено, как ще се разкае един капитан. Те се препираха шепнешком, така че Хелга не ги чуваше, но това я разтревожи още повече.

— Бихте ли ми казали защо сте тук? — попита тя, местейки поглед от единия към другия.

Кристоф се отпусна. Даже се усмихна отново.

— Извинявам се, Хелга. Изненадата, която ви донесох, е вашата дъщеря, съвсем жива, както сама виждаш.

Очите на Хелга се спряха върху Алана за по-малко от секунда и тя се свлече на пода в безсъзнание. Алана се втурна към нея, но не успя да я задържи.

— Боже мой, изискан си като глиган. Не можа ли да бъдеш малко по-внимателен?

Той вдигна Хелга и я сложи на един диван. Алана го последва и там откри артистичните занимания на майка си — кошници с прежди и голяма рамка с гоблен пред един стол.

— Какво би ѝ казала, за да приемеше новината по-леко? — попита той. — Щеше да изпадне в шок, както и да го кажеше.

Алана въздъхна, наведе се към Хелга и взе да потупва нежно страните ѝ да дойде в съзнание. Не видя какво е намислил Кристоф, докато не се приближи с чаша вода.

Тя ахна и закри лицето на майка си.

— Да не си посмял!

— Защо не? Става бързо.

— Грубо е. Остави на мен.

— Днес постоянно се оплакваш, какво те прихваща? Още ли си нервна?

— Не съм. Не и преди да започнеш да разпитваш майка ми. Днес не си на служба. Поне не би трябвало.

— Аз винаги съм на служба.

— Ти ми каза, че Хелга Енгел е моя майка — напомни му високомерно. — Ако не си бил абсолютно сигурен, не биваше да го съобщаваш.

— Сигурен съм.

— Тогава ми обясни, моля те.

— Тя ме свари неподготвен. Тъкмо говорехме за любовници. Фредерик е бил верен и на двете си съпруги, но между двете сватби имаше много любовници. Една се опита да го убие. В моите задължения влиза да ги познавам, въпреки че това се е случило, преди да постъпя на служба в двореца. Мислех, че знам всичко. Със забележката си тя намекна, че между нея и Фредерик...

— Аз не схванах по този начин забележката ѝ — прекъсна го Алана. — Радваше се, че той още си спомня какво е направила заради него, макар да твърди, че дребните подаръци не са необходими. Това, Кристоф, е женски отговор. Наистина ли не ти се е случвало да го чуваш?

Той направи физиономия, като че ли се възмущаваше от себе си.

— Събуди я, ще получиш майчинската прегръдка и ще се оплакваш на воля.

Алана коленичи до дивана и продължи да потупва майка си по страните. Започна да се тревожи, че Хелга се е наранила, когато падна. Но после чу как изпъшка тихо и пое дъх. Жената отвори очи, беше дезориентирана, но спокойна, като че ли се събуждаше от следобедна

дрямка... докато не забеляза Алана. Отдръпна се сепнато, сякаш искаше помежду им да има разстояние, очите ѝ се изцъклиха от ужас.

— Махни се от мен! — изкрещя.

Беше много разстроена. Скочи от дивана, едва не събори Алана и застана зад тях.

— Лъжеш! — извика тя, сочейки с пръст Кристоф.

Той се намръщи.

— Ако не ни вярваш, тогава защо се държиш, сякаш е призрак? Уверявам те, плътта ѝ е много топла.

Но Алана не успя да го нахока за този неуместен намек, защото Хелга отричаше на висок глас:

— Не зная коя е и какво е, но не е моята дъщеря. Моята дъщеря е мъртва!

— Да, всички знаем, всички така си мислехме — каза внимателно Кристоф. — Но доказателството, че това не е истина, стои пред теб.

— Защо? Защото тя твърди така ли?

— Всъщност тя вярваше, че е дъщеря на Фредерик, защото мъжът, който я е отвлякъл, е бил убеден, че е принцесата, и това ѝ е разказал. Но благодарение на теб е отвлякъл другото бебе.

— Благодарение... на мен — изрече Хелга на пресекулки.

Най-после погледна Алана... и се разрида. Но като че ли не плачеше от щастие.

ЧЕТИРИЙСЕТА ГЛАВА

— През всичките тези години мислех, че те е отвлякъл, за да те убие.

Макар и да говореше глухо, си личеше, че започва да им вярва. Но новината явно я бе шокирала ужасно, за да се зарадва.

Алана успя да придума Хелга да седне на дивана. Кристоф ѝ предложи носна кърпичка, после и той седна. След като избърса лицето си, жената изпусна кърпичката в скута си и явно не усещаше, че по страните ѝ се търкалят сълзи.

Алана седна до нея, дори се опита да вземе ръката ѝ, за да я успокои. Но почувства, че Хелга се стегна при допира, затова се отдръпна.

Като че ли я отблъскваше. Краткият изблик на щастие, когато видя смеещата се Хелга, изчезна. Нищо в тази среща не беше радостно... все още. Но Алана все пак се надяваше, че като премине първият шок, и двете ще бъдат щастливи.

Може би някакво обяснение щеше да свърши работа в този смисъл, така че тя каза:

— Отвлякъл ме е с такава цел. Но не е могъл да го направи и вместо това ме е отгледал. Променил се е заради мен. Вече не е убиец.

— Убиец ли е бил? — зяпна Хелга.

— За теб не е ли такъв? — попита Кристоф.

Тя веднага сведе очи. Явно се притесняваше от Кристоф. Той беше длъжностно лице и се държеше рязко с нея. След малко Хелга каза:

— Да, но само вие го твърдите, никой друг.

— За мен беше като баща — увери майка си Алана.

— Всъщност през всичките тези години вярвах, че сме близки роднини, че той е мой истински чичо. Разказа ми истината едва миналия месец.

Очите на майка ѝ се разшириха.

— Той жив ли е още?

— Да, но...

Хелга погледна като обезумяла вратата зад Кристоф.

— Той тук в хижата ли е?

Очевидно се страхуваше за Папи. Страхуваше се за мъжа, отвлякъл дъщеря ѝ, вместо да го мрази! Алана се смая. Забеляза, че и Кристоф сви вежди.

Момичето каза бързо:

— Сигурна съм, че онова, което се е случило преди толкова години, те е ужасило. Не се притеснявай, ако не искаш да го виждаш. Кажи ми кой е моят баща.

Кафявите очи на Хелга се спряха отново на Алана, но страхът не беше изчезнал от тях.

— Беше добър човек. Не бяхме женени и година, когато той почина от треска и не видя нашето бебе. — И добави, като че ли ѝ хрумна в момента: — Той имаше черна коса.

Алана се подсмихна.

— Най-последен един роднина с черна коса! Ябълката на раздора... с него. — Тя кимна към Кристоф.

— Защо?

— Защото се мъчех да убедя капитан Бекер, че съм принцесата, каквато настойникът ми вярваше, че съм. А капитанът не ми казваше защо е сигурен, че не съм. Заради цвета на моята коса и твърдението ти, че съм руса като принцесата, той нито веднъж не е взел под внимание, че може да съм твоята дъщеря.

— Да не би твоят настойник да те е излъгал и да не си моя дъщеря — каза Хелга.

От това я заболя. Хелга дори го изрече ядно. Това означаваше само едно. Тя още се съмняваше, защото не чувстваше нищо към Алана. Дори не можеше да я обвини. На Кристоф също му мина мисълта, че Папи я е излъгал.

Все пак обясни:

— В началото и аз си го помислих, но не и сега. Ако се съмнявах, нямаше да я доведа, за да се съберете с позволението на краля, разбира се. Все пак твоята реакция е странна.

— Щом казвате, че е моя дъщеря, значи е моя! — защити се Хелга. — Само че не мога да го почувствам още и не бива да ме

обвинявате за това. Моето бебе ми бе отнето. Водите ми зряла жена, която дори не прилича на мен!

— А на съпруга ти прилича ли?

Жената отвърна с насмешка:

— Та има ли нещо мъжко у нея?

— Не, няма — съгласи се той. — А не трябва ли просто да се радваш, че е станала толкова хубава?

Хелга го погледна особено, после погледна Алана отново и ѝ се усмихна колебливо.

— Много си красива. Моля те, не ме обвинявай за моите чувства.

— Не, не те обвинявам. Напълно те разбирам. През целия си живот съм знаела, че родителите ми са мъртви. Когато ми казаха, че не е така, и аз бях потресена. Трябваше ми време, за да повярвам. Беше ми от полза да разговарям за това и може би и на теб ще ти бъде по-леко, ако поговорим. Разкажи ми за нашето семейство.

Хелга въздъхна.

— Всички са покойници. Майка ми и баща ми бяха живи, когато се преместих в двореца, но бяха възрастни. Не са били в първа младост, когато съм се родила. Баща ми почина в същата година, когато загубих бебето си. Майка ми дойде да живее с мен тук, в хижата, но почина преди две години. Съжалявам, останах само аз... и ти.

— Няма за какво да съжаляваш — успокои я Алана, след това попита внимателно: — А защо размени бебетата?

Хелга веднага застана нащрек.

— Предупредиха ме никога да не говоря за случая.

Кристоф я прекъсна:

— Когато разбрахме коя е, кралят ми даде разрешение да ѝ кажа истината и да я доведа при теб, така че тя знае тайната, която е трябвало да пазиш. Можеш да говориш свободно пред нея.

Хелга се разплака отново, но Алана вече разбираше причината. Споменът за мъчителните преживявания от онова време, когато бе загубила детето си, винаги щеше да ѝ причинява страдание. Алана реши да смени темата. Защо да се интересува какво я бе подтикнало към постъпка, която е променила целия ѝ живот. А може би Хелга не беше склонна да говори, защото предполагаше, че тя е страдала, след като я е отглеждал и възпитавал убиец.

— Животът ми беше чудесен, без всякакви лишения — зауспокоява я Алана. — Възпитана съм като благородна дама в Англия. Получих превъзходно образование, бях заобиколена от прислуга, приятели, любящ „чичо“... поне си мислех, че е такъв. Никога нищо не ми е липсвало, освен майка. Така че нищо ужасно не ми се е случило заради твоята постъпка. Наистина не изпитвам лоши чувства.

— Но аз се укорявам — каза Хелга съкрушено.

— Тогава защо го направи?

Този път въпроса зададе Кристоф и може би затова тя отговори веднага:

— В двореца почти не бяха останали хора и бях неспокойна, кралят се беше оттеглил далеч, съсипан от скръб, и почти никой не посещаваше принцесата. На практика детето бе изоставено. Само три години бяха изминали от гражданската война, когато дворецът бе нападнат и крал Ернст убит. Не само аз очаквах кланът Бруслан да се опита да си върне трона с още повече насилие. В града се носеха такива слухове даже преди крал Фредерик да се ожени.

— Разбирам, но дворецът не е бил без охрана — каза Кристоф.

— Точно така, във вътрешния двор на двореца обикаляха много стражи, но вътре бяха малочислени. Двама бяха прикрепени към крилото с детската стая и те правеха проверка само два пъти на нощ! Трябваше да пазят пред вратите, но не стояха там и почти не поглеждаха в люлката на бебето, когато влизаха. Само се смееха и си приказваха. Но аз не размених бебетата веднага. Минаха много седмици, преди тревогата ми да се превърне в страх. Принцесата беше почти на три месеца, когато го направих.

— Прислугата знаеше ли за твоята хитрина? — попита Кристоф.

— Каква прислуга? — присмя се Хелга. — Идваше само една старица с отслабнало зрение, която чистеше стаята и ми носеше храна. Придворният лекар ни посещаваше веднъж в месеца да прегледа принцесата дали е здрава и развива ли се нормално. Но той беше надменен и като че ли оскърбен, че трябва да преглежда едно пеленаче. Усещах по дъха му, че е пил. Помолих дворцовия управител да сложи повече стражи и да ми предостави повече прислуга. Той се изсмя и каза, че дворецът се пази добре, но благоволи да наеме още една бавачка, която да ми помага. Докато се уреди работата, около две

седмици преди похищението, аз се заех сама и подмених бебетата. Ужасях се какво може да се случи с мен, ако принцесата пострада.

— Защо не каза на новата бавачка, че си разменила бебетата, за да бъде и тя предпазлива? — попита Кристоф.

Хелга не отговори веднага.

— Първо, не знаех дали мога да ѝ вярвам. Пък и истината е, че... — Замълча отново и очите ѝ се насълзиха. — Обичах да прекарвам повече време с моето бебе.

Сърцето на Алана се разтопи.

— Не исках, разбира се, другата бавачка да се опита да направи същото. Сигурността на принцесата беше най-важното ми задължение. Даже след като новата бавачка пристигна, не престанах да преследвам управителя да осигури по-многобройна стража. Даже само още двама! Ако ме бе послушал, нямаше да изгубя бебето си. Онзи... онзи убиец нямаше никога да се промъкне покрай войниците на пост и да отвлече детето ми. Дори не си спомням как ме е нападнал, но след като ме е ударил, е завързал ръцете ми на гърба. — Поклати тъжно глава. — Но кралят знаеше кого да обвини, когато го повикаха да се върне, и беше разгневен.

— Струва ми се, че вината е негова, след като е отсъствал толкова дълго — промърмори Алана.

Кристоф я погледна сърдито заради обвинението, но Хелга защити Фредерик:

— Не беше виновен. Не се е съмнявал, че оставя принцесата в добри ръце. А скръбта му беше толкова дълбока, та дори не осъзнаваше, че е отсъствал толкова дълго. Все пак детското крило трябваше да се охранява по-строго и да бъде назначена повече прислуга. Затова беше толкова разгневен. Заради тази немарливост изгониха много хора, но беше прекалено късно... за мен.

— След това ли дойде тук?

Хелга кимна.

— Освободиха ме от задълженията ми заради това, че загубих бебето си. Наеха нова бавачка да се грижи за принцесата там, където я криеха. Но не останах дълго в града при родителите си. Те ми помогнаха да преживея скръбта си. Преместих се тук след смъртта на баща ми и успях да убедя майка ми да дойде да живее с мен. — След

кратко мълчание Хелга докосна колебливо ръката на Алана и попита:
— Ти наистина ли си моя дъщеря?

Момичето се усмихна, но не успя да отговори. Някой заудря по вратата толкова силно, че Хелга се стресна и скочи на крака.

— Сигурно мен търсят — каза Кристоф и веднага излезе от стаята.

Алана зауспокоява майка си:

— Изпрати гвардейците напред още вчера. Вероятно ще проверят как сме преживели бурята. А те са изключително не... — Щеше да каже нецивилизовани, но се досети, че на Хелга като на ливанинка може да ѝ стане неприятно, затова се поправи: — нетърпеливи.

Това не успокои Хелга, лицето ѝ остана все така пребледняло. Алана разбираше защо тя се страхува от Папи, но се надяваше, че всеки път щом се почука на вратата, няма да изпада в паника. Реши да уреди среща помежду им. Едва ли щеше да бъде приятна, но Папи можеше да успокои Хелга, че няма лоши намерения към нея.

Тогава Кристоф се появи отново с толкова мрачно изражение, че момичето моментално се изправи. Той хвана Алана за лакътя и я поведе към вратата.

Тя се дръпна.

— Не бъди толкова груб. Къде ме водиш?

— Трябва да се върнем в града. Днес, точно преди зазоряване, дворецът е бил нападнат.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Алана беше сигурна, че Кристоф нямаше да се спре до вратата, ако не го беше скастрила за грубостта му. Но той се обърна към Хелга:

— Кралят не е пострадал, атаката е била отблъсната. Трябва да се върна в града, но ще доведа пак дъщеря ти.

Като слязоха на долния етаж, Алана видя, че шейната ги чака и петима от войниците на Кристоф са на конете си. Той я занесе на ръце до шейната, качи се, привлече я до себе си и зави и двамата с одеяло. Щом шейната потегли, тя каза:

— Значи бунтовниците са по-дръзки, отколкото предполагаше?

— В случая бунтовниците нямат нищо общо. Внукът на крал Ернст, спомняш ли си го, онзи, който ти се видя толкова очарователен, е бил жестоко пребит.

— Той ли е нападнал?

— Не, някои от неговите хора, вбесени от случая, заподозрели мен или краля, че сме поръчали побоя, и се промъкнали във вътрешния двор снощи. Били са шепа хора, но достатъчно, за да проправят път за други, готови да се покатерят по задната стена. Понеже все още било тъмно, възнамерявали да минат през двора и да влязат в двореца, без никой да ги забележи. Глупаци. Даже и стената не са изкачили.

— Че не си бил там ли си ядосан?

— Не, всеки път като напусна двореца, ме преследва мисълта, че може да го нападнат. Но когато не съм там, стражите се удвояват и съм сигурен, че ако някой е достатъчно глупав да нападне, ще се провали. Точно това се е случило. Ядосан съм, защото случаят ми се струва отчаяна последица от онова, което твоят настойник е забъркал. Пребил е почти до смърт наследника на Бруслановци!

— Не знаеш дали той го е направил — каза тя, чувствайки се неудобно.

— Естествено, че той го е направил. Никой друг не би се осмелил.

— Ако наистина той го е нападнал, това означава, че Карстен е невинен. Папи щеше да го убие, ако беше сигурен, че той стои в дъното на нещата.

— Казах ти, че не вярвам Карстен да има нещо общо с отвличането. Бил е дете, когато си била отвличена, а сега е много самоуверен и открит. Не е в негов стил да заговорничи с наемни убийци и шпиони. Той по-скоро би набрал армия от наемни войници за бунт. — Кристоф се усмихна тъжно. — Или ще нападне открито, както сега. Не, има толкова много възрастни Бруслановци, които биха поръчали смъртта на принцесата.

Тя се опита да посочи и добрата страна на събитията:

— Е, това е един несполучлив опит. Може би бунтовниците ще престанат най-после да те тормозят.

— Или ще съберат истинска армия, след като решат, че Фредерик няма изход... за тяхно нещастие.

Според нея това бе добър знак, но не сподели заключението си, че в резултат на тези събития Фредерик най-после ще бъде принуден да предприеме мерки срещу този клон на своя род, който така или иначе презираше. Нейният живот бе предопределен от нежеланието му да постъпи по този начин.

— Защо не ме остави при майка ми в хижата? Не съм ти необходима за разчистване на последствията от това нападение.

— Не искам... не мога да те оставя сама, след като животът ти е още в опасност. Пък и ти не искаше да останеш там.

Тя се изчерви и беше доволна, че той няма да забележи, понеже лицето ѝ бе скрито под одеялото. Ако изобщо я гледаше. Даже не хвърли бегъл поглед към него.

Как се досети? Дори тя не осъзнаваше до този момент колко неудобно се чувстваше по време на срещата с майка си. Беше напълно объркана.

След като Кристоф ѝ каза, че дъщеря ѝ е жива, не остана и помен от спокойната, щастлива жена, която се радваше на подаръците на краля. Хелга беше уплашена през цялото време. Защото щеше да загуби дома си в хижата ли? Алана не можеше да ѝ обещае, че няма да се случи, но пък защо това да тревожи Хелга? Беше спасила принцесата и заради нея бе загубила своята дъщеря.

Алана се помъчи да обясни своите чувства на Кристоф:

— Не че не исках да остана, но си представях, че у мен ще избликнат естествени чувства, като я видя, че ще изпитам обич. В първия миг, като я погледнах, почувствах някаква връзка. Но нейната реакция... Не знам, не чувствам никаква близост с нея. Чужди сме една на друга. Трябваше да се досетя, че ще бъде така. Сигурно даже е в реда на нещата след толкова много години. Родила ме е и после е страдала заради мен през всичките тези години, но все пак ми е чужда. Нормално е, нали?

— Ако ти отговоря, ще изразя мнението си, а това е неуместно. Никога не съм чувал или виждал ситуация като вашата, за да мога да сравня. Но може би чувствата ти са притъпени, защото цял живот си вярвала, че тя е мъртва. От всичко, което каза, не пролича да имаш чувства и към Фредерик, макар да беше сигурна от по-дълго време, че е твой баща.

— Това е различно. Бях объркана. Исках да го харесвам, но ми пречеше неговото безразличие. Мисля, че дори ти казах, нали? Защото Папи, който го обича, и се кълне, че е добър крал, го презира, че досега не е разнищил кой е поръчал моето убийство. Но това вече няма значение. Никога няма да се запозная с него, затова не е необходимо да се тревожа, че ще го обидя с моето презрение. Бях много неспокойна именно заради това, че няма да мога да скрия тези чувства от него.

— Сега нали разбра защо случаят не е бил разрешен? — попита Кристоф. — Подозирали са хора от неговия род, а родът е многоброен.

Тя въздъхна.

— Деликатността е излишна, щом е заложен на карта човешки живот, особено когато два клона на един род враждуват от поколения.

— А можем ли да кажем кой дърпа конците? Да изправим на бойна нога отново цялата страна, ако осъдим на изгнание един цял род без доказателства? Фамилията Бруслан дълго е управлявала. Има още много хора, които са им верни, много ще протестират, ако целият род бъде осъден заради греха само на един. Наистина ли мислиш, че сме такива варвари? — После добави: — На този въпрос не ми отговаряй.

Тя въздъхна. Беше прав от тази гледна точка. Знаеше, че е прав. Но не него се бяха опитали да убият... Тя примигна. Нито пък нея. Била е само случайна жертва.

— Всичко това вече не ме засяга, слава богу.

— Засяга те, докато враговете на краля грешат коя си и се опитват да те убият.

Тя се намръщи.

— Ето защо ще напусна Ливания колкото е възможно по-скоро. Що се отнася до моята майка, с твоята се чувствам по-спокойна, отколкото с моята. Но тя е моя майка. Искам да я видя още веднъж, преди да се върна в Англия, и без да присъстваш ти, понеже я изнервяш. Ще се помъча да я склоня да дойде да живее с мен, макар че според теб тя не би приела. Ако не иска, ще ѝ пиша. Даже догодина ще дойда да я посетя... ако арестуваш виновниците за този подъл заговор, а в момента имаш основателна причина да посочиш с пръст фамилията Бруслан след нападението тази сутрин.

— Нима?

Усети насмешката в гласа му. Току-що го похвали по заобиколен начин. Без да иска!

— Ето сега виновниците са налице — по-старото поколение на рода Бруслан. Започни твоего разследване с тях. Сигурна съм, че не е необходимо да ти казвам как да си вършиш работата. Трябва да предвидиш, че благодарение на днешните събития можеш да различиш случая, и ще добавя, че трябва да благодариш на Папи за това, ако той го е предизвикал.

Погледна го, за да разбере как приема мнението ѝ, но той явно не го споделяше.

— Действията му предизвикаха нападение на двореца, а това е предателство.

— Мисли каквото искаш. Но той е изключителен. Фамилията Бруслан ще разберат, че Фредерик няма нищо общо с побоя над Карстен, и че има друг, от когото да се страхуват. Може дори да стигнат до заключението, че е същият убиец, когото са наели. Папи е на ваша страна, не на тяхна, и по един или друг начин ще се добере до истината. Ти си с вързани ръце, понеже Бруслановци през всичките тези години не са разкрили кой от тях е отговорен за опита за убийство на принцесата. Папи не е с вързани ръце.

— Ако няма какво да кажеш повече във възхвала на твоя настойник, да поговорим за Хелга.

— Не бих искала. Много съм разочарована от срещата. Нека да мине малко време да се съвзема.

— Защото не вярваш, че е твоя майка.

Тя ахна.

— Разбира се, че вярвам. Затова...

Не довърши изречението.

— Затова какво?

Тя замълча, но знаеше, че той чака, въпреки че проявяваше търпение. Най-накрая изплю камъчето:

— Тъжно ми е. Тя все едно ме отхвърли.

Той я привлече до себе си. Нима искаше да я успокои? Доплака й се изведнъж, но това бе недопустимо.

Така че по-скоро за да успокои себе си, каза:

— Следващият път ще бъде по-хубаво.

— Ако разреши следваща визита.

— Да разрешиш ли?! Необходимо ли е да ти припомням, че откакто ми събщи коя съм в действителност, вече не съм твоя затворничка.

— Точно напротив.

Тя се отдръпна и го погледна в очите.

— Какво искаш да кажеш?

— Все още си примамка за Растибон.

— Съжалявам, но не разчитай на мен.

„Сериозно ли говори“ — зачуди се Алана. Разгневи се ужасно. Той я гушна отново до себе си и тя се опита яростно да се освободи, но битката спечели Кристоф. Как, по дяволите, варваринът се намести в шейната до нея?

ЧЕТИРИЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Спускаха се по планинския склон много по-бързо, след като не валеше в момента сняг. Алана даже зърна някои великолепни гледки, докато се намираха по-нависоко, но беше много сърдита, за да им се полюбува. Слънцето не проникваше през облаците, стелещи се над планинските върхове, но долините бяха огрени.

Кристоф я остави да се ядосва мълчаливо до края на пътуването. Дори не се опита да оправдае намерението си да я задържи в Ливания против желанието ѝ, нито пък да се извини, че според него е абсолютно необходимо. И той мълча.

При заслона за шейни, където започна пътешествието, пак я метна на своя кон, за да изминат краткото разстояние до двореца. Едва когато я прегърна през талията с едната си рака, каза равнодушно:

— Забеляза ли, че Хелга не те нарече нито веднъж по име? Как се казва дъщеря ѝ?

Не, на Алана не ѝ бе направило впечатление точно това. Боже господи, даже не знаеше истинското си име! Беше толкова разочарована от реакцията на Хелга, когато ѝ казаха, че дъщеря ѝ е жива. Не я прегърна поне веднъж. Това няма ли да е първото нещо, което една майка ще направи?

Но понеже беше още много ядосана на Кристоф, задето искаше да я използва като примамка за Папи, само промърмори:

— Още не е убедена.

Той изпъшка. Тя настоя на своето:

— Знам, че не мога да се преборя със склонността ти да се съмняваш във всичко, но ти е пределно ясно, че в случая това е неуместно.

— Нима? Тя се изплаши, щом ѝ каза, че си нейна дъщеря. Не беше развълнувана или нервна. Испитваше истински страх. Криеше нещо. И лъжеше. Беше очебийно.

— Какво, за бога, би крила, освен страха си, че може да се прости с луксозния си начин на живот? Предполагам, че е така. И ти не

я успокои, че няма да се случи. Вместо това я разпитваше какво обяснение е дала на Фредерик преди толкова много години, за да го удовлетвори. Накара я да преживее отново онази мъка! Искрах само да разбера защо е разменила бебетата. Между другото тя се изплаши повече, като споменахме Папи. Естествено е след онова, което е направил.

Алана си въобрази, че му приведе съвършено ясни доводи, за които може би не се бе досетил, във всеки случай достатъчно убедителни, за да сложи край на странната му подозрителност, защото той повече не възрази. Но когато влязоха във вътрешния двор на двореца, не се отправи към квартирата си. Спря насред двора, подаде юздите на един страж, свали я на земята и я поведе към двореца!

Веднага се досети защо.

— О, господи! — развика се зад гърба му. — Знам какво правиш! Спри! Не искам да съм негова дъщеря, предпочитам да съм дъщеря на Хелга.

— Не решаваш ти.

— Да не си посмял да му кажеш! Ще му дадеш напразни надежди. Сигурно има правдоподобно обяснение защо Хелга е потайна и уплашена, което няма нищо общо с мен. Просто беше прекалено изнервена, за да каже. Може би защото ти беше там.

— Нямам намерение да му казвам каквото и да било... засега.

— Тогава защо ме водиш в двореца?

— За да се запознаеш с него. Той ще пожелае да ти се извини сам за дългата раздяла с майка ти.

Кристоф лъжеше! Знаеше, че лъже! Задърпа се ожесточено. Дори се подхлъзна на заледения сняг и около секунда я влачи по земята, след това спря, взе я на ръце и я понесе.

Така я въведе в двореца и не я остави, като влязоха. Пренесе я през коридори, след това през приемната за простолюдието се озоваха в съседното помещение. Не беше тройната зала, както си бе мислила, а галерия, от която се отиваше в различни апартаменти, с килим по средата. В другия край имаше още една редица двойни врати и беше сигурна, че оттам се отива при краля. Беше ранен следобед и Кристоф явно очакваше, че Фредерик е там.

Тя направи един последен опит:

— Моля те, недей!

— Мой дълг е — само това отвърна.

Не беше необходимо да чука, за да влезе; всъщност гвардейците пред всички врати отваряха незабавно, щом се приближеше. Стъпките му бяха отсечени и щом го погледнеше, виждаше колко е непреклонен. Той я носеше все така и когато влязоха през последната врата. Беше издал заповед стаята да бъде опразнена. Чу бързи стъпки и никакви оплаквания. Беше началник на дворецовата стража и гвардия, затова му се подчиняваха безусловно.

Алана не погледна кой е останал в стаята. Криеше лицето си до гърдите му в момента, когато тези последни врати се отваряха. И тогава я остави на земята, тя го изгледа изпепеляващо и щеше да го гледа така безкрайно, ако той не я бе завъртял рязко на сто и осемдесет градуса.

Не се наложи да я държи повече. Тя замръзна, загледана в мъжа, когото видя преди на малкия портрет в приемната — малко по-стар, но така дълго го бе съзерцавала, че сега го позна веднага. Той се изправи на подиума, където имаше два трона. Облеклото му беше като на крал, макар и неофициално, не носеше и корона. В момента се вираше в Кристоф за обяснение. Но той не промълви нито дума. Тогава погледът му попадна случайно на Алана и повече не се отмести.

— Господи! — промълви, изпълнен с благоговение.

Гледаше я с такава почуда, че не бяха необходими думи. И тя го почувства, почувства го в мига, когато разбра по изражението му, че знае съвсем точно коя е. Беше неописуемо чувството, което избликна у нея. Беше се надявала да изпита съвсем мъничко от това чувство, когато се озове лице в лице с баща си, с истинския си баща. Не бе имала представа, че ще я завладее с такава сила.

„Папа.“

Само оформи с устни онова, което се страхуваше да изрече на глас. Ако дадеше воля на кипящото у нея вълнение и се окажеше, че греши в чувствата си, подбудени само от неговата реакция към нея, разочарованието щеше да я смаже. Но той вече пристъпваше към нея и тя направи няколко стъпки, за да скъси разстоянието между тях. После потъна в обятията му и когато повтори думата, в нея имаше и топлота, и обич:

— Папа.

Тя плачеше. Беше неизбежно. И се смееше. И то бе неизбежно. Фредерик нямаше да я пусне, прегръщаше я много силно, но и това бе в реда на нещата. Вече нямаше никакво значение за нея, че той е крал. Нищо не можеше да наруши това новооткрито щастие... дори ругатните на Кристоф, които долавяше смътно зад себе си.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

— Кога разбра? — попита Фредерик.

Кристоф не отговори веднага. Още ругаеше! Алана престана да го слуша, след като долови няколко по-вулгарни думи. Беше щастлива в прегръдките на баща си и не съзнаваше нищо друго. Фредерик я прегръщаше, макар и не така силно вече. Алана нямаше представа колко време са стояли така, потънали един в друг.

Все пак чу въпроса на баща си и забеляза колко дълго се забави Кристоф, преди да отговори:

— Не бях сигурен. Но срещата тази сутрин с бавачката остави у мен горчив вкус. Реших, че трябва да видите Алана сам, преди да се опитам да проумея какво става и да обясня защо съм подозрителен.

— Какво събуди подозренията ти?

— Хелга не се държа като майка. Веднага си пролича гневното ѝ недоверие, когато получи дар — завърналата се от мъртвите дъщеря, след това повярва и се изплаши, и нито веднъж не се зарадва от срещата с детето си. И тя чувстваше, че няма връзка с нея — добави Кристоф, посочвайки Алана. — Че изобщо нямат нищо общо помежду си.

Алана трябваше също да обясни, затова се обърна. Фредерик искаше да я усеща до себе си и я прегърна през раменете.

— Не съм казала подобно нещо — възрази тя на Кристоф. — А само сякаш сме чужди.

Той сви рамене.

— Все същото е.

— Изпратете да доведат Хелга незабавно — заповяда Фредерик. — Трябва да разбере защо ми причини всичко това.

— Вече я водят насам — потвърди Кристоф. — Когато ми съобщиха новината за нападението, тръгнахме веднага и не успях да говоря с нея за моите подозрения. Но оставих един от хората си да я доведе в двореца. Преди края на деня ви обещавам, че ще имате пълен доклад защо ви е убедила, че нейната дъщеря е вашата.

— Тя каза причината, знаеш я.

— Моля? — попита Фредерик, местейки поглед ту към него, ту към дъщеря си.

Кристоф отговори:

— Каза, че е била ужасена какво ще я сполети, ако се случи нещо с принцесата, че ще я обвинят. Сигурно е измислила историята с подмяната на бебетата същата нощ, когато принцесата е изчезнала, в никакъв случай седмица по-късно. Но няма място за разсъждения, след като отговорът днес е пред очите ни. Тогава той кимна към Алана. — Доколкото разбирам, тя прилича на вашата първа жена кралица Авилена.

— Да, прилича поразително на нея. Но го чувствам и тук. — Кралят сложи ръка на сърцето си. — Тук няма съмнение.

Кристоф кимна.

— Разбирам. Ще ви оставя да се опознаете. Радвам се за вас.

Кралят се разсмя.

— Не си личи.

Младият мъж махна с ръка, за да извини поведението си.

— Не очаквах такава развръзка, вие знаете. Случвало се е да греша, но не чак дотам.

Накани се тръгне, но Фредерик го спря.

— Кристоф, направи ли онова... за което говорихме последния път?

Той се поколеба за миг, след което кимна рязко. Фредерик настръхна.

— За... жалост.

Кристоф кимна още веднъж вяло и излезе. Алана не разбра какво се случи току-що, но баща ѝ явно се разстрои.

Като се загледа в затворената врата, после в баща си, Алана се досети, че този загадъчен въпрос се отнася за отношението на Кристоф към нея по време на разпитите, които бяха много груби.

— Той е варварин — съгласи се тя и все едно каза: „Какво друго очакваш от него?“ Но после осъзна на кого говори и остана с отворена уста.

Баща ѝ само ѝ се усмихна, повеждайки я към платформата, където я настани и седна до нея. Протегна дългите си крака и скръсти

глезените. „Колко неподобаващо за един крал!“ — помисли си Алана. Но това я накара да се отпусне повече, от каквото и да е друго.

— Обикновено е точно такъв — съгласи се Фредерик с нея. — Но повечето ливанинци не се променят. Поне моите придворни се стараят да приемат новото, вместо да се придържат към удобството на установените привички. Дават добър пример... в повечето случаи. Бекер е много добър в работата си, по какъвто и начин да я върши.

Алана осъзна, че сега баща ѝ я закриля и няма да бъде принудена да понася повече своеволията на Кристоф. Ще се оплаче от него, точно това трябваше да направи. Но не в момента. Имаше нещо по-важно. Нейният баща! Точно в този миг се радваше на цялото му внимание.

И двамата изрекоха едновременно:

— Кажете ми... — После замлъкнаха едновременно и се засмяха заради това, че им бе хрумнала една и съща мисъл.

Той ѝ кимна първа да попита и тя се поинтересува от нещо, което наистина я вълнуваше:

— Има ли някъде портрет на моята майка? Знам, че в двореца няма, но...

— Имам един, миниатюра, която държа в бюрото си. Ще ти го покажа по-късно. Моята сегашна съпруга Никол знае, че го пазя. Не ревнува, че от време на време го гледам. Тя е прекрасна жена. Не се срамувам да призная, че обичам и двете.

— Но моята майка е...

— Да, мъртва е. Но това не означава, че съм престанал да я обичам.

В очите на Алана бликнаха сълзи. Беше казано красиво. Изпълни се с надежда един ден и тя да бъде обичана така.

— А сега ми разкажи за човека, който те е... отгледал и възпитал. Обещавам да сдържам гнева си.

Тя се изплаши, макар че би трябвало да очаква баща ѝ да се държи по този начин.

— Не го мразете, моля ви. Както казахте за двете си съпруги, и аз обичам и двама ви.

— Тогава ми кажи защо.

Три часа разговаряха в тройната зала. За Алана часовете бяха като кратък миг. Имаше пред себе си цял един живот, за да си разкажат. И той се чувстваше по същия начин. Алана разбра, че

нейната баба, майката на Авилена, е била с черна коса. Няколко придворни надникваха от време на време, но само за да се успокоят, че кралят е добре. Той ги отпращаше. Появи се и една жена. И нея прогони, но с усмивка и с обещание, че скоро ще отиде при нея и ще ѝ поднесе изненада. „Съпругата“ — обясни на Алана. Но тя се бе досетила.

Но после дойде отново Кристоф и той не бе прогонен.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Днес няма да получим самопризнания, Ваше височество — изрече Кристоф, приближавайки се пъргаво, за да докладва.

Той знаеше, че може да почака с лошата новина поне докато баща и дъщеря излязат от залата, където разговаряха и се сближаваха. Нямаше представа, че ще му бъде толкова трудно да изгуби власт над тази жена, след като тъкмо бе започнал да се надява на дълготрайна любовна връзка с нея.

Вчера, когато майка му изглеждаше така обнадеедена, че е открил девойка, която си е позволил да доведе и да им я представи, и която не е любовница, му мина мисълта как би могъл да задържи Алана. Мисъл, която не го бе спохождала по отношение на нито една друга жена — помисли си за женитба. Семейството му щеше да остане възхитено от идеята, а той самият установи смаяно, че не чувства у себе си никаква душевна съпротива. Но тогава тя не беше принцеса. А сега беше.

Все пак прояви търпение, преди да докладва. Беше уведомен преди два часа какво се бе случило. Чака толкова дълго, за да си говорят спокойно.

Не можеше да откъсне очи от Алана сега. Даже когато тя сведе поглед, щом забележа, че той я гледа втренчено. Дори като говореше на Фредерик, се взираше в нея.

— Някакъв мъж, спотаен край планинския път, задигнал шейната, с която са водели Хелга Енгел в двореца. Изненадал войника, блъснал го от шейната и заминал заедно с жената. Може би е отивал към хижата, за да се срещне с Хелга Енгел, и като я е видял в шейната, е решил да нападне. Според описанието на моя войник мъжът е нисък и слаб, лицето му било скрито с качулка.

Алана трепна при това кратко описание на крадеца. Кристоф вече се бе досетил, че е Растибон. Кой друг би попречил на Хелга Енгел да стигне до двореца? Алана се издаде, че си помисли същото, и потвърди опасенията му.

Но Фредерик попита:

— Претърсват ли града?

— Да, но той го е предвидил. Съмнявам се, че ще я доведе тук.

— После се обърна към Алана: — Защо твоят Папи иска да спаси Хелга Енгел?

— Защо предполагаш, че мотивът му е този? Не би постъпил така, ако не се надява да открие нещо. Но не разбирам причината, освен ако по някакъв начин е узнал, че отивам при нея. Нямаше начин да се срещне с мен, така че може би се е надявал тя да му каже какъв е поводът на моето посещение. Сигурно ни е проследил извън града, защото как иначе е разбрал къде отиваме.

— Не ни е проследил, но, да, знаел е къде отиваме.

Тя сви вежди.

— Как е научил?

— Твоят малък приятел е идвал при теб тази сутрин, преди да се върнем. Надявах се да дойде, затова наредих на стражата при портите да му съобщи къде те водят, преди да го изведат от крепостта.

Тя се възмути.

— Надявал си се Хенри да се опита да се срещне с мен отново, така ли? Планирал си го!

Кристоф сви рамене.

— Струваше си, ако това щеше да принуди твоя настойник да се появи.

— Кой е Хенри? — попита Фредерик.

— Английски сирак, когото Папи и аз обичаме много.

— Не бива да ги убивате, Кристоф — каза Фредерик. — Тя е много привързана към тях, особено към човека, който я е отгледал. Не искам да страда за него.

— Да, но на мен все пак ми трябва признания. Той знае факти, които ние не знаем.

— Не знае! — възкликна Алана. — Казах ти защо е тук — да открие същите отговори, които търсиш и ти. Защо не работиш с него?

— Невъзможно е, докато се надпреварва с мен.

Тя като че ли се изненада:

— Да не би да намекваш, че сега ще работиш с него?

— А ти да не би да намекваш, че ще помогнеш да се съберем за доброто на баща ти?

— Не и ако възнамеряваш да се отнесеш с него, както се отнесе с мен, и да го хвърлиш в затвора!

Изохка, като произнесе последната дума, дори сложи ръка на устата си и погледна баща си с разширени от уплаха очи. Кристоф се приготви да понесе гнева на Фредерик. Беше хвърлил в затвора принцесата на Ливания. Трябваше да му признае, но се бе надявал да разреши първо други спорни въпроси, преди да бъде освободен от длъжност. Алана го бе предупредила, че ще го накара да си плати. Вероятно беше забравила, защото изглеждаше изненадана, че е направила неволно точно това.

Фредерик, който наблюдаваше с интерес как спорят, погледна Кристоф, но по погледа му не личеше какво мисли.

— Буквално ли изпълни задълженията си? — попита кралят.

— Да.

Фредерик се обърна към дъщеря си и колкото и да бе чудно, в тона му се промъкна тревога:

— Пострада ли?

— Не, не пострадах, само се обезсърчих. Много. Почувствах се оскърбена от неловкото положение. И се плаших малко, когато даваше воля на варварските си склонности — завърши тя, изпълнена с възмущение.

Фредерик се обърна отново към Кристоф:

— Малко ли?

Лицето му се изопна, но отговори:

— Не беше държана в страх дълго. Имаше твърде много кураж, за да ѝ се въздейства със страх. Логична е. Буйна. Упорита до крайност, за да ме убеди коя... в действителност е.

Фредерик обгърна с длани страните на Алана. При характеристиката, която Кристоф ѝ направи, в изражението му за един кратък момент пролича гордост, но после стана пак сериозен.

— Нали разбираш, че вярвахме на една лъжа дълги години — каза ѝ кралят. — Ти можеше да изживееш живота си далеч оттук, никога да не разбереш коя си, а пък аз никога да не узная, че си жива. Растибон те върна при мен. Не е бил длъжен. Колкото и да го мразя, ще събера великодушие и ще му благодаря, че толкова години те е пазил. Той няма да пострада, давам ти думата си. Но не мога да кажа същото за Хелга Енгел. Нейната лъжа повлия на много решения, които щяха да

бъдат различни, ако знаех истината. Беше лесно да ме убедят, да не предприемам действия срещу заподозрените, при положение че не бяха успели, и когато тези действия по онова време можеха да предизвикат още една гражданска война. Трябва да разбереш, че Кристоф си е вършел работата, а той умее да я върши отлично. Не искам да се настройваш срещу него заради действията му, след като по мое нареждане е използвал всички начини, за да се добере до истината, която ти криеше според нас.

Фредерик се обърна към подчинения си и заповяда:

— Ще пазиш Алана... като дворецов гвардеец... до следващо нареждане.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Леонард помнеше един изоставен, полуразрушен чифлик, недалеч от пътя, който се виеше в подножието на планината. Беше попаднал на него като малък, когато веднъж се бе изгубил. Не го бяха разрушили, защото явно никой не е искал да построи друг на негово място. Не очакваше да е останало много от него, но се надяваше да има поне две неразрушени стени, за да скрие шейната.

След като изрита отломки и негодни мебели, откри избата. Вдигна капака, повлече жената по старото стълбище и затвори капака. Беше взел фенер от шейната, така че имаха светлина. Пламъчето престана да трепти, след като се скриха от ледения вятър. Разкъса многогодишните паяжини и постави фенера на прогнил рафт. Постла одеяло на пода, бутна жената да седне на него и се настани до нея.

Изненада се, че тя нито веднъж не се помъчи да отметне одеялото, с което закри главата ѝ. Той само искаше да я предпази от вятъра. Сега го свали и разбра защо тя не се бе съпротивлявала. Беше ужасена и щом той откри лицето си, го позна и започна да ридае и да стене.

— Не се страхувай — каза ѝ Леонард. — Нямам намерение да те наранявам, Хелга, кълна ти се.

Но очите ѝ бяха все така изплашени. Той дори не бе сигурен, че го чува. Целуна я нежно. Сега пък Хелга се смути.

Той ѝ се усмихваше, докато говореше:

— Често мислех за теб през годините, повече отколкото трябваше. Обичах те повече, отколкото си признавах. Това не влизаше в намеренията ми. И най-накрая стана причина да не изпълня работата, за която ме наеха. Трябваше да те убия, но не можах. Дори не исках да изпиташ ужаса, когато откриеш, че повереното ти бебе е мъртво, затова го взех, за да го убия далеч от двореца. Заради теб.

— Но ти не си я убил!

Той направи кисела гримаса.

— И това не можах да направя. Тя покори сърцето ми с усмивка. Тази усмивка ме промени напълно. Заради нея не съм човекът, който бях.

— Престана да убиваш ли? — попита тя колебливо.

— Да, животът ни бе съвсем нормален.

— Не си ли... ми ядосан?

— Защо да ти се ядосвам?

— Отвлече ме! Изплаши ме до смърт! Доведе ме — тя се огледа — в някаква винарска изба!

Той докосна галъвно страната ѝ.

— Съжалявам, нямаше друг начин. Тук ме издирват, а ти беше с войник от дворецовата стража. Аз отивах в хижата да говоря с теб. Стори ми се, че те водят в двореца. Там ще бъде невъзможно да се срещнем.

— Но чак в изба!

— Не мога да си позволя да ме види някой. Търсят ме усърдно. А сега и теб ще търсят, докато не те върна. Искам да говоря тайно с теб, да не ни брули леден вятър и никой да не ни види. Нямах кой знае какъв избор. Спомних си за тази стара къща, отдалечена от пътищата и от селото.

— Избата не е топла — отбеляза тя и скръсти ръцете си.

— Но не е ледена, пък и няма да стоим дълго.

— В хижата ли ще ме върнеш?

— Ако искаш, да.

— Защо... искаш да говориш тайно с мен? — попита тя предпазливо.

— Разбрах, че са довели Алана в кралската хижа при теб. Очевидно ми бяха устроили капан. Прекалено ясно бе накъде отива.

— Ти не пожела доброволно да попаднеш капана.

— Не, пък и нямаше да мога да я доближа, докато е заобиколена от гвардейци. Но едва тази сутрин научих, че ще отпътува, ден след като е потеглила. Видях, че се връща в двореца, когато аз бях тръгнал на път.

— Да се срещнеш с мен — добави тя смутено.

— Да се срещна с теб. Ходих в къщата, в която живееше едно време, но там живеят други хора сега. Нямаше начин да те откроя, докато не чух, че Алана ще те посети, разбрах и къде. Сега искам да

науча по какъв повод е било посещението. Също така ми кажи как е тя. Знаеш, нали?

Хелга пребледня като платно. Опитва се да се извърне, за да не забележи Леонард. Той сложи ръце на раменете ѝ. Разтревожи се, помисли си, че се е случило нещо лошо на Алана.

— Кажи ми!

— Те... те мислят, че тя е моя.

— Какво? — смая се той.

— Мислят, че е моята дъщеря!

— Как така? — изрече той, преди да осъзнае смисъла. — Боже мой, затова Фредерик не преобърна небето и земята да я търси, нали? Накараха си го да повярва, че си спасила неговата дъщеря!

— Трябваше! Аз те пуснах вътре! Щяха да ни екзекутират, ако бяха разбрали!

Умът му заработи трескаво. Сега вече проумяваше толкова много други неща. Но тя се разплака отново.

Той я попита мило:

— Какво каза на другата бавачка, когато се върна?

— Тя знаеше. Също се ужаси. Убедих я, че и тя ще бъде обвинена, ако не се съгласи да излъже с мен, че съм подменила бебетата, за да бъде принцесата в безопасност. След като се споразумяхме, тя отиде да съобщи какво се е случило. Спомних си твърде късно, че един човек съвсем наскоро бе виждал принцесата — лекарят, който имаше задължението да я преглежда. Първо други ми изказаха съчувствие, че моето бебе е изчезнало. Аз почти не ги чувах. Знаех, че истината ще излезе наяве, щом се появи лекарят. Бях парализирана, хората мислеха, че е от скръб, а всъщност бях парализирана от страх, че той ще познае бебето и то не е Алана Стиндал.

— Той не дойде ли?

— Дойде. Бяха му казали преди това, че принцесата е невредима, и той погледна моето дете и потвърди: „Да, тя е, слава тебе господи.“

Леонард сви вежди.

— Да не е участвал в заговора?

Тя се изсмя леко истерично.

— Не, беше просто човек, който не си вършеше добре работата. Мислех си, че я преглежда внимателно, когато бяха дните за

посещения, но предполагам, че е бил много зает и най-вече ядосан, че мъж с неговото положение е натоварен със задължение, което според него не отговаря на ранга му. За всичко това се досетих през онзи ден, понеже беше много груб с мен.

Леонард не можеше да повярва, че всичко това се е случило, без да знае или да се досети за нищо.

— Значи той потвърди, че бебето е принцесата, и ти се съгласи?

— Какво друго можех да направя? Да призная, че съм приела тайно в покоите мъжа, който отвлече принцесата ли?!

Тя крещеше. Беше превъзбудена. Той я прегърна, но прегръдката му не я успокои, само предизвика още сълзи.

— Сигурно ти е било много трудно. Съжалявам, Хелга, наистина съжалявам. Трябваше да те взема, теб и твоята дъщеря. Но тя е все още с теб...

— Не е! Скоро след това я отведоха да я скрият. Знаеха, че ридая денонощно, затова не ми разрешиха да отида с нея. Умолявах ги, но категорично забраниха заради дълбоката ми скръб. Възнаградиха ме, но аз повече не я видях.

— Ще я открия, където и да са я скрили, и...

Тя се отпусна върху гърдите му, явно страдаше.

— Тя е мъртва. Почина, когато беше на седем! И всеки един ден от тези години съм се ужасявала, че ще порасне и ще заприлича на мен. Така кралят ще се досети какво съм направила. Вече я бях загубила, никога нямаше да я видя отново. И след като живях с този страх толкова дълго, усетих едва ли не облекчение, когато си отиде. Сам Фредерик дойде да ми съобщи. Въпреки скръбта си не ме беше забравил. Каза ми, че с моята постъпка съм му дала седем години, за да я обича.

Леонард въздъхна.

— Значи наистина е имало погребение.

— Да.

— И Фредерик заблуди цялата страна, че тя е отвличена, за да не се случи същото отново.

— Да!

Леонард изреждаше факти с глух глас, без да търси потвърждение, но разсъждаваше логично и той най-накрая се досети:

— Боже мой, не са повярвали на Алана коя е. Вместо тя да ги убеди, те са убедили нея, че е твоя дъщеря. И ти я остави да повярва!

Хелга предпази с ръце главата си, защото очакваше той да я удари. На Леонард му се стори, че тя плаче.

— Ще ме убият. Не мога да им кажа, не мога.

— Успокой се, не е необходимо да казваш. Аз ще ѝ съобщя, дори ако трябва да се промъкна в двореца. Това не може да продължава повече.

— Не го прави. Мисля, че вече знаят.

— Кралят ли?

— Не, неговият капитан на дворцовата стража, мъжът, който я доведе при мен. Усетих, че се съмнява. Остави един от войниците си да ме отведе в двореца, без да ми даде обяснение. Ще ме разпитва, но в нейно отсъствие! Сигурна съм!

— Тихо, замълчи — каза той, като се опитваше да я успокои с ласки. — Няма да разреши това да се случи. Ще те отведе далеч оттук, където повече никога няма да се страхуваш. Дължа ти толкова много... за това, че вярваш в мен.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

— Тя е жива! — каза Никол, като се върна във всекидневната, където остави Оберта, за да провери защо Фредерик се бави. — В момента е с него!

— Боже мой, толкова си развълнувана — каза Оберта. — Коя е жива?

Никол беше силно възбудена заради новината и не можеше да се въздържа.

— Дъщерята на Фредерик, Алана! Той не го потвърди, само каза, че има прекрасна изненада за мен и че скоро ще дойде при нас. Но не беше необходимо да уточнява. Виждала съм портрета на майка ѝ. Приличат си като две капки вода с Авилена!

Оберта беше шокирана и Никол осъзна твърде късно защо нейната приятелка не е възхитена от новината.

— Съжалявам — додаде нежно. — Знам, че се надяваше Фредерик да посочи Карстен за свой наследник и че завръщането на Алана променя всичко.

— Смаяна съм, разбира се, но... всъщност, Никол, трябва да ти призная, че ми хрумна чудесна идея много отдавна, още когато принцеса Алана се роди, че с Карстен ще бъдат идеалната двойка.

— За брак ли говориш?

— Именно. Този брак ще донесе онова, за което и двете мечтаем — нашите два рода да се обединят и да се сложи край на тази безумна вражда веднъж завинаги.

Никол прехапа устна.

— Не знам дали Фредерик ще приеме такава идея след нападението на двореца...

— Казах ти, че това бе грешка. Карстен изобщо не е знаел, че приближените му са решили, без да питат никого, да отмъщават заради него. Беше пребит ужасно, скъпото ми момче. Снощи едва стана от леглото, но ме увери, че няма значение колко го боли, тази вечер ще дойде да изкаже на Фредерик съжаленията си и колко е потресен от

тази грешка. Един от неговите по-малки братовчеди — луда глава — беше събрал близки хора, за да обвинят Фредерик за побоя. Карстен няма нищо общо, Никол, повярвай ми. Той обича Фредерик. Не би навредил по никакъв начин на Ливания. И това е от онези недоразумения, каквито никога няма да се случват, ако нашите два рода се обединят чрез брак. Трябва да се съгласиш, че това е идеалното решение.

— Да, съгласна съм, но...

— Тогава използвай влиянието, което имаш върху съпруга си. Той ще те послуша. Припомни му колко пъти не износи бебетата си заради тези вълнения. Между другото да не си отново бременна? Изглеждаш малко измъчена. Да ти наля ли още чай?

* * *

Нямаха намерение да крият присъствието на Алана. Дворецът и бездруго щеше да се разбуди като кошер от новината, че тя се е върнала от мъртвите, както си беше. Алана бе предупредена да не отговаря на никакви въпроси на когото и да било и че Фредерик ще направи изявление по-късно, след като изслуша своите съветници.

Кристоф остана с Алана, когато Фредерик отиде да съобщи на съпругата си хубавата новина. Принцесата щеше да се присъедини към кралската двойка на вечеря, след като се настани в новото си жилище.

Предполагаше, че дължи благодарност на Кристоф. Можеше да се върне в Англия в щастливо неведение, че е дъщеря на Фредерик, ако капитанът не се бе досетил. Но сега той беше така резервиран. На човек веднага му идваше наум думата „предан“. Затрудняваше ли го заповедта да бъде неин телохранител? Преди като че ли нямаше нищо против... когато тя не беше принцеса. Дори загатна, че дългът му никога не е бил по-приятен.

— Какво има? — попита го тя, когато той подхвана лакътя ѝ, за да я отведе в покоите ѝ.

— Какво да има? Вие сте, където трябва да бъдете, а аз съм ваш покорен слуга.

Тя присви очи, като усети сарказма.

— Така ли ще се държиш? Да не си ядосан, че бях права, а ти отказваше упорито да проумееш фактите?

Теглеше я след себе си по неговия типичен начин. Той не отговори, може би защото въпросът беше несправедлив, или защото го попита ядосано. Но отказа да върви по-нататък. Изобщо не ѝ се нравеше това нелюбезно мълчание.

— Какво? — обади се той най-накрая, принуден да спре заради нея.

Тя вдигна поглед към него. Все пак беше толкова красив, че можеше да я заслепи. Но външността не прави човека. Скритото у него е същественото, а той определено притежаваше и грубост, която проявяваше прекалено често. Когато беше негова затворничка, напомни си тя. Е, през повечето време. Но той имаше и нежна, ласкава страна...

Въздъхна тайничко и каза:

— Нищо.

След това тръгна отново.

„Стайте са прекалено големи — помисли си тя, — но пък нали са за принцеса.“ Не се чувстваше още принцеса и както ѝ се струваше, никога нямаше да се почувства. Две камериерки вече чакаха да ѝ прислужват. Разопакова вещите си, преоблече се за вечеря и седна на пухкавото легло, замаяна от мислите си.

Тогаваше се почука на вратата. Потрепна изведнъж, че ще види отново баща си и ще се запознае с неговата жена. Но на прага стоеше той, все така застинал в стоическо мълчание, и това само понижи настроението ѝ.

— Защо е необходимо да ме ескортираш? — попита, излизайки от стаята. — Най-после съм в двореца и не е необходимо да ме пазиш, щом...

— Тихо — прекъсна я той, макар че не изглеждаше ядосан. — Оплаквате се прекалено много... принцесо.

— Имам основателна причина! Поведението ти е нетърпимо, откакто ме предаде на баща ми. Ако не искаш да ме пазиш повече, кажи му. Сигурна съм, че имаш предвид по-приятни задължения, и дори ще се съглася с теб.

— Беше ми наредено. Не ме изкушавайте да пренебрегна заповедите.

Тя се намръщи, понеже не разбра достатъчно добре какво иска да каже.

— Нима те изкушавам да изоставиш дълга си? Това, разбира се, е невъзможно. Но очевидно не ти е приятно да продължиш да ме пазиш толкова зорко, дори да ме придружаваш, когато съм в двореца. Ще го обсъдя с баща ми тази вечер, щом не искаш.

Лицето му се свъси при тези думи и той я поведе отново по коридора.

— Достатъчно по този въпрос. Мой дълг е да ви пазя; не е само желание, но и дълг. Трябва да престанете да недоволствате от мен и да приемете това положение.

Тя млъкна. Недоволстваше най-вече, че се отнася към нея като към непозната... не, като към принцеса! Вече ужасно ядосана, хукна напред, въпреки че не знаеше къде отиват! Но като видя гвардейците, застанали на стража пред грамадната двойна врата, се досети, че трябва да се спре.

Гвардейците не отвориха вратата, независимо че техният капитан я придружаваше. Кристоф също не отвори. Тя го погледна. Той взимаше кесийка, закачена на ефеса на сабята, която висеше на хълбока му. Подаде ѝ я.

— Доставиха ми я днес, намерена е в къщата на родителите на крадеца. Овехтяла кесийка, сигурно принадлежала на онзи войник. Погледна в нея; нещо блещукаше. Нейното бижу.

— Гривната ли е? — попита тя.

— Не, очевидно някой друг е претърсвал преди моите хора.

— Струва ми се, че моето завръщане не е достатъчно. Необходимо е и доказателство.

— Още ли мислиш, че Райнер се опита да те убие, след като той призна всичко останало, с изключение на това?

— А подобно престъпление не е ли по-страшно?

— Наистина.

— Не че има някакво значение, след като моето присъствие вече не е тайна — каза тя, но не успя да скрие, че случаят я притеснява.

Той посегна да погали страната ѝ, но после отдръпна ръката си.

— Няма да допусна да ти се случи нещо лошо, Алана.

Отвори вратата и ѝ направи път да влезе, но не я последва. Усещаше остро близостта му и щом пристъпи прага, забеляза, че той

не е до нея, и погледна през рамо.

— Ти няма ли да влезеш?

— Не съм поканен.

Той се усмихна, но тя така и не разбра какво изразяваше усмивката му — нежност, съжаление? Наистина не разбра! Но после ѝ дойде наум, че сигурно най-сетне е доволен да разполага поне малко с времето си, след като няма да бъде постоянно с нея. Подразнена от мисълта, каза:

— Добре.

Затвори вратата под носа му.

Трябваше да поеме дълбоко дъх, преди да се приближи до новото си семейство, за да се отърси от разочарованието, предизвикано от сдържаността на Кристоф. Той се държеше, сякаш бяха чужди, и тя се опасяваше, че е заради нейната вече потвърдена самоличност. Смяташе ли нейното положение толкова по-високо от своето, че повече не можеше да се държи естествено с нея? Но това друго поведение — хладно и резервирано — я вбесяваше и бе причина всичко да я дразни.

Никол, сегашната кралица, не дочака тя да се приближи до масата, на която седяха само тя и Фредерик. Стана и се спусна към нея с разтворени ръце и с красива усмивка на прелестното си лице. Прегърна Алана сърдечно и развълнувано.

— Нямаш представа какво спокойствие ми донесе, какъв товар смъкна от раменете ми за това, че няма повече само аз да съм отговорна за продължението на рода на моя съпруг. — Това бе изречено шепнешком, преди Никол да я пусне и да добави: — С теб ще станем добри приятелки, ако искаш.

Алана се засмя. Не бе очаквала да бъде посрещната толкова топло от съпругата на баща си, но не се усъмни и в искреността ѝ. Нова приятелка. И тя почувства същото.

Баща ѝ, сияещ, настоя тя да седне при тях, но преди това подаде на Алана миниатюрата на майка ѝ. Тя се разплака, щом я погледна. Не беше чудно, че я позна в мига, в който я видя. На портрета можеше спокойно да е тя със старомодна рокля, изключение правеше русата коса.

— Забележително е, нали? — каза той.

— Наистина. — Като избърса очите си, Алана се разсмя. — Ако Кристоф ме бе завел при хора, които са я познавали, положително

щяхме да се срещнем по-рано.

— И двамата бяхме убедени...

— Знам — увери го бързо. — Всичко е наред. Най-накрая поне разбра.

— Той заслужава доверие, съгласен съм.

Фредерик беше сдържан и на нея ѝ се стори, както и в тройната зала, че по някаква причина баща ѝ се сърди на Кристоф. Тъкмо да попита, вратата се отвори и дойдоха нови гости. Очевидно вечерята нямаше да бъде в семеен кръг.

Скри своето разочарование, когато я представиха на Оберта Бруслан, скри и възмущението си, че нейният баща и мащехата ѝ смятаха тази Бруслан за скъпа приятелка! Но скоро разбра защо. Кой не би обичал такава мила възрастна дама! А тя не беше по пряко родство Бруслан. Беше влязла в семейството като съпруга на Ернст Бруслан, който я бе направил своя кралица. Оберта дори се просълзи, толкова бе развълнувана, толкова се радваше, че Алана се е завърнала, беше щастлива и заради Фредерик, че е намерил дъщеря си.

Вечерята вървеше приятно, но после Алана остана отново изненадана, когато разговорът се завъртя около нападението на двореца, подготвено от роднините на Оберта. Явно повечето от тях бяха ужасени от тази агресия.

— Радвам се, че прояви разбиране, когато Карстен разговаря днес с теб, Фредерик — каза Оберта. — Беше безкрайно възмутен, че неговите хора са предприели действия на своя глава, за да отмъстят за него, преди да е дошъл в съзнание, за да посочи кой го е нападнал.

— Знам, че Карстен няма нищо общо — успокои я Фредерик. — Онези, които заловихме, признаха, че той дори е бил в безсъзнание, когато решили да действат на своя глава. Поканих го тази вечер да дойде да се запознае с Алана, ако се чувства по-добре.

Карстен Бруслан пристигна, когато вечерята беше към края си. Момичето остана потресено, като видя колко е наранен. Знаеше, че Папи го е подредил така, но трябваше да запази за себе си тази информация. Въпреки раните беше красив и изискан, когато се наведе да целуне ръката ѝ. Но след това очите му се разшириха, като позна в нейно лице момичето от селския празник.

— О, мили боже! — разсмя се той. — Онзи малоумен варварин не разбра ли коя сте?

Тя настръхна от обидата към Кристоф и възрази веднага:

— Все пак той разкри фактите. Нима очаквахте само от една моя дума да повярва, след като преди мен е имало толкова други претендентки да бъдат принцеси?

— Невероятно колко бързо започнахте да го защитавате.

Тя се изчерви и се обърна да седне на мястото си. Но Карстен не каза повече нищо пренебрежително. Всъщност веднага повдигна настроението със своето остроумие и чар. Беше много привлекателен, харесваше се веднага също като баба си, осъзна скоро Алана.

Но преди края на вечерта баща ѝ я отведе настрана, прегърна я и сподели щастливо:

— Радвам се, че с Карстен се харесахте веднага. Вече беше посочено колко подходящо ще бъде от политическа гледна точка, ако вие двамата се ожените, и което е най-важното, по този начин страната ще се обедини още веднъж, ще се сложи край на вътрешните борби, които едва не доведоха отново до война.

Алана изгуби ума и дума от ужас. Да се омъжи за човек от рода, от който по всяка вероятност са били заговорниците, поръчали убийството ѝ! Дали баща ѝ не изрече на глас своето съкровено желание? Едва ли можеше да се случи в по-лош момент, след като точно сега изпитваше силно желание да го зарадва. И как да се омъжи за Карстен, след като подозираше, че е влюбена в нейния варварин... о, божичко, наистина ли беше влюбена? Затова ли се почувства толкова обидена и разочарована от факта, че Кристоф сякаш искаше да се държи на разстояние, въпреки че бе принуден все още да я пази?

ЧЕТИРИЙСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Колкото и изморена да беше Алана от този толкова емоционален ден, предната вечер остана по-дълго с баща си. Бавеше се, защото се опасяваше, че Кристоф я чака, за да я придружи до покоите ѝ, а тя не искаше той да почувства колко е разочарована заради това, че не знае как да се противопостави на брак с един Бруслан, без да влиза в спор с баща си, за което и дума не можеше да става. Знаеше ли вече Кристоф какво е намислил баща ѝ? Не, разбира се, че не. Иначе щеше да направи някоя забележка. Беше сигурна, че поне щеше да я предупреди и нямаше да изпадне в шок.

Нейната тактика да избегне среща с Кристоф се оказа успешна, защото той не беше пред вратата, когато си тръгна. Вместо него двама от гвардейците на баща ѝ я придружиха. Не беше се наспала предната нощ, понеже я измъчваха най-различни мисли. Папи я предупреди, че нейният баща ще ѝ избере съпруг, но не предвиди, че ще стане толкова скоро. Но колкото и да бе странно, не това я държа будна.

Този път се остави на спомените за нощите с Кристоф. Не си позволяваше да мисли за тях, защото, както каза и на него, никога повече няма да разреши такава интимност. Затова си беше чиста лудост да си спомня нещо толкова прекрасно. Но тази нощ по някаква причина се отдаде на малко безразсъдство.

Баща ѝ спомена, че сутринта ще направи обиколка на двореца. Когато се почука на вратата, тя беше готова за обиколката и направи знак на камериерката, че сама ще отвори. Засмени и съвсем млади, две момичета бяха донесли подноси с храна и явно нямаха намерение да си отиват. Сигурно трябваше да свикне с тези порядки, защото камериерките изглежда си мислеха, че са длъжни да стоят постоянно до нея. Беше се опитала да ги отпрати, но по вида им се досети, че приемат това като наказание.

Пред вратата стоеше гвардеец, не баща ѝ. Двамата, които я бяха придружили снощи, също стояха мирно. Имаше и четирима нови! Не знаеше, че ще пазят пред вратата ѝ цяла нощ. Но един от новодошлите

само ѝ предаде писмо. Отвори го, взря се в листа, изписан на ливанински, и попита за какво се отнася.

Точно в този момент се зададе Кристоф, изрева някаква заповед на гвардееца и той се отдръпна. Кристоф навярно идваше отвън, защото носеше дебелия шинел и кожената шапка.

— Проблем ли има? — попита я той.

— Това писмо ми беше предадено без обяснение.

Тя му подаде писмото.

— От краля е. Съжалява, че не може да те придружи тази сутрин, и предлага да направите обиколката утре сутрин. Бях информиран и идвам да ви съобщя. Но гвардеецът не знае за какво се отнася. Не бива да говорите с моите войници, на баща ви няма да му се понрави.

Изрече последното с толкова сърдит тон, че тя попита:

— Защо?

— Защото сте принцеса и войниците не заслужават вашето внимание. — Но после въздъхна. — Мисля, че дворът ще трябва да се нагоди, след като има принцеса между нас.

Стори ѝ се, че по-скоро той трябва да се нагоди, но не се сдържа и му напомни:

— Ти си войник. И ти ли не заслужаваш моето внимание?

По изражението му си пролича, че се подразни, но каза само:

— Вземете си пелерината, излизаме.

Една от камериерките беше чула и вече носеше пелерината. Друга дотича с шапката на Алана. Пригответе я за студа навън и с Кристоф тръгнаха по коридора. Тя му даде малко време да ѝ съобщи къде я води, но скоро осъзна, че той няма такова намерение. Нима си въобразяваше, че ще продължава да се държи с нея като със затворничка?

— Къде... — започна тя, но не довърши. Той крачеше прекалено бързо, държеше се прекалено резервирано и на нея ѝ се стори, че и да вика, няма да я чуе.

Пред парадния вход на двореца видя, че го чакат с коня му. Той се метна и протегна ръка да ѝ помогне и тя да се качи.

Но тя скръсти ръце пред гърдите си и стисна упорито устни.

— Ще ми кажеш къде отиваме, иначе няма да дойда. Не можеш повече да се държиш с мен своеволно, по ранг те превъзхождам!

Той избухна в смях и много бързо, преди да успее да отстъпи, я подхвана и я настани пред себе си.

— В случая рангът няма нищо общо. Аз съм ваш официален телохранител, което означава, принцесо, че ще правите, каквото ви наредя.

Тонът му не прозвуча злорадо, но тя не се съмняваше, че се наслаждава на ситуацията.

— Ами ако протестирам?

— Винаги можете да се оплачете на краля.

— Защо да не се оплача на теб, вместо на него? Имам чувството, че ще се оплаквам до небесата.

Той се наведе напред, толкова близо, че усети топлия му дъх върху лицето си. Помисли си за миг, че ще я целуне насред двора. Но той не каза нищо повече и тя разбра, че не говори, защото беше забелязал Хенри да бърза към тях. Опита се да слезе от коня, но Кристоф я държеше здраво.

Хенри спря до коня, погледна нагоре към Кристоф и помоли настоятелно:

— Даваш ли само думица да й река, милостиви господарю?

— Сега си добре дошъл в двореца — каза Кристоф на момчето.
— Позволено ти е да идваш при нея по всяко време. Ако онова, което имаш да й казваш, не може да чака, говори.

В първия миг той сякаш се обърка, но след това изненада и двамата, като стъпи върху ботуша на Кристоф, пъхнат в стремето, и се повдигна още по-нагоре, използвайки полата на Алана. Като се пазеше по-далеч от капитана, й пошушна:

— Пази се от кралицата.

След това скочи на земята и избяга.

Алана сви вежди, загледана след Хенри. Кристоф очакваше обяснение от нея.

— Каж ми.

— Няма смисъл, затова по-добре да не ти казвам.

— Алана, ще те защитавам с живота си. Но за да си върша работата, не бива да имаш повече тайни от мен. Повтори какво ти каза момчето.

Тя повтори съобщението и прибави:

— Папи сигурно е на погрешна следа... или има нещо около Никол, което не знам.

— Кралица Никол е извън подозрение. Тя обожава Фредерик и не е достатъчно възрастна, за да е участвала в някогашното съзаклятие. Тя долови гнева в гласа му и дори се съгласи.

— Бих казала същото, но...

— В тази страна има повече от една кралица, Алана.

Едва не се разсмя. Той имаше предвид онази мила стара дама, с която се запозна снощи. Това бе още по-абсурдно, макар че по-скоро би повярвала на такава конспирация, отколкото, че любящата съпруга на баща ѝ може да се окаже твърде притворна.

Кристоф потегли бавно към портата. Замислена за това неясно съобщение и дали не бе пропуснала нещо, почти не забелязваше войниците на двора. Един по един, щом я зърнеха, се отпускаха на коляно, слагаха юмрук на сърцето си и ѝ се покланяха. Тя се просълзи.

— Не им отне дълго да те заобичат — каза Кристоф с мек тон. После Алана чу как добави: — Също като мен.

Но го изрече толкова тихо, че тя не бе сигурна.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ОСМА ГЛАВА

На Алана Й отне известно време да преглътне сълзите си. Не искаше Кристоф да разбере, че се разплака. Тогава се извърна към него и го погледна. Осъзна, че той я гледа. Погледът му беше толкова остър, сякаш се опитваше да вникне в мислите ѝ.

Не знаеше къде я води, но очевидно щяха да вземат пак шейна, защото той яздеше към заслона за шейни. Шейната отново ги чакаше пред сградата, кочияшът беше същият и вече седеше на капрата.

Кристоф спря до шейната достатъчно близо, за да вдигне Алана и да я сложи внимателно да седне, преди да слезе от коня и да се настани до нея.

— Не мислиш ли, че е крайно време да ми кажеш къде ме водиш? — попита тя.

— Баща ти предложи да се поразсееш с една приятна екскурзия. Хрумна ми да посетим отново малките вълчета. Но ако на теб ти се иска нещо друго...

Искаше ѝ се да язди, сгушена в обятията му, но това, разбира се, не можеше да признае.

— Всъщност ще бъде прекрасно да видя отново вълчетата.

Той кимна и нареди на кочияша накъде да тръгне, преди да я увие с одеялото както предишния път.

— Идеята наистина ли беше на баща ми, или твоя?

— Негова беше. Загрижен е, че не си понесла много добре нещо, което ти е казал снощи.

Като си спомни какъв ужас изпита, когато ѝ съобщи какъв брак ще покровителства баща ѝ, попита:

— Каза ли ти какви са намеренията му?

— Разбира се... и ме увери, че няма да се налага да те пазя още много дълго.

Тя пое дъх.

— Не спомена нищо дали е скоро!

Кристоф сложи ръка на корема ѝ.

— Това, че бърза, има сериозна причина.

Погледът му се насочи към корема ѝ, тъй че нямаше как да не разбере какво има предвид.

Тя пламна като божур, ужасена, че баща ѝ знае за интимността ѝ с Кристоф. Но последствия засега нямаше. Защо да не почакаат, за да са сигурни? И тогава изведнъж проумя — ставаше въпрос за бебе! Господи, никога не ѝ бе минавала мисъл за бебе до днес, и тази мисъл не беше никак тревожна, всъщност беше възхитителна. Бебе. Тяхното...

За миг като че ли ги осени чудо, но този миг беше кратък. Тя извърна поглед, за да не забележи Кристоф колко болезнено е за нея, че съвсем скоро ще свърши времето ѝ с него. Баща ѝ ценеше работата му, но все пак нямаше да ѝ разреши да се омъжи за Кристоф, дори ако носеше неговото дете. Той беше само прославен войник, но за една принцеса това не бе достатъчно.

— Затова ли ти е сърдит? — попита тя глухо.

— Той е баща. Почувствал се е, както всеки баща би се почувствал.

Трябваше да стовари някъде вината за тази болка, защото започваше да я задушават.

— Как е разбрал, освен ако не си му казал. Защо да му казваш?

— Няма значение как е разбрал — само това рече Кристоф.

Тя въздъхна и промърмори:

— Не искам да се омъжвам за Карстен.

Той обърна лицето ѝ към себе си, за да я погледне в очите. Тя усети внезапна промяна у него. Каквото и да видя Кристоф, явно му хареса, защото се усмихна, преди да каже:

— Много добре, тогава може би няма да се наложи да го убия.

Тя въздъхна отчаяно. Като че ли това щеше да помогне, пък и, разбира се, той дори нямаше такова намерение.

— Не си му казала какво е мнението ти по този въпрос, нали? — добави той.

— Не, разбира се, той беше така истински щастлив от идеята, как бих могла?

— Неговото щастие по-важно ли е от твоето?

— Ти не разбираш. Току-що се намерихме отново. Не можех да повярвам как любовта просто избликна мигновено, сякаш никога не

сме били разделяни. Не искам да го разстройвам.

— Ако държиш да спасиш живота на Карстен, помисли си пак.

— О, стига. Ти няма да го убиеш. — Погледна го. Той като че ли се наслаждаваше на подобна възможност. Тя завъртя очи. — Дори не вярвам, че идеята е на баща ми. На него му допадна, беше очевидно, но мисля, че Никол му е внушила кой да бъде женихът.

— Не съм изненадан. Тя иска да сложи край на враждата повече от всеки друг. Дори се шушука, че нейните страхове са причина за многобройните ѝ спонтанни аборти.

Алана отново въздъхна.

— Искан ми се да можех да поговоря с Папи. Сигурно има още, освен онова, което чух от Хенри, пък и не го чух цялото.

— Днес вероятно ще си поговориш с него.

Тя го погледна сепнато.

— Каж ми, че тази екскурзия не е капан.

Надяваше се да потвърди, но напразно.

— По предложение на баща ти е. Но не се тревожи. Няма да го нараня. Имаш думата на Фредерик.

— Това е чудесно, но нямам думата на Папи, че ще те пожали!

Кристоф се разсмя.

— За мен ли се тревожиш?

— Не! Ами ако те убие, какво ще стане? Не мисля, че баща ми ще прояви великодушие, ако това се случи.

Той се усмихна.

— Това няма да се случи, докато си с мен, или се лъжеш, че е станал по-добър човек? Наистина ли мислиш, че ще пролее кръв пред очите ти? Сега вероятно е подходящият момент да признаеш, ако е така.

— Защо? Той не може да спре тази шейна без чужда помощ, или възнамеряваш сам да я спреш и да го поканиш при нас? Да, разбира се, че ще го поканиш много цивилизовано... преди да го замъкнеш в затвора. Знаеше, че Хенри ме чака в двора. Затова ме изведе навън!

— Много е упорит твоят малък приятел.

Тя го погледна сърдито.

— И пак не ми каза. — После се досети. — Баща ми не е отменил нашата среща тази сутрин, нали? Казал си му, че Хенри е донесъл друго известие за мен и че това е златна възможност!

Така се вбеси, че ѝ се искаше да закрепци.

Кристоф не призна и не отрече. Не каза нито дума повече, сякаш не виждаше нищо нередно в онова, което бе направил. Това беше такъв крещящ пример за своеволното му поведение — да взима решения вместо нея и да ги прилага в действие без оглед на нейните чувства. Но успя да овладее гнева си. Помогна ѝ неговото мълчание.

Изненада се малко, като чу, че още мисли за Хенри. Щом шейната пое по стръмнините, каза:

— Започнах да харесвам това момче. Много упорито и предприемчиво, когато се тревожи за теб. Куражлия е, препира се с моите войници. Напомня ми на мен самия, какъвто бях на неговите години.

— Съмнявам се — отвърна тя язвително. — Сигурно си размахвал кривак навън и си трошал наляво и надясно като всеки малък варварин, а той вае красиви фигури от дърво, които смайват и радват хората.

Той се подсмихна и се наведе да вземе нещо от торбите, които окачваше на седлото. След това ѝ го подаде.

— Това негово произведение ли е?

Бяха двете фигурки, които Хенри бе издялал за нея. Даже не беше забелязала, че са сред вещите ѝ, които бяха пренесени в новото ѝ жилище в двореца.

— Защо са у теб?

Той сви рамене.

— Заръчах на Борис онзи ден да ги постави на полицата на камината в моята спалня, след като заминем. Помислих си, че като ги погледнеш, ще се почувстваш у дома в моята квартира. Тогава не знаех, че няма да се върнеш там.

Толкова се изненада. Жестът му беше мил, съвсем не варварски. Искеше ѝ се да престане да прикрива тази страна от характера си. По този начин ѝ ставаше все по-трудно и по-трудно да се придържа към първоначалното си мнение, че той е варварин по природа и такъв ще си остане. А на нея ѝ бе необходимо да не забравя варварската му природа, за да не страда, че никога няма да бъде неин.

Но той я изненада още повече, добавяйки:

— Двойката прилича на мен и теб.

Тя веднага възрази:

— Мъжката фигурка е войник, английски войник. Хенри никога не бе чувал за Ливания, когато я изработи за мен.

— Че ще се омъжиш за войник вместо за английски лорд ли си е помислил?

— По някаква... странна причина ми беше избрал войник, но... не си я спомням — излъга тя.

Нямаше никакво намерение да му каже, че според Хенри за нея щеше да се ожени само някой смелчага, който няма да се чувства застрашен от нейната интелигентност. Кристоф щеше да я вземе на подбив или да се разсмее, понеже не мислеше, че тя може да го заплаши, по какъвто и да е начин, нито преди, нито след като ѝ надянаха кралската мантия.

Но той очевидно не ѝ повярва, че не си спомня, защото добави:

— Ще го попитам, след като ти не искаш да кажеш.

Тя пое дълбоко дъх.

— Ще го задържиш ли?

— Не, разбира се. Няма да мога да изпращам съобщения на Растибон, ако той е в килия. Но сега знам къде да го намеря.

Тя настръхна.

— Ще обсъдя този въпрос с моя баща. За да съм сигурна, че в края на краищата Хенри няма да се озове в някоя от твоите килии.

— Наистина ли мислиш, че съм способен да го направя, след като знам, че обичаш момчето?

— Ти... — Не продължи, защото при този въпрос гневът ѝ се изпари. — Всъщност не вярвам, че ще причиниш зло на дете. Но ти си толкова праволинеен, когато търсиш отговори.

— Моята работа...

— Знам. При твоята работа винаги е така. Даже осъзнах, че отношението ти към мен беше съобразено със задълженията ти. Знам, че можеше да бъде много по-зле, като имам предвид какво си мислел и в какво си бил сигурен.

Той се засмя.

— На компромис ли си склонна?

— Не, това не означава, че не съм била изплашена и вбесена, и обезсърчена до крайност... тогава.

— И още не си получила възмездие. Подходящо време ли чакаш?

Наистина ли го мислеше или само я дразнеше? Навярно я дразнеше, нямаше съмнение, защото не би се тревожил за нещо подобно, не и след като той и баща ѝ бяха приели, че е вършел работата, за която е имал позволение.

Тя отговори:

— Случайно си спомних деня, преди да стигнеш със сигурност до заключението, че Хелга е моя майка, когато каза, че ако бях принцеса, твоето семейство ще изпадне в немилост, а ти ще отидеш в изгнание завинаги. Тогава, разбира се, в никакъв случай не вярваше, че това изобщо може да се случи. И сега...

— И сега, когато това е факт, вместо да понеса кралския гняв за моя неуспех да разгада тайната около теб по-рано, ми е наредено да пазя дъщеря му с живота си.

Алана се обърна да го погледне. Да, по израза му личеше, че изпитва гордост от добре свършената работа.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Алана остана с отворена уста. Не можеше да повярва какво се случи за миг. Кристоф тъкмо бе взел двете фигурки от ръцете ѝ и се наведе да ги прибере в торбата, прибавяйки:

— Ще ги пазя, докато се върнем в двореца.

Тя почти не го чуваше. Щом капитанът посегна към нещата на пода, тя видя как някакъв мъж изтича иззад едно дърво и скочи отзад на шейната. Толкова пъргаво и леко го направи, че дори не се усети, докато Кристоф не се облегна и ножът не опря в гърлото му.

— Не го убивай! — изкрещя Алана.

— Спокойно, принцесо, нямам никакво намерение — каза Леонард.

— В такъв случай — започна капитанът и с една ръка блъсна Папи срещу тях.

— Трябва да понадебелея — заключи възмутено Папи, след като толкова лесно бе победен.

Изрече го съвсем тихо и Алана предположи, че го е казал на себе си. И Кристоф го чу, защото се подсмихна. Въпреки всичко се наведе да вземе пушката от пода и я сложи на коленете си. Но не посегна да отнеме ножа на Папи, само го гледаше с вдигнати вежди как се настанява на пода. Алана коленичи бързо до него и го прегърна.

— Толкова ми липсваше! Нищо не стана, както си мислехме, но сега всичко е наред.

— Вече те закриля баща ти, нали?

— Да, тъкмо се събрахме, да...

— Това ще приключи на мига, ако не се дръпнеш от ножа, Алана — прекъсна я Кристоф гневно.

Тя се извърна да го погледне.

— Той няма да ме нарани.

— Нарочно няма. Но ако стане случайно, ще има последствия. Седни на мястото си. Веднага!

Леонард пушна ножа на пода, явно беше на едно мнение с Кристоф. Алана го взе бързо, за да не е пред очите на Кристоф, и веднага седна в края на седалката. Знаеше, че Папи има поне половин дузина кинжали, скрити у него, но щом Кристоф не ги виждаше, може би щеше да се успокои, за да се споразумеят двамата мъже да действат заедно, а не един срещу друг.

Пъхна ножа в ботуша си и подаде ръка на Леонард, за да усеща, че наистина са заедно. Последното нещо, което искаше, беше Кристоф да се държи гневно с Папи, а той отново ѝ отказваше да бъде до човека, който я бе отгледал, също както постъпи и по отношение на баща ѝ.

Гласът на Кристоф още звучеше гневно, когато попита Леонард:
— Защо отвлече Хелга Енгел, тя е под мое покровителство?

Леонард изсумтя.

— Допускам, че покровителство е силно казано, след като беше наредил да я заведаш при теб за разпит. Повече от ясно е.

Кристоф не направи опит да отрече.

— Тя е отговорна по много обвинения. Но как попадна на нея на този безлюден път вчера?

— Търсех я. Не знаех къде е, преди да заведеш Алана при нея, и по този начин да разбере и аз. Бях тръгнал към хижата, за да видя защо сте ходили там.

— Длъжен си да ми я предадеш. Кралят и аз трябва да говорим с нея. Тя ни е лъгала. Искам да знам какво по-точно е направила и защо.

Леонард поклати глава.

— Не е необходимо. Тя разказа на мен и аз ще ти предам разговора. Сега е под моя закрила. Няма да разреши да бъде преследвана.

Кристоф замълча. Току-що някой му каза „не“. Алана затаи дъх в очакване дали ще настоява на своето. Най-накрая той се съгласи:

— Тогава ми разкажи.

Леонард започна да разказва и очите на Алана ставаха все по-големи и по-големи, колкото повече слушаше. Романс между него и Хелга ли? Любовната история в началото е била само за да постигне целта си, но след това се оказало, че Хелга е за него повече, отколкото си е представял. Заради нея бе променил плана за отвратителното

убийство на една принцеса. Чувството към Хелга бе смекчило сърцето му преди съдбоносния момент.

Разказа как Хелга е измислила легендата за разменените бебета през онази нощ, веднага след като се свестила и открила, че принцесата е изчезнала. Направила го от страх за своя живот и за живота на дъщеря си. Убедила и другата бавачка, че ще обвинят и нея, ако не излъже. На Хелга и през ум не ѝ минало, че кралят ще я раздели от дъщеря ѝ.

Алана стисна ръката на Папи, за да му подсказе, че не обвинява жената. Била е разделена е истинския си баща, но е имала Папи. Може би щеше да бъде съвсем различна, ако бе възпитана като разглезена принцеса. Но миналото си е минало и догадките си остават догадки.

— Не изпитвам лоши чувства — каза тя, когато Папи свърши разказа. — Успокой я.

Той ѝ се усмихна. Кристоф остана сериозен и отбеляза:

— Жената е измамила краля на Ливания. Принудила го е да обича дете, което не е било негово. Принудила го е да скърби за дете, което не е било негово. През всичките тези години е скърбял за неговата смърт, а то дори не е било негово.

— Скърбял е за загубата на обичано същество, както сам се изрази, той е обичал момиченцето. Сега обича своето дете. Аз скрих дъщеря му от него, не Хелга. Постъпих така, понеже той, а и ти също, не премахнахте заплахата за живота ѝ.

— Тогава не съм бил там.

— Достатъчно отдавна си на тази служба, за да се постараш — заключи Леонард.

— Старал се е — Алана защити Кристоф. — Единствената пречка през цялото това време е била, че заподозрените са един многоброен род, и което е още по-важно, те са роднини на краля. И колкото и шпиони да са били изпращани в Крепостта, не са открили кой дърпа конците. Тайната е била пазена много строго. Очевидно не е главата на рода.

Кристоф добави:

— По онова време нищо повече не е могло да се направи. Било съвсем наскоро след гражданската война. Арестът на някой Брусан е щял да подпали нова война.

— И аз така си мислех — съгласи се Леонард. — И като обичах Алана, нямах нищо против да чакам. Но не знаех за легендата, че бебето на Хелга е било отвлечено, нито за кралската тайна, че принцесата е жива. Не знаех нищо, докато Хелга не ми разказа. Ако знаех, щях да доведа Алана отдавна... или изобщо нямаше да я доведа. Сега и да умуваме, няма как да разберем. — Сви той рамене.

— Що се отнася до Хелга — продължи Кристоф, — недопустимо е да я криеш. Настоявам...

— Недей — прекъсна го грубо Леонард. — Ще повторя, капитане, няма да ти я предам. Достатъчно е страдала, загубила е детето си заради враговете на краля. Вече е платила висока цена. Докато дишам, няма да допусна да пострада човек, когото обичам.

Двамата мъже се загледаха така дълго, че Алана се разтревожи и наруши мълчанието:

— Папи, искам да ти кажа нещо, което трябва да знаеш, ако вече не си го научил. Моят баща ми избра съпруг.

Леонард я погледна намръщено.

— Толкова бързо ли?

— Да, и сватбата също ще бъде съвсем скоро.

— Кой е женихът?

— Карстен Бруслан — трепна тя.

— Не! — викна гневно Леонард. — Да те даде на същите хора, които...

— Фредерик бе решил да определи за свой наследник Карстен, преди да разбере, че Алана е жива — прекъсна го Кристоф. — И да не му харесва, ще бъде за доброто на страната.

— Междувременно — добави Алана — Кристоф е мой покровител. Той е единственият човек, на когото баща ми вярва дотам, че да му повери моя живот.

Леонард се загледа още веднъж доста дълго в младия мъж, след това рече:

— Да, виждам го в очите му. Ще те пази с живота си. Много по-добра препоръка, ако питаш мен, отколкото смешното усилие да се сложи край на една вражда, която много Бруслановци не си спомнят дори.

Алана примигна. Нима Папи предпочиташе тя да се омъжи за Кристоф?

— Ти ли преби Карстен? — попита Кристоф.

— Ами ако съм аз?

— Аз щях да го убия.

Папи се разсмя от сърце.

— И на мен ми мина през ума да направя услуга на тази страна, като премахна възможността той някога да носи корона. Всичките им кроежи щяха да се разпаднат без техния прекрасен наследник, застанал на опашката за трона. Но решението не мога да взема аз. — После попита Кристоф: — Е, открих ли повече, след като се върнах, отколкото дворецът откри за осемнайсет години?

— Зависи какво си открил.

В отговор Леонард попита Алана:

— Получи ли днес съобщението, което ти пратих по Хенри?

— Да, но беше неясно, той каза само: „Пази се от кралицата.“

— Точно така. След като двамата шпиони в двореца бяха премахнати, мъжът, който предаваше заповедите, трябваше да наеме друг човек и аз подслушах нарежданията, които даде на новия разбойник. Спомена кралицата и връзката ѝ с някакво съзаклятие в миналото. Даде на новия гривната, за да я предаде на кралицата. Знам, че Никол не е достатъчно възрастна или издръжлива, за да поръча убийството на пеленаче, но баща ѝ не би се поколебал.

— Това са догадки — ядоса се Кристоф.

— Първо идват догадките, след това фактите. Това е логично заключение, основано на минал опит.

— Не — упорстваше капитанът. — Никол обича съпруга си. Не се съмнявам.

— Сигурен съм, че го обича. Но може би трябва да попиташ краля кога му бе предложен брак с нея? Обзалагам се, че кралица Авилена едва е била положена в гроба, когато бащата на Никол е започнал преговори с него. Искан е трона за наследник с неговата кръв, а не за дъщерята на Авилена. Това е подбуда, с която съм се сблъсквал и преди, когато се сключва втори брак, но има деца от първия.

— За кого говориш?

— Не знам още името му, но ще разбера и ще го проследя.

— Та като стана въпрос за имена, ти си Леонард Кастнер, нали?

Алана поклати глава едва забележимо, за да намекне на Папи, че не е споменавала името му. Леонард отвърна:

— Има ли значение вече? Двамата с теб, капитане, имаме една и съща цел. Да защитим принцесата. В момента съм по друга следа, която...

— Ние също — каза Кристоф. — Не очаквах, че ти... ще се присъединиш... толкова скоро.

— Да се присъединя ли? Изненадах се, като ви видях да идвате отново по този път.

— Не си ли ни следил?

— Не, слизах от планината. Проследих един мъж насам, онзи, който предава заповедите. Той уби човека, който ме нае преди толкова много години.

— Алдо ли?

— Крадецът ли ти каза? Мъжът, който уби Алдо, загатна, че онзи, на когото докладва, който е давал заповедите на Алдо, също е лакей. Предпазните мерки, за да скрият истинския господар или господарка, както може да се окаже, са изключителни. Но аз следя този човек от два дена. Взех да се чудя дали не играе двойна игра.

— Къде отиде той? Тук, в планината, откъм източния път няма много къщи, освен аристократични имения. Дори моето семейство живее до този път.

— Като че ли говорим за един и същи човек. Имението, което посети, е сред широка, открита площ, с много слуги, които обикаляха и приличаха по-скоро на стража. Затова не можех да стоя там дълго. Успях да се промъкна до неохранявани прозорци и да надникна. Единият беше на спалнята на неговата любовница. Доколкото разбрах, щеше да прекара целия ден в леглото с нея, затова си тръгнах, за да го проследя по-късно на път към града.

— Какво се надяваш да постигнеш чрез него?

— Все още се надявам да разбера на кого донася в Крепостта. Заподозрях Карстен, понеже излязоха по едно и също време, но Карстен не знае нищо. Жената, с която се среща моят човек, явно го познава добре и трябва да бъде разпитана. Но аз не обичам да разпитвам жени. Ще оставя тази работа на теб. Да ви пресрещна беше най-сигурният начин да ти кажа всичко това.

Кристоф попита:

— Сигурен начин ли наричаш да опреш кинжал до гърлото ми?

Леонард се подсмихна искрено развеселен.

— Кинжалът беше само за да привлече вниманието ти.

ПЕТДЕСЕТА ГЛАВА

Против убежденията му бе да работи е убиец и да приеме помощ от Леонард Кастнер. Кристоф не биваше да забравя, че този човек за Алана беше нейното семейство. Все пак дързостта на Леонард го забавляваше. Нямахше как да не се възхити на човека, опрял самоуверено нож до гърлото му.

— Ето го! — каза внезапно по-възрастният мъж.

Кристоф се надигна, за да погледне над високата капра, където Леонард най-накрая седна, когато продължиха да пътуват. Почти бяха стигнали завоя към източния път, който минаваше покрай толкова много благороднически имения, включително и покрай дома на Кристоф. Беше казал на Алана, че ще я остави за малко при неговото семейство, докато Лео му покаже кои имения подслоняват симпатизанти на Бруслан. Но сега и той видя мъжа да се задава по планинския път. Онзи също ги забеляза.

— Ще те познае ли? — попита Кристоф Леонард.

— Не, но е възможно да се скрие, за да не го види никой тук в планината... Не го застрелвай! — предупреди, когато Кристоф насочи пушката.

Мъжът изостави пътя, за да не го познаят, като се разминават, и се спусна по склона направо през гората.

— Няма да го убия — каза Кристоф, но все още го държеше на прицел.

— Остави го да си иде. Нека да си мисли, че се е скрил, тогава ще бъде самонадеян, ще си мисли, че няма за какво да се тревожи.

— Да не би да реши, че е по-маловажен, отколкото предполагаше?

— Не. Просто знам къде да го намеря. Мога да чакам в Крепостта на Бруслан, докато се появи. Сега влизам и излизам от имението по всяко време. Ако го подгониш и той успее да се изплъзне, никога няма да разберем на кого докладва.

Кристоф изруга под нос, но се отказа и седна. След това забеляза, че Алана се е обърнала към него и го гледа, сякаш да го предупреди. Той се наведе бързо и я целуна поривисто по устните. Не ги задоволи и двамата тази целувка, но пък той само се опитваше да я успокои.

— Не се тревожи. Нямам намерение да започна стрелба и около теб да се разхвърчат отново куршуми.

Тя посегна към устните си, но се усети и прибра пак ръката си под одеялото.

— Не се тревожа. Но както изглежда, причината да ме оставиш при родителите ти, току-що отпращи към града, така че вече няма опасност. А пък аз предчувствам кого е посетил този тип.

— Нима?

— Твоята сърдечна приятелка, която си мисли, че ще се омъжи за теб.

Кристоф се позасмя на начина, по който се изрази, но попита Леонард:

— Колко далеч е имението, до което проследи човека на Бруслан?

— Не е далеч.

Младият мъж каза на Алана:

— Може би си права.

— Тогавя няма първо мен да оставиш — заяви тя упорито. — Искам да видя как ще се гърчи, като я разпитваш.

Той не можа да не се разсмее. Знаеше защо, съдейки по киселата ѝ физиономия, но все пак искаше да я чуе:

— Защо?

— Тя се държа с мен много гадно, когато бяхме у вас. Много гадно.

— Допускаш ли, че ще измъкнеш отговори от нея, които аз няма да мога да измъкна?

Алана се усмихна.

— Не, просто искам да седна някъде отзад и да гледам. Знаем от опит какъв... варварин можеш да бъдеш, когато се захванеш да разпитваш.

— Интересна забележка — промълви той замислено. — Това означава ли, че според теб тези варварски склонности, които ме

убеждаваш, че притежавам, са по-скоро преднамерени, отколкото естествени, както твърдеше преди?

— Не, аз... — Този път страните ѝ бяха прелестно розови. — Може би понякога.

Той се разсмя.

— Най-официално ти съобщавам, принцесо, че да внушиш на един затворник чувство на безсилие, е много ползотворно и особено ако го разсъблечеш бързо преди разпита. Да се съдържа и да не приложи тази практика с теб беше... много трудно. Постъпката ми не е била твърде варварска, нали?

Тя пое дъх, след това хвърли поглед към капрата на кочияша, където седеше Леонард с гръб към тях, за да се убеди, че няма да я чуе, преди да смъмри Кристоф шепнешком:

— Млъкни. Не е уместно да се разговаря на тази тема по всяко време, още по-малко тук.

— Защо да се смуцавам от онова, което един мъж и една жена правят заедно или чувстват един към друг?

— Съвсем скоро ще ме сгодят за друг.

— Наистина ли мислиш, че ще ме накараш да замълча, възползвайки се от този довод, след като признаваш, че не искаш въпросния годеник? Щастлив съм да кажа, че няма да се получи.

— Ха! — възмути се тя колкото можа по-искрено. — Между другото ти не описа интимност между двама души, а изтощителен разпит.

Той погали страната ѝ с opakото на дланта си.

— Не мога да се съглася с теб. С теб искам само едно — да те грабна в обятията си и да те отнеса до най-близкото легло. Така че няма да дойде изневиделица, ако ти кажа какво удоволствие беше за мен онзи разпит, когато ти беше останала само по бельо. Испитах такава наслада, че се надявам някой ден да се случи пак.

Руменината ѝ стана още по-ярка, но все пак не устоя и го загледа достатъчно дълго, за да го смути с онова, което се таеше в очите ѝ. После се разсмя и той се досети, че според нея той я дразни, и дори му отвърна със същото:

— Може би ще разменим местата си следващия път.

Не говореше сериозно... а дали пък наистина нямаше точно това предвид? Не, разбира се, че не, макар че усмивката ѝ беше пленителна.

Този интригуващ намек беше породен вероятно от нейното желание да го види на колене заради начина, по който я разпитваше. Напомни си, че тя е принцеса преди всичко, и сега го съзнава отлично. „И скоро ще се врене на друг мъж“ — помисли си с възмущение.

Непреодолимото му желание да я държи до себе си нямаше нищо общо със служебния дълг. Кралят беше категоричен, че Кристоф не бива да я докосва повече, и той щеше да се подчини, ако на нея ѝ харесваше бракът, който ѝ уреждаха. Той всъщност си помисли, че Алана няма да има нищо против, толкова красив и очарователен беше Карстен. Но тя се противеше и гневът на Кристоф се изпари за миг.

Сега, след като опасността отмина, той се поддаде на желанието си да бъде близо до нея и се съгласи да изпълни молбата ѝ да присъства на разпита. Ако Надя наистина беше замесена, тогава баща ѝ Еверард Браун нямаше да бъде вкъщи, защото тя не би се осмелила да си урежда любовна среща в своята спалня, ако той е там.

ПЕТДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Лакей с ливрея покани Алана, Кристоф и Леонард в гостната на грамадната къща на семейство Браун. Алана не беше имала още възможност да говори с Папи, без да я чуе Кристоф, и докато влизаха в гостната, прошепна бързо:

— Показа му лицето си. Беше ли разумно?

— Имам добро предчувствие за него — отговори Папи. — Той няма да ме предаде.

И тя никога не си помисли, че ще го направи. Кристоф беше прекалено открит, прекалено непреклонен, прекалено честен... ако не ставаше въпрос за кралски тайни, разбира се.

Никой от тях не седна, докато чакаха Надя. Алана стоеше встрани, защото присъстваше само като наблюдателка. Дори не биваше да идва. Това бяха кралски дела. Желанието да види Надя за отплата беше отминало. Осъзна, че постъпката ѝ беше проява на ревност от нейна страна. Надяваше се, че Кристоф не е забелязал.

Неговата приятелка от детството се появи в целия си блясък. Но остана озадачена, щом видя, че Кристоф не е сам. Тоалетът ѝ беше в тъмни, дръзки цветове — бургундско червено, черно и виолетово, цветовете на матрона, както биха се изразили в Англия, където само пастелните нюанси бяха уместни за млада, неомъжена жена. Но в Ливания тези порядки не се спазваха, напомни си Алана. Чувстваше се невидима със своята сива пелерина. Щеше да има повече самочувствие, ако я свалеше, защото роклята ѝ беше светлосиня, елегантна и все пак почти безцветна.

— Какво те води насам? — попита Надя Кристоф. — Толкова време мина, откакто си бил в този дом, че даже не си спомням преди колко години беше.

Той пристъпваше бавно към нея от мига, в който влезе. Спря, когато зае позиция между вратата и Надя, но без да показва, че ще ѝ препречи пътя навън. Това принуди Надя да се обърне с гръб към Папи, който стоеше в другия край на гостната.

— Ще обсъдим последните ти занимания и с кого имаш вземане-даване — отговори Кристоф.

Тя се изсмя.

— Не, нищо няма да обсъждаме. Не е твоя работа.

— На практика е моя работа, Надя, след като открих, че твоят любовник е убил един от своите съмишленици. Загубата не е голяма, явно е само още един разбойник по-малко. Но също така знам, че работи за клана Бруслан.

— Той не е бунтовник — отрече бързо тя.

Кристоф каза остро:

— Не твърдя, че е, но всъщност ме навеждаш на мисълта, че би свързала бунтовниците с клана Бруслан. Ако вече не знаех, тогава трябваше да ти благодаря, че потвърди тази връзка.

Страните ѝ пламнаха от гняв.

— Нямам какво друго да добавя! — озъби се тя и тръгна към вратата.

Не направи и две стъпки, когато Кристоф я стисна за ръката. Тя започна да вика за помощ, а той поклати глава.

— Може би ще пожелаеш да улесниш нещата, Надя, и да съдействаш. Ако те отведе в двореца, ще...

— Махни ръцете си от дъщеря ми!

Еверард стоеше на прага. Мъжът имаше прошарена руса коса, носеше елегантно облекло. Все още беше с връхна дреха, с която е бил навън. Беше насочил пистолета си към Кристоф.

Но капитанът нямаше намерение да се подчини на неговата заповед. Обърна се и дръпна Надя като щит между себе си и баща ѝ. Но опасността остана, защото Еверард насочи пистолета към Алана.

Тя изпъшка и се смъкна зад дивана, сви се до едната му страна, надникна и видя къде са застанали Кристоф и Папи. Не виждаше вратата и бащата на Надя от това място, затова не знаеше, че Надя бе изтичала при него и той я беше изблъскал от стаята, така че тя беше в безопасност. Но правилно се досети, че пистолетът пак бе насочен към Кристоф, а той сега стоеше с празни ръце.

Трябваше да си върне оръжията веднага след като беше преместена в двореца, но на нея и през ум не ѝ мина, при положение че гвардейците на баща ѝ я пазеха. Можеше да обезоръжи Браун с един точен изстрел, докато Кристоф му отвлича вниманието. Сигурно Папи

очакваше точно това. Но тя разполагаше само с кинжала с дългото острие от шейната, с него не боравеше много добре. Беше научена да ги използва за самозащита, но не и срещу пистолет.

Извади дългото острие от ботуша си и показа на Папи, че разполага само с него, след това се придвижи до другия край на дивана, където можеше да погледне към Браун. Още имаше възможност да го разсее достатъчно дълго, за да го повали Кристоф. В краен случай щеше да се опита да избие пистолета от ръката му.

— Знаете ли какво прави дъщеря ви, когато не сте вкъщи? — попита Папи мъжа, за да отвлече вниманието му от Кристоф.

— Ти пък кой си, да те вземат мътните?

— Ами ти, Еверард? — Кристоф насочи погледа му отново към себе си.

— Да, знам. Прави каквото ѝ кажа. Тя е покорна дъщеря.

— Ти ли ѝ каза да спи с лакея на Бруслан? — попита след това капитанът.

— Не, тя изпитва само симпатии към него — отговори Еверард.
— Не бих одобрил, след като я пазя да не се омъжи за друг, освен за теб.

— Защо за мен?

— Ние очаквахме да те покори напълно и по този начин да те отстраним. Но надценихме нейния чар.

— Ние ли?

Алана надникна иззад дивана за секунда и пак се скри. Сърцето ѝ се разгуптя. Боже мили, какво правеше Кристоф, като задаваше въпроси, преди да овладее ситуацията? Или предполагаше, че така или иначе я владее? Беше въоръжен, макар че на пръв поглед носеше само сабя на хълбока си. Но имаше и два пистолета, които беше затъкнал в колана на панталоните си на гърба, преди да влязат в къщата. И ако Браун признаваше съучастието си с Бруслан, ще се наложи да убие всички присъстващи, за да не узнае никой, а той държеше вече пистолет!

Хвана кинжала и надникна още веднъж. Имаше видимост към пистолета, както и към китката и ръката на Браун с насочения пистолет. Може би нямаше да успее да го избие, но определено щеше да го разсее достатъчно дълго...

— Надя и аз — отговори той.

Кристоф се изсмя.

— Значи ще ми пробутате употребявана булка?

Алана изпъшка, като разбра. Кристоф се домогваше до самопризнания, каквито вероятно нямаше да получи, ако Еверард не си въобразяваше, че има надмошье. И затова не предприемаше действия. Тези самопризнания му бяха необходими! Щеше да ѝ се разсърди безумно, ако тя ги прекъснеше в опит да го спаси. Премести се пак, за да прецени намеренията на Кристоф. Оттук всъщност виждаше по-добре целта си — човека в цял ръст, а не само ръката му. Кристоф нямаше да се ядоса, ако помогне в подходящия момент.

— Много важно, ако беше успяла — каза Еверард. — Междувременно какво от това, ако си поиграе с младока, когото харесва. Явно теб вече не те харесва. Той ми носи съобщенията, затова идва често. Трудно е да посещавам моите приятели, без да предизвикам подозрение. Ти ги следиш много изкъсо.

— Разбира се, че ги следя, и Карстен Бруслан ще бъде арестуван в най-скоро време за предателство.

Другият се разсмя.

— И да го арестуващ, никой не го е грижа. Този глупак остави хората му да атакуват двореца, след като някой го преби, и не се съмнявам, че не си бил ти или твоите войници. Бил е някой ревнив съпруг.

— Значи бунтовете не са негова идея?

— Разбира се, че не са. Всички вие имате погрешно мнение за Бруслановци. Те са богати, разглезени и мързеливи. Обичат другите да им вършат работата. Новото поколение не е като Ернст и старата гвардия. Те са бойци.

— Ти ли ги насъскваш?

— Младоците — да. Някой трябваше, защото ти ги следиш. Имаше само двама Бруслан, които вземаха инициативата — Ернст и неговата майка. Майка му беше преценила правилно, че трябва да се отърве от Фредерик, и прати много наемници, но късметът не изневери на Фредерик. След това тя изгуби разсъдъка си, спомените си и никой от тази фамилия не пое предизвикателството, бяха твърде самодоволни. Истината беше, че никой не искаше този трон така силно, че да убива заради него.

— Трябваше да се досетя. Ти беше от благородниците, които пострадаха най-тежко, когато фамилията Бруслан загуби трона. Говореше се открито, че ти си посъветвал крал Ернст да спечели благоволенieto на Наполеон, като му предостави войска, а не пари, което се е искало от него. И може би предложението е било твое.

Еверард се разсмя.

— Надценяваш ме.

— Съмнявам се. Запазил си пламъка жив.

Този самохвалко като че ли не можеше да престане да се перчи. По тона му се усещаше колко е самодоволен.

— Може би.

— Защо бунтовници? Какво ще постигнете с този план?

— Ще съберем достатъчно голяма армия, за да щурмуваме двореца, повторение на историята. — Когато Кристоф се изсмя, Еверард добави: — Да, знам. Трябваше да действаме, преди Фредерик да докаже колко добър крал е. Недооценихме колко го обича народът. Насаждахме страх, че е болен, умиращ, но глупците се ужасяваха от идеята да поискат да се откаже от трона заради състоянието си, предпочитаха него, докато умре, вместо друг на неговото място. И ти! — Еверард завърши с дълбоко възмущение. — Ако Надя беше успяла да те привлече на наша страна, нищо друго нямаше да бъде необходимо. Ти ни принуди да вземем отчаяни мерки, защото заради теб е невъзможно да се доберем до него.

Леонард попита високо и ясно:

— Кой ме нае преди осемнайсет години да убия принцесата?

Еверард го погледна безизразно. Алана си помисли, че не се преструва. Изглежда, наистина не знаеше.

Като стигна до същото заключение, Кристоф попита:

— Кой сте тези „ние“, които спомена?

Еверард се подхили самодоволно.

— Необходимо ли е да ги изреждам? Другите благородници като мен, които загубиха толкова много, когато Стиндал седна на трона.

— Значи всичките тези интриги са били само за да си върнете земите и титлите...

— Искаме властта пак да бъде наша. Искаме на трона да бъде погъвкава личност, ориентирана към трупане на благосъстояние, като някой от старите Бруслан.

— Не одобрявате ли Карстен?

Еверард сви рамене.

— Първо на него се спряхме само защото и те бяха избрали него. Но момчето стана напоследък много усърдно. Друг ще служи по-добре на нашите цели. Все пак е гъвкав по отношение на инициативите. Жени. Той е донжуан по сърце преди всичко.

Алана се учуди дали баща ѝ знае, че женихът, който ѝ бе избрал, е такъв женкар. Като че ли Браун не знаеше, че тя се е върнала, така че любовникът на Надя не играеше и за двете страни, но държеше под око тайния кръг от благородници на Браун, за да докладва за намеренията им на своя работодател от лагера на Бруслан, и предаваше съобщения на Браун, колкото да не губи връзката.

— Вашите бунтовници са само загуба на пари — продължи да подпитва Кристоф. — Имате ли и резервен план?

Сега вече Еверард се разсмя.

— Винаги имаме не един резервен план. А ти услужливо ни предостави още един. В края на краищата Фредерик няма да разчита на твоята лоялност.

— Наистина ли вярваш, че един куршум може да ме спре? Огледай се, старче, няма да ти се удаде да застреляш другите.

Алана тъкмо щеше да се изправи и чу тежки стъпки, после четири изстрела. От края на дивана виждаше, че Кристоф стоеше на същото място и не беше ранен. Папи беше избягнал куршумите!

Трима от прислугата на Браун се бяха втурнали в стаята, очевидно повикани от Надя, но само двама от тях държаха двуцевки, третият размахваше сабя. Те се опитаха веднага да отстранят втория, по-нисък мъж, в когото техният господар не се целеше. Еверард ги нахока да не чакат заповеди от него. Накара ги да застрелят Кристоф, вместо със сигурност да отстранят реалната заплаха. Но те действаха на своя глава и за щастие в повечето случаи слугите не знаеха да стрелят и обикновено пропускаха целта, и точно това се случи. Папи се хвърли на земята, претърколи се встрани и като се озова в краката им, хвърли кинжала. След отличното му попадение останаха двама нападатели.

Един убиец има работа само с една мишена в мрака, в ситуация, която може да контролира. На открито, с повече от един противник, не се справя толкова добре. Папи разполагаше само с кинжали. Но Кристоф се промъкваше незабелязано, за да помогне. Не разбираше

защо Еверард не се възползва от суматохата и не стреля, освен ако заплахата на Кристоф го беше изнервила и той не смееше да дръпне спусъка, без да разчита на подкрепление от своите хора. Тогава видя друг мъж отвън, който надничаше през прозореца зад Папи, и се целеше в гърба му.

Алана изкрещя:

— Прозореца!

Папи се отбраняваше съсредоточено от двамата със сабите и положително не я чу. Но Кристоф чу и щом видя насоченото оръжие, се хвърли в същата посока. Блъсна Папи, удари единия от двамата, отне на другия сабята, чийто удар бе насочен към гърлото на Папи. След миг проехтя изстрел. Стъклото на прозореца се пръсна. Алана се изправи точно навреме, за да види как Еверард трепна, когато куршумът се заби в стената до него, но след това с изкривено от гняв лице взе на прицел Кристоф, който беше още на пода. Тя хвърли своя кинжал към гърдите му, за да го спре. Не попадна даже близо до целта! Улучи ръката към рамото, точно когато пистолетът гръмна.

Всичко стана толкова бързо. Еверард пропусна целта. Кристоф не я пропусна. Старецът погледна към гърдите си, преди да се строполи на пода. Но в другия край на стаята още цареше суматоха. Без да губи време да се изправя, Папи хвърли кинжал през отворения прозорец. Мъжът там, вместо да стреля отново, побягна. Беше същият, когото срещнаха на пътя. Той ги беше проследил дотук. Навярно се беше върнал, за да разбере, накъде са се запътили. Кристоф ритна с все сила крака на последния мъж, който беше прав, и го повали, след това го зашемети с юмрук, за да не става, след което обезвреди по същия начин и другия.

Кристоф спаси живота на Папи и беше ранен заради това. Алана само искаше да разбере дали раната е сериозна, но Кристоф не се спря. Прекоси стаята и се наведе да погледне дали раната в гърдите на Еверард е така тежка, както изглеждаше. Беше тежко ранен. След това се изправи, погледна я и поклати глава загрижено.

— Следващия път не се показвай, докато не ти кажа, че е безопасно да се изправиш — изръмжа той. — Още не сме излезли от къщата.

— Ти спаси Папи — само това каза, преди да се хвърли на врата му.

Той я притисна толкова силно, че за миг дъхът ѝ спря.

— Хайде, ще те изведа оттук. Не е време да се укоряваме. Но те предупреждавам, подобно нещо повече никога няма да се случи, ако има и най-малка опасност. Моите войници ще разчистят това гнездо на усойници.

ПЕТДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Защо ли не беше изненадана? Имаше право да излезе въвн от двореца едва след сватбата.

Баща ѝ се разстрои много, след като Кристоф докладва, че се е намирала в гостната, където се е стреляло. Тя не присъства на срещата, когато Кристоф даде отчет за ненадейния, яростен сблъсък, но Фредерик я посети след това в нейните покои.

След като разбра защо Фредерик е бил разстроен, се помъчи да поеме вината:

— Моите заповеди не отменят ли неговите? Аз му наредих да ме вземе със себе си. И двамата не се съмнявахме, че е безопасно.

— Разбирам, но Кристоф знае по-добре и не, твоите заповеди не отменят неговите. Все пак тази неприятна ситуация с Бруслан се разреши вследствие на този сблъсък. Може би няма да накажа строго никого от тях, след като знаем, че младите са начело на бунта. Истински сюрприз. Знаехме, че Браун крои нещо, но не и в такава степен. Ако Кристоф не беше успял да изтръгне тези самопризнания, може би никога нямаше да узнаем.

— За това трябва да благодариш на Папи — напомни му тя, като се надяваше Леонард да бъде помилван. — Той ни заведе там.

Фредерик най-после се усмихна.

— Знам отлично какво е направил твоят Папи. — Но след това стана отново сериозен. — Но ти, дете мое, няма да напускаш двореца до сватбата си. Следователно твоят годеж ще бъде съобщен официално днес по време на вечерята.

Тя изпъшка.

— Татко, моля те, как ще ме изпратиш да живея със същите хора, които вероятно са се опитали да ме убият!

— Не знаем още чий е бил планът. Ако Карстен е твой съпруг, той ще гарантира сигурността ти.

— Но ще знам, че е бил човек от тях. Никога няма да имам доверие на някого от тази фамилия. Ще живея в постоянен ужас.

Наистина ли искаш такава да бъде съдбата ми?

— Искам да бъдеш в пълна безопасност. Това е начинът да осигуря...

— Откакто пристигнах тук, съм в безопасност! — прекъсна го тя отчаяно. — Твоят капитан носи отговорността.

Той стисна устни, като стана въпрос за Кристоф.

— Ще се видим довечера. Искам да бъдеш много красива.

Щом той излезе, тя се разплака. Кристоф беше прав. Понеже Фредерик знаеше докъде са стигнали в интимните си отношения, още беше бесен на капитана. Затова и да признаеше на баща си, че обича Кристоф, нищо нямаше да се промени. С времето може би щеше да се укроти, но тя щеше да бъде омъжена за нежелания човек преди това.

Пригответи се за вечерята, но се чувстваше все едно отива на погребение. Кристоф дойде да я ескортира. И той не изглеждаше щастлив, сигурно го бяха порицали, че я е изложил на опасност, но поне не го бяха отстранили от длъжност. И неговото изражение го издаваше.

Вдигна брадичката ѝ.

— Каза ли на краля, че не искаш Карстен?

— Не иска и да чуе, и ето, че го разстроих. Той все така е убеден, че това е единственият начин да не се страхува за живота ми. Мисля, че трябва да замина... просто да изчезна и никога да не се връщам. Ще занесеш ли писмо на Папи? Той ще ме изведе от страната и ще ме скрие отново.

Кристоф взе ръката ѝ и я поведе по коридора.

— Ще те отведе далеч оттук, ако наистина това искаш. Но нека първо видим какво ще се случи тази вечер. Понякога нещата се подреждат от само себе си.

Изрече последното изречение почти... загадъчно. Това не беше изобщо в стила му.

— Чакай да помисля! Всъщност поканен ли си този път?

— Това е официален случай, при който трябва да има свидетели. А баща ти не е наясно още с всички факти.

— С какво не е наясно?

— Каква голяма вероятност има да убия Карстен, ако се съгласи да се ожени за теб.

Ето че пак заговори за това глупаво хрумване.

— Не, няма да го убиваш. Даже си мисля, че го харесваш. Но благодаря ти, че ме накара да се усмихна.

Пристигнаха в залата за аудиенции. Карстен и баба му вече бяха там. Оберта сияеше от щастие. Карстен веднага се приближи, за да вземе Алана и да я придружи по-нататък в залата.

— Без лоши чувства, нали, Кристоф, ако отведе наградата?

— Тя не е трофей, Карстен, с който да се перчиш. И само да я докоснеш, ще се озовеш на пода. Всички ще се чудят защо и аз ще спомена трите любовници, които поддържаш в момента. Една никога не ти стига, нали?

Другият се разсмя.

— След сватбата ще бъдат отпратени, разбира се.

— Нима? Съмнявам се. Но сватба няма да има.

Лицето на Карстен помръкна.

— Така ли? Мисля, че Фредерик няма да се съгласи.

Алана заговори високо, преди да се стигне до сбиване:

— Съжалявам, Карстен, но той е прав, не искам да се омъжвам за теб. Сигурна съм, че си чудесен човек, чувала съм много хубави неща за теб, но някой от твоето семейство се е опитал да ме убие, когато съм била пеленаче, и щом се върнах, опита отново. Моят настойник го издирва много усърдно и всъщност е открил нова информация, която може да реабилитира твоето семейство, но докато не разберем със сигурност...

— Достатъчно — прекъсна я Кристоф.

Тя го погледна сериозно.

— Достатъчно ли?

— Лео дори допусна, че става въпрос само за вероятност — напомни ѝ той. — Не разполага с факти, само с догадки, Алана. Разбирам защо Леонард е стигнал до това заключение. Дълги години не е живял в Ливания. Не се е досетил, че в нашите граници живеят две кралици, не само една.

Очите ѝ се разшириха. И двете споменати кралици седяха в другия край на салона и ѝ се усмихваха в момента — сегашната кралица Никол и вдовстващата кралица, която се бе оттеглила в Крепостта на Бруслан, след като съпругът ѝ беше обезглавен. Оберта Бруслан.

Алана се обърка. Едната кралица беше много млада, другата — много мила! Кристоф поведе трите жени към Фредерик и те застанаха пред него.

— Бях започнал да се чудя дали вие трите ще се присъедините към нас — каза кралят галантно.

— Премълчах едно сведение, когато днес ви докладвах, Ваше величество, за да го проверя, което и направих. Става въпрос за известие, което Алана получи от своя настойник тази сутрин: да се пази от кралицата.

Никол ахна, Фредерик каза хладно:

— Мисля, че трябва да спреш дотук.

— Изслушай го, татко — помоли бързо Алана. — Не прибързвай.

— Бих искал и аз да чуя — прибави тихо Карстен, застанал до тях.

Фредерик се позабави минута-две, преди да даде одобрението си, но го даде, и Кристоф продължи:

— Докато Леонард беше с нас днес, ни разказа какво е чул от двама наемници на Бруслан. Говорели за кралица, участвала в някогашен заговор. А това е трябвало да се предаде на нея. — Кристоф подаде бебешката гривничка на краля. — Помните ли я?

— Да, още помня деня, когато ѝ я подарих.

— Лицето, у което беше гривната, докато не беше изискана като доказателство, е издало два пъти заповед за убийството на Алана — обясни капитанът церемониално, преди да се обърне към Оберта: — Бихте ли ни обяснили, милостива госпожо Оберта, какво правеше детското украшение във вашата градска къща? Намерих го там днес следобед.

Никол скочи на крака и възкликна:

— Сигурно има някакво недоразумение. Оберта не би направила никога нещо толкова ужасно!

Но Карстен, наблюдавайки бурните чувства, изписани на лицето на Оберта, попита нежно:

— Наистина ли ти го направи, бабо?

Тя го погледна, сякаш го умоляваше да я разбере.

— Беше мой дълг. Отнеха съпруга ми — Фредерик и неговия баща. Убиха го, а той беше всичко за мен! Аз им отнех детето, което обичаха, смърт за смърт!

Карстен изглеждаше потресен.

— Те не са виновни. Не са предвождали онова въстание.

— Разбира се, че са го предвождали — не отстъпи Оберта, но се смути, след това погледна Алана, и се усмихна. — Съжалявам, скъпа. Но Карстен ще ти бъде много добър съпруг. Не си ли съгласна?

Алана занемя. Всички бяха вперили погледи в Оберта сякаш е луда и може би наистина беше, след като толкова дълги години бе таила безпричинна омраза.

Карстен помогна на баба си да се изправи, за да я изведе от залата. На Алана ѝ стана тежко, като видя колко дълбоко е потресен. Той застана пред Фредерик и каза:

— Не зная как е скрила от всички, но никога повече няма да нарани никого. Обещавам. — Спря и пред Алана и Кристоф. — Пожелавам ви щастлив живот заедно. Опитвах се да не обръщам внимание колко е очевидно, че се обичате. — Като че ли искаше да се усмихне, но така и не успя. — Във всеки случай не съм готов още за брак.

Алана се изчерви, не заради Карстен, а защото баща ѝ се разфуча.

— Какъв глупак съм бил да не забележа — гневеше се той, като местеше поглед от Алана към Кристоф. — Ще ми простиш ли, Кристоф! Няма по-добър мъж за дъщеря ми от теб.

Алана загуби отново ума и дума. Какво означаваше това? Тя погледна притеснено Кристоф, очаквайки да възрази. И да беше против брака ѝ с Карстен, това сигурно се дължеше на някакво старо съперничество помежду им. Нито веднъж не намекна да се омъжи за него вместо за Карстен.

В отговор Кристоф се поклони церемониално на своя крал. И като с магически жезъл Алана се оказа сгодена за варварина.

ПЕТДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

— Сватба след два дена?!

Фредерик закусваше с Алана в нейните покои. Той изглеждаше загрижен, но не издаваше пред нея причината. Тревожеше се, че Кристоф не се чувства достоен за съпруг на една принцеса. Все пак два дена. Знаеше, разбира се, защо баща ѝ бърза със сватбата, не беше необходимо да пита. Вероятността да носи бебе. И той не биваше да го споменава, но все пак заговори точно за това:

— Вярвам му до смърт, Алана. Само на него мога да поверя живота ти. Дори в момента може би носиш неговото дете, моя внук. Затова толкова лесно се спрях на Карстен по настояване на Никол, но тя ми призна, че Оберта е подхвърлила идеята. Не я обвинявай, моля те. Обича старицата като майка. Вярваше ѝ, не я подозираше... нито пък който и да е от нас. Затова трябваше толкова бързо да се омъжиш за Карстен. По този начин нямаше да се повдигне въпрос за законността на бъдещия наследник на този трон.

Страните на Алана едва ли можеха да пламнат повече. Баща ѝ също беше смутен, но по друга причина.

— Ако не бях толкова ядосан на Кристоф, нямаше да те накарам да страдаш заради Карстен. — Той въздъхна. — Трябваше веднага да се досетя, че Кристоф е по-подходящ за теб. Дължа му много. Дължа му живота си. До този момент не знаех как да го възнаградя. Съгласна ли си с мен?

Този път имаше ли право на мнение? Въпреки смущението заради обстоятелството, с което започна разговора Фредерик, тя се чувстваше замаяна от факта, че ще получи каквото си бе пожелала.

Така че кимна срамежливо, той се усмихна и продължи:

— Ще ти пригответ сватбената рокля на майка ти, както говорихме. Благородниците, които искаме да присъстват, са поканени. Тревожа се само за Кристоф. Как ли не го увещавах. Искам да почувства, че е желан в нашето семейство. Но си мисля, че трябва да го чуе от теб, за да повярва.

Кристоф прие мълчаливо идеята за брак снощи, но тя знаеше, че може да откаже, ако имаше прекалено много време да мисли. Все пак този брак очевидно беше много важен за баща ѝ и тя искаше да го зарадва.

— Да го поканя на вечеря, ако е прието да бъда насаме с него.

Баща ѝ се замисли, после отвърна:

— Ще бъдете мъж и жена след два дена, не виждам причина да забраня. Всъщност идеята е превъзходна. Кажете му каквото ти е на сърцето, Алана.

Точно за това не можеше да говори с него, не и след като не знаеше какви чувства таеше той в своето сърце. Карстен изказа само едно предположение, че тя и Кристоф очевидно се обичат. Баща ѝ изказа същото предположение. Нима за нея не беше изключително важно дали Кристоф я обича, за да се осланя само на предположения. Но трябваше да измисли какво да му каже, дори и да повтори само онова, което баща ѝ държеше Кристоф да знае, че ще бъде посрещнат с отворени обятия в семейството.

Изпрати поканата, съобщи на придворния готвач да приготви специална вечеря, пробва роклята на майка си с десетте шивачки, които я донесоха... ставаше ѝ така, все едно за нея бе ушита! Останаха ѝ три часа до вечерята и тя се възползва от тях, за да се приготви. Искеше да се къпе дълго, да си измие косата. Изпрати една от камериерките при мащехата си да я помоли да ѝ заеме изискан парфюм. Момичето се върна с кошничка, пълна с парфюми. Искеше прическата ѝ да е хубава. Не можеше да реши какво да облече и най-накрая се спря на една от любимите си рокли — от златиста коприна, обточена с бяло и златно.

Дори не осъзнаваше колко много време посвети на външния си вид за една обикновена вечеря, докато не си напомни, че нейният годеник ще дойде всеки момент. Но не преставаше да мисли какво трябва да каже на Кристоф, а именно, че не е необходимо да жертва бъдещото си щастие само защото се чувства длъжен да се подчини на заповедта на краля. „Харесвам го... — помисли си тя и едва не се разплака, — не, обичам го толкова силно, че да го освободя от този брак, ако не е по негово желание.“ Нищо чудно, че чувствата на Кристоф бяха по-важни за нея, отколкото нейните.

На вратата се почука точно в определения час. Ястията бяха сервирани. Отпрати кухненската прислуга, както и камериерките. Всички се изнизиха покрай Кристоф и тогава той влезе. Тя чакаше до масата и изведнъж се почувства толкова нервна, както никога през целия си живот. Той се приближи. Униформата му изглеждаше различна. Цветовете бяха същите, но тази вечер като че ли искряха. Не можеше да си обясни защо, докато не забеляза, че копчетата отразяваха светлината на лампите като полирано стъкло. Коланът, на който висеше сабята му, беше специален, обточен с метални орнаменти. Дори ефесът на сабята му беше по-изящен от другите. Най-накрая се досети, че това е официалната му униформа и той я бе облякъл заради нея!

Като застана пред Алана, се поклони церемониално. Ако това не я смая, съвсем се обърка, като взе ръката ѝ, поднесе я към устните си и я целуна.

Така се изненада, че той се разсмя.

— Не е ли достатъчно варварско за вкуса ти?

Тя поруменя изведнъж, като се питаше дали някога ще забрави какво бе нейното първо впечатление от него. Моментът беше подходящ да намекне:

— Моят баща ме увери, че неговият народ не е варварски. Това сигурно се отнася и за теб.

Той се подсмихна.

— Вярваш ли му?

Понечи да отговори, но той я грабна на ръце, седна и я сложи на коленете си.

— Какво правиш?

— Възнамерявам да те нахраня — отговори той. — Може да протестираш, но само ако се измъкнеш от обятията ми. Ще успееш ли?

Той продължаваше да се подсмихва. Тя знаеше, че ще я държи на коленете си, докато си иска.

— Бих казала, че ми правиш предложение.

— Няколко всъщност. Ще ми достави удоволствие да те храня и намирам за уместно да не искам позволение, понеже знам, че и на теб ще ти достави удоволствие. Удоволствието ще бъде още по-голямо, ако те задържа на коленете си и се възползвам несправедливо от моето преимущество, но ако се отърсиш от благоприличието, към което се

придържаш, може би дори ще признаеш, че също изпитваш удоволствие. Откри варварина в мен, моя Алана. Наистина ли мислиш, че е толкова лоша черта, след като знаеш, че никога няма да те нараня?

Страните ѝ все така пламтяха, понеже имаше право. Ако и на двамата ще им достави удоволствие, неговото предимство заради силата му не би трябвало да я тревожи изобщо. Още ли държеше на приличието и още ли настояваше първо да се венчаят? След като вече бяха правили любов, това изглеждаше доста глупаво.

— Може би някои от моите убеждения са погрешни — допусна тя.

Той се усмихна.

— Не, не са погрешни, просто в този момент са неуместни. След като получихме благословията на твоя баща, въпросът какво се случва между нас вече не е „Редно ли е?“ а „Защо не?“

Дали разбра добре смисъла на думите му? Положително не, но не се решаваше да попита, след като само при мисълта всичко у нея кипваше. Пък и той не очакваше отговор. Кристоф се наведе, притисна се до нея, тя се задъха леко, но той само се пресегна и помести един поднос, за да може да го достига.

Взе парченце сладкиш и го сложи в устата ѝ. Първо десерта ли? Едва не се разсмя.

— Много е вкусно. Опитай го — предложи тя.

— Не искаш ли да ме храниш?

Тя се задъха отново. Погледът му беше пленителен. Искаше да го храни. Извърна се, за да погледне от кой сладкиш да му даде.

Той прошепна до шията ѝ:

— Каквото и да е, няма значение. Ще изядем всичко... или пък нищо няма да хапнем.

Тя потръпна от топлия му дъх. Нищо ли?

— Ранен час за вечеря ли определих? Не си ли гладен?

— Бях гладен, много гладен.

Дори само от гласа му у нея се надигаше удоволствие.

— Ами тогава — най-много това успя да промълви, преди да гребне безразсъдно с пръст сметана. Твърде късно си спомни първата им вечеря заедно, когато си облиза пръста. Обърна се, надявайки се, че той не си спомня, но по очите му разбра, че си спомни. Докато напрегнатият му поглед я приковаваше, хвана китката ѝ и бавно сложи

пръста ѝ в устата си. Тя гледаше втренчено, престана да диша, докато той не изсмука всяка капчица сметана от него. Тя започна да се сгорещява, толкова еротично беше усещането от неговата уста. Когато свърши, тя продължи да гледа втренчено устата му и възбудата ѝ също не стихна.

— Чудя се дали ще имам сили да те нахраня в края на краищата.

Тя не схвана погрешно какво има предвид. Сега говореше за сила на волята, защото храната съвсем не го интересуваше вече. Но онова, което го интересуваше, я объркваше твърде много, затова се извърна, махна подноса със сладкиши, избра чиния с някакво месо и му я поднесе.

— Ами ако побързаме?

Той се разсмя, взе парче месо с пикантен сос и го сложи в устата ѝ.

— Мъчиш се да докажеш, че си по-силна от мен ли?

И тя му даде от месото.

— Не, аз...

— В този случай си по-силна.

— Може би. — Всъщност не знаеше какво говори, загледана твърде дълго в устните му. — Не... всъщност...

Наведе се към него и облиза капчица сос от долната му устна. Не я махна с пръст, защото искаше да го усети на вкус така силно, както никога не ѝ се бе случвало. Той вдържи дъха си и тя разбра, че няма нищо против, и изведнъж го целуна! Сладък, пикантен, покоряващо съчетание, което вкушваше на воля с езика си.

Когато най-накрая осъзна какво прави, се дръпна изненадана и изведнъж се засрами. Той вдигна брадичката ѝ и я погледна в очите.

— Кръвта ти е ливанинска, моя Алана. Не се плаши от страстта.

— Страст ли е? — изрече замислено, после поклати глава. — Не, мисля, че си ти.

Той изстена и сякаш наистина изпитваше болка, каза:

— Опитвам се.

Тя разбра какво имаше предвид. Опитваше се да не я смаже със своята страст, предоставяше ѝ тя да реши кога да свършат с вечерята. „Жестът съвсем не е варварски“ — помисли си с усмивка.

След това само добави:

— Престани да се опитваш.

Кристоф се изправи с такава бързина, че тя се разсмя. Понесе я право към спалнята. Очакваше, че ще я хвърли на мекото легло. Но той я положи внимателно и я целуна, преди да се изправи и да започне да се съблича.

— Да ти помогна ли? — предложи тя, изпитвайки силно желание да го докосва.

— Не и както си облечена — предупреди я той. — Накара ме да чакам много дълго.

— Беше само...

Прекъсна я със замъглен поглед:

— Безкрайно дълго, след като те желяех всяка секунда от деня.

Като чу това, самата тя бе обхваната от нетърпение. Седна, събу трескаво обувките си, чорапите и всичко, което можеше да се изхлузи. Разкопча роклята на гърба си, докъдето стигаше, след това се обърна към него да я доразкопчае.

— Дано да не харесваш тази рокля — каза той, разкъсвайки я.

Тя се разсмя.

— Харесвам я, как ти хрумна?

Той коленичи зад нея и започна да я обсипва с целувки от шията до рамото, докато смъкваше ръкавите ѝ, след това съблече роклята и долната риза през главата ѝ. Махна и всички фуркети от косата ѝ, разпусна я и прекара пръстите си по кожата.

Тя извърна глава, за да го погледне. Той я целуна, но близостта не беше задоволителна, затова я обърна, после я нагласи под себе си. Беше идеално, усещаше тежестта му толкова, колкото да се наслаждава на тялото му, устните му прилягаха към нейните под съвършен ъгъл, целуваше я така, че подклаждаше онези невероятни усещания, които започнаха отново да избликуват бързо у нея.

Била е такава егоистка да не му каже, че ще му помогне да намери начин да заобиколи кралските заповеди. Не можеше да каже, не и след като я убеди, че е изпитвал желание към нея. По този начин. Щяха поне да...

Той плъзна ръце по тялото ѝ с наслада. Ако съдеше по звуците, които издаваше, изглежда, че изпитваше огромно удоволствие да я гали. Нямаше представа, че има толкова чувствителни точки по тялото си. А може би нямаше, и само от въздушната милувка на пръстите му ѝ се струваше така. Даже докосването на златистата му коса до гърдите

й, когато ги целуваше, я разтреперваше от удоволствие, а устните му предизвикваха бурна възбуда дълбоко в нея.

Мускулите на гърба му и раменете му потръпваха при нейния допир. Дори й се стори, че по едно време той се разтрепери. Искаше й се да го милва от глава до пети, да го усети целия, но не беше достатъчно дръзка да го обърне по гръб и да му се радва. Сигурно нямаше да мине много време, преди да престане да се срамува, но в момента не изпитваше желание да се откаже от натиска на неговото тяло върху нейното, от неговата топлина, която я обгръщаше, радостта от онова, което ставаше в нея. Не можеше да го контролира, не искаше да се опитва до го контролира. Остави се на чувствата, но този път съзнаваше към какво я води това шеметно разгаряне на страстта.

После той я притисна още по-близо до себе си, много близо, ръцете му бяха в косата й, устните му върху нейните. Влезе в нея нежно и я изпълни с жар. Като го имаше в себе си, усещаше пълно задоволство, сякаш в тялото й нещо е липсвало и сега то е завършено. Но имаше и нещо друго. Този път го забеляза, нещо, което той докосваше дълбоко в нея, и всичките й усещания се умножаваха многократно. Отвори изведнъж очи, уголемени от почуда, дъхът й секна, впи ръце в него, очаквайки и очаквайки, и тогава следващият му тласък откри това съвършено място и тя почти загуби съзнание.

Изкрещя, не беше сигурна какво. След още един тласък той се съедини с нея в този сладък екстаз. Беше изпълнена е толкова много емоции, че едва не се разплака. Вместо това се усмихна. И той се усмихваше. Беше толкова красиво! Разбра го точно преди той да я целуне нежно и да я освободи внимателно от тежестта си.

Но не си тръгваше. Преплете крака с нейните, погрижи се да й е удобно, след това я прегърна, за да не може да стане. Но тя и не искаше да става. Чувстваше се безкрайно доволна точно там, където беше.

ПЕТДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Днес беше нейната сватба. Цяло чудо е как бързо лети времето. Видя Кристоф само още веднъж след великолепната нощ, която прекараха заедно.

Снощи беше традиционната вечеря за семействата на младоженците, така че да няма никакви съмнения, че и двете страни са съгласни с щастливото събитие. Тогава се предостави и последна възможност, ако някой от едното или другото семейство има някакви възражения относно женитбата. Алана се страхуваше Кристоф да не каже нещо, но опасенията ѝ се оказаха напразни. Единственото разочарование от вечерта беше, че Папи не беше там като член от нейното семейство.

Спомена на баща си, когато за малко останаха сами, че Хенри и Леонард трябва да бъдат поканени. Той не отговори, но се натъжи. Тя разбра. Може би искаше да благодари на Папи за всеотдайните му грижи, но не вярваше, че Фредерик ще му прости някога, че за толкова години я бе разделил от истинското ѝ семейство.

Майката на Кристоф дойде сутринта в нейните покои да ѝ помогне да се приготви, както и кралицата. И двете жени бяха щастливи, всяка по различна причина — Никол, защото бъдещият наследник на кралството вече няма да бъде само нейна отговорност.

Понеже нямаше мъже наоколо, Ела се разприказва свободно:

— С Джефри бяхме започнали да се отчайваме, че Кристоф никога няма да се ожени. Заради задълженията си нямал време за жена и семейство и смяташе работата за по-важна.

— Тогава няма по-идеално разрешение за него — съгласи се Никол.

— Точно така — разсмя се Ела.

Дълг и съпруга в едно, досети се Алана. И за Кристоф ли беше идеалното разрешение?

Искаше ѝ се да не се говори точно по този начин. Беше се чувствала щастлива, все едно ще литне. След онази нощ престана да се

колебае. След онази нощ се усети, че се усмихва без причина... постоянно. Сега отново я нападнаха лоши предчувствия, които я обезпокоиха, още повече, когато дядото на Кристоф се отби с Уесли.

Ела взе сина си от него и попита какво се е случило. Момченцето само ѝ се усмихна. Хендрик си призна:

— Мъжете го приспаха. Толкова са церемониални. Гледат на тази работа прекалено сериозно. Знаех си, че при вас, дами, ще намеря и смях, и добро настроение.

Никол забеляза тревогата в очите на Алана и каза:

— Разбира се, че са церемониални, нали Фредерик е с тях! Той тъкмо намери дъщеря си и вече я дава на друг мъж. Ще мине време, преди да започне пак да се смее.

Това ли бе всичко? Или Кристоф е променил решението си.

Но Хендрик скоро накара дамите да се смеят отново, а камериерките да се изчервяват. Когато обявиха, че е време да се отправят към залата за церемонии, където щеше да се състои венчавката, попита може ли да придружи Алана до баща ѝ, който щеше да я поведе по пътеката. Тя си имаше ескорт — нейните осем гвардейци, дванайсетте девойки, които щяха да носят дългия шлейф на роклята на нейната майка — кралицата, дамата, която съвсем скоро щеше да ѝ стане свекърва, но все пак предложението на стареца я зарадва. Почувства като че ли ѝ беше дядо. Знаеше, че да се омъжи за Кристоф и да влезе в неговото семейство е благословия, и тя вече обичаше това семейство.

Баща ѝ я очакваше на входа към дългата зала. Сега не изглеждаше церемониален. Усмихваше се и поклащаше глава, смаян от изяществото и красотата ѝ. Роклята беше наистина великолепна, воалът така прозрачен, че не скриваше лицето ѝ. Одежди за кралица, за кралицата, която последна ги бе носила.

— Толкова си красива и толкова приличаш на майка си — каза той, прегърна я и я целуна по челото. — Искан ми се да те беше видяла днес.

— Може би ни гледа — отвърна тихо Алана.

— Може би — съгласи се той. Взе ръката ѝ, но не я поведе към залата. — Днес нарушаваме традицията. Е — подсмихна се той, — нарушихме много традиции напоследък. Но това нарушение, че се

договорихме и двамата да те предадем на бъдещия ти съпруг, мисля, че ще те зарадва много.

Тя не разбра, докато някой не докосна другата ѝ ръка. Извърна се и видя Папи, облечен в най-хубавия си английски костюм, да ѝ подава ръката си. Тя ахна, прегърна го, после прегърна и баща си. От щастие се просълзи. По-хубав подарък Фредерик не можеше да ѝ поднесе.

— Много ти благодаря — каза тя с огромно вълнение.

Баща ѝ се усмихна.

— Помислих си, че така е справедливо, след като той те е отгледал. Разпратих глашатаи в града да го открият. Имаше опасност да не повярва, че е поканен на сватбата.

— И да бях повярвал, и да не бях — добави Леонард, — нищо не можеше да ме спре да дойда.

— Ще започваме ли? — предложи Фредерик и взе отново тържествено ръката ѝ. — Кристоф достатъчно се изнерви. Да не го караме да чака повече.

Кристоф изнервен? Не повярва. Но се усмихваше, докато двамата мъже я водеха по пътеката — истинският ѝ баща и бащата, когото пазеше в сърцето си. Само още едно нещо можеше да направи щастieto пълно в този ден — ако Кристоф я обичаше толкова, колкото тя обичаше него. Но като го видя как очаква да му я предадат, потрепна пак от онова тревожно предчувствие. Не изглеждаше тържествено сериозен, а леко шокиран, че тази сватба наистина е реалност.

Но, о, божичко, беше толкова красив с официалната си униформа. Внезапно ѝ се доплака. „Защо не можеше...“ Не довърши мисълта си. Да става каквото ще, днес щяха да станат едно. Освен ако...

— Случило ли се е нещо? — попита Кристоф, щом пое ръката ѝ.

Как разбра? Воалът не беше достатъчно плътен, за да скрие чувствата ѝ или да излъже. Трябваше да го каже... заради него:

— Сигурен ли си, че искаш да се ожениш за мен? Мога да избягам и баща ми няма да обвини теб.

Той повдигна внимателно воала ѝ. Не искаше да пропусне нито един нюанс в изражението ѝ, когато попита:

— Какво говориш? Не искаш ли да се омъжиш за мен?

Тя сведе очи.

— Аз... аз искам, но се страхувам, че ти не искаш.

Свещеникът се покашля. Беше готов да започне церемонията. А те готови ли бяха? Кристоф направи знак свещеникът да запази търпение, после обгърна с длан страната на Алана. Тълпата започна да се вълнува. Сега не беше най-подходящото време за разговор.

— Трябваше по-рано да ти кажа. Предполагах, че си разбрала, че нямаше да бъда тук, ако не исках. Не очаквах, че ще те заобичам, поне не толкова скоро. Не очаквах, че ще изпитвам такава необходимост да бъдеш пред погледа ми завинаги, да мога да те докосвам, да знам къде си всяка минута от всеки ден.

„Че я обича ли й каза току-що?“ — чудеше се Алана. Не беше сигурна. Думите му й прозвучаха като оплакване:

— Отнасяш се към служебния си дълг много сериозно. Не е необходимо да ме гледаш постоянно.

Той поклати глава.

— Не говоря за служебни задължения, моя Алана. Говоря за това, което идва оттук. — Сложи ръка на сърцето си. — Не зная дали ми харесва.

Тя замръзна.

— Не знаеш ли?

— Като че ли е натрапчива идея — призна той, поглеждайки смутено. — Като мания на някоя старица.

Алана въздъхна с облекчение, преди да се задави от смях. Попита предпазливо:

— Според теб това лошо ли е, когато двама души се женят?

— Когато само единият го чувства, да, лошо е.

— Какво те кара да мислиш, че не изпитвам същото?

— Каза, че се чувстваш принудена от баща си да се омъжиш прибързано?

— Мислех си, че само се подчиняваш на кралските заповеди. Не си ми предложил да се омъжа за теб, затова...

Той се отпусна изведнъж на едно коляно. Чуха се ахкания в тълпата и тук-там сподавен смях. Онова, което той правеше, бе очевидно и сигурно се чудеха защо предложението не е направено преди церемонията.

Той взе ръката й.

— Обичам те, моя Алана. Ще споделиш ли живота си с моя, ще се омъжиш ли за мен?

Очите ѝ се напълниха със сълзи, но усмивката ѝ беше толкова искряща, че той не можеше да се обърка. Сълзите бяха от радост.

— Щастлива съм и не бих могла да бъда по-щастлива. — Наведе се и обгърна с длани страните му. — Обичам те много. Но се съмнявах дали изпитваш и ти същите чувства.

— Никога повече не се съмнявай. През целия си живот ще ти доказвам колко си обичана.

Тя му се усмихна.

— Тогава ожени се за мен, преди да си помисля, че сънувам.

— Обичам твоите сънища — каза той прелъстително и се изправи. — Обичам, когато ме допусках да сънувам заедно с теб.

Тя поруменя и се обърна към свещеника. Тук-там някои изръкопляскаха, чуха се смехове и молби за тишина. Но младоженците бяха в пълно съгласие, че тази необикновена сватба... неочаквана, прибързана, когато предложението бе направено пред олтара... беше съвършената... за тях.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.